

Virginia C. Andrews
Vadvirágok

Star

MAGYAR KÖNYVKLUB

VIRGINIA C. ANDREWS

Vadvirágok

Második rész

Star

MAGYAR KÖNYVKLUB

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Virginia C. Andrews: The Wildflowers. Star
© 1999 by the Vanda General Partnership
All rights reserved

Fordította: Frigyik László
Hungarian translation © Frigyik László, 2001
Magyar Könyvklub, Budapest, 2001
Felelős kiadó Révai Gábor, a Magyar Könyvklub igazgatója
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Felelős szerkesztő Kajtár Mária
Műszaki vezető Mátay-Mayer Gergely
Műszaki szerkesztő Császár András
A borítót tervezte Jantner János

Tartalom

[Prológus](#)

[1.](#)

[2.](#)

[3.](#)

[4.](#)

[5.](#)

[6.](#)

[7.](#)

[8.](#)

Az én történetem egyáltalán nem hasonlít Mistyéhez

Nem érdekelték a több fürdőszobás, böhömnagy házakban lakó gazdag, elkényeztetett srácok. Nem sírtam világgá, hogy én csak ócska játékokat, nyamvadt babákat és vacak ruhákat kapok. Azokból se volt sok, elfértek volna a gazdagok szobájának fél sarkában. Nem kürtöltem világgá, hogy a szüleim kizárólag csak magukkal törődnek. Anyámat a legkevésbé a sminkje meg a bőre érdekli, meg hogy jó-e a haja és stílszerű-e a cucca. Apámról pedig el sem tudnám képzelni, hogy jó kis izommunkán töri a fejét, vagy drága sportszerkóban izzad.

Ha Cat azt gondolta, hogy Misty kemény életnek titulált történetét nehéz volt lenyelni, akkor az enyémtől földobja a talpát Marlowe doktornő rendelőjében, ha egyszer elmesélem...

Prológus

Amikor nagyanyámmal odaértünk Marlowe doktornő második csoportos terápiájára, nem szálltam ki azonnal a kocsiból. Arra gondoltam, most fordulj vissza, eredj haza, te lány. Mi jó neked abban, ha elmondod a kínjaidat annak a három gazdag, fehér lánynak? Igaz, Cathy – vagy ahogy Misty nevezte: Cica – nem látszik olyan tehetősnek, mint Jade és a másik.

Tudtam, hogy nem én érkeztem elsőnek, mert Jade sofőrje akkor hajtott el a limuzinnal, amikor mi befordultunk a ház elé. Kíváncsi voltam, vajon Cathy újra eljön-e. Tegnap, amikor Misty beszélt, Cathy, a rémült kiscica egész idő alatt úgy nézett ki, mint aki egy hideg, vizes padon ül a parkban, és kész arra, hogy az első adandó alkalommal felugorjon és bevesse magát egy sötét fasorba. Folyton csak sóhajtozott, fészkelődött, és vagy a plafont, vagy a padlót bámulta, csak azért, hogy ne kelljen ránk és Marlowe doktornőre néznie. Ha be lehetett volna bújni a kanapé alá, biztos megtette volna, gondoltam.

Az én történetem egyáltalán nem olyan, mint Mistyé. Nem nyálas, gazdag fiúkról, nagy házakról, báltermekről meg ilyesmikről szól. Nem fogok neked ajándékozott jelentéktelen játékokról, babákról és ruhákról beszélni. Különbö is, amit én kaptam életemben, az valószínűleg a szobájuk egyetlen sarkát sem tölténé meg. Nem ejtek majd szót olyan szülőkről sem, akik önzésük miatt nem látják a fától az erdőt. A mamámat legkevésbé a sminkje, az arcszíne foglalkoztatta, a divatos ruhákról és frizurákról nem is beszélve. A papámat sem tudtam elképzelni olyan embernek, aki méregdrága sportruhákba öltözve flancos fitnessklubokba jár. Ha Cathy, a kiscica azt hiszi, hogy Misty történetét nehéz megemészteni, akkor az én sztorim végképp a torkán akad, ott fullad meg helyben, Marlowe doktornő rendelőjében.

A kérdés csak az, egyáltalán belekezdjek-e a történetbe. Mit mondanak majd ezek a lányok rólam és a problémáimról, amelyeket még én magam is képtelen vagyok felsorolni. Mit vár el tőlünk Marlowe doktornő? Tegnap semmi olyasmit nem mondhattam Mistynek, ami segíthetett volna rajta. És ma ő sem tud majd semmi olyasmit mondani nekem, ami segíthetne rajtam. És az a Jade... Biztos vagyok benne, hogy felszegett állal a plafont fogja bámulni, nem süllyed odáig, hogy méltóztasson egy pillantást vetni rám. Fogadni mernék, érezteti majd, mekkora szívességet tesz, hogy egyáltalán hajlandó egy levegőt szívni velem.

Nem tetszik nekem ez az egész, úgy, ahogy van. Mennyit hánykolódtam az ágyamban, és mennyit tépelődtem a múlt éjjel amiatt, hogy ki fognak nevetni, vagy közönségesnek találják történetemet. Nem akarok bemenni csak azért, hogy gúnyos nevetésük tárgya legyek.

Nagyi rám nézett, és meglepte a habozásom.

– Miben töröd a fejed, Star? Egész délelőtt itt akarsz ülni a kocsiban?

Tudod, hogy mennyi a dolgom.

– Kész időpocsékolás volt idejönni, nagyi. Hidd el!

– Kislányom, az orvosok és a bírók nem ezen a véleményen voltak, és most csak ez számít. Így jobb lesz, ha bemész, és azt csinálod, amit kell. Több bajt már nem tudnék elviselni az öreg szívemmel, hisz olyan nehézkesen ketyeg, mint egy ósdi ingaóra.

Nagyi tudja, hogy csak erre kell hivatkoznia, és én mindent megteszek, amit csak akar. Én és az öcsém, Rodney attól félünk a legeslegjobban, hogy nagyanyánk újabb szívrohamot kap. Még az hiányzik, hogy megbetegedjen és meghaljon nekünk! Rajta kívül nincs senki, aki törődik velünk, aki szeret minket, és akit mi is viszontszerethetünk.

Kinyitottam az ajtót, és nagy nehezen kikászálódtem a kocsiból.

– Oké – mondtam a vezetőülés felőli ablaknál –, azt hiszem, ez nem az én napom.

Behajoltam az ablakon, és nyomtam egy puszit nagyfi pufók arcára. Megragadta a kezem, és olyan erősen megszorította, hogy még a gerincem is elzsibbadt. Nagyfi arca olyan, mint egy régi porcelánváza, amelyen ezernyi apró repedés húzódik; még mindig fényes, de egy erősebb ütés hatására apró darabokra hullik szét.

Nagyfiak és nekem egyforma szemünk van, csak az enyém nem olyan kerek, mint az övé, és sokkal kevesebb remény sugárzik belőle. Bár ma reggel csupán aggodalmat láttam az övében is. A szemhéja olyan súlyosnak tűnt, mintha bármelyik pillanatban lecsukódhatna. Azt mondta, legszívesebben lehajtaná a fejét egy olyan párnára, melyen csak szépeket álmodhat.

Bárcsak lehetne ilyen párnánk!

Nagyfi annyi mindenben ment keresztül az életében. Bajait mélyen eltemette emlékei közé, és soha többé nem ásta elő őket. Nem akarta, hogy tudjak róluk. Ha túl sokat kérdezősködöm a fiatalságáról, a gondjairól, egyszerűen csak a fejét rázza, és azt mondja: – Star, nem szabad külön-külön táplálnod a szívedben lakozó gyűlöletet. A mamád és a papád már megtették; olyan lakomát rendeztek neki, ami egy életre elég.

– Mi van, nagyfi? – kérdeztem, amikor olyan erősen megszorította a kezem.

– Add meg a lehetőséget Marlowe doktornőnek, hogy segíthessen rajtad. Ne zárd be minden ajtót és ablakot, gyerekem, ahogy korábban annyiszor megtetted. Túlságosan fiatal vagy ahhoz, hogy csak úgy egyszerűen leírjanak, hallod? Ne járd ugyanabban a cipőben, amiben a mamád olyan szívesen járt. Érted, kislányom?

– Igen, nagyfi – feleltem mosolyogva.

Ha valamennyit is örököltem volna szilárd tartásából, akkor nem törődnék a fejem fölött tornyosuló felhőkkel, hanem inkább a következő viharra készülnék.

Elengedte a kezem, én pedig felegyenesedtem.

– És ne vesd meg azokat a lányokat csak azért, mert gazdagok – figyelmeztetett.

A fejemet csóváltam.

– Mit tudsz te a gazdagokról, nagyi? Ugye, még sohasem voltak gazdag barátaid, akikre panaszkodhattál volna?

– A te nyelvedet jól felvágták, gyerekem! Nem kellene gazdag barátok ahhoz, hogy az ember tudja, a sok pénz nem jelenti azt, hogy nincs szükségük együttérzésre és segítségre. Máskülönben ezek a lányok se lennének itt, nem gondolod?

Ilyen belevaló az én nagyanyám. Ha az élet iskolája kézzelfoghatóan létezne, akkor kitüntetéssel végezné el, és biztosan ő mondaná a tanévzáró beszédet, gondoltam, persze ez nem olyasvalami, amihez az ember ragaszkodik vagy amire büszke lehet, különösen a nagyanyám nem.

– Oké, Mrs. Anthony – mondtam. Amikor így nevezem, tudja, hogy ugratni akarom.

– Félre a tréfával, kislányom, viselkedj komolyan – figyelmeztetett újra.

– Igenis, nagyi.

– Ugyanakkor jövök érted, mint tegnap – közölte, és elindult.

Utánanéztem apró nagyanyámnak, aki még százhatvan centi sincs, mégis ő hurcolja azokat a problémákat, amelyekkel a nála sokkal fiatalabb mamám nem tudott és nem is akart megbirkózni. Nagyi ma is kemény ember, és büszkén, emelt fővel jár.

Nagyanyám hátrafésüli ősz haját, és szoros kis kontyba csavarja. Mindössze leheletnyi rúzszt használ, és még soha nem festette ki az arcát. A szemüvege az egyetlen, amire sokat ad. A drága, különleges keret jellegzetes külsőt kölcsönöz neki. És szereti, ha idősebb férfi ismerősei Miss Amerikának szólítják.

Valaha nagyon csinos nő volt. Most sem néz ki hatvannyolc

évesnek, pedig sok csalódás érte életében. Sohasem volt olyan nagy templomjáró, mint a vele egykorú barátai, de mélységesen hisz az emberi jóságban és a hosszú út végén várakozó örök Paradicsomban. Mindig is az volt a meggyőződése, hogy vannak emberek, akiknek rosszabb sors jutott, mint neki, ezért inkább őket sajnálja, s nem a saját sebeit nyalogatja. Arra tanította, hogy ne mindig csak magamat sajnáljam. Azt mondta: „Az önsajnálát olyan, mint a béklyó, amely a szerencsétlenségekhez és a kudarcokhoz láncol. Ne siránkozz, ha valami nem sikerül, hanem szedd össze magad, nézz mindig csak előre, és bízd a sorsodat az Úrra.”

Lehet, hogy az embernek meg kell élnie bizonyos életkort, hogy hihessen ebben, gondoltam. Még nem állok készen arra, hogy képes legyek elfogadni a csalódásokat, a vereségeket, és úgy folytassam az utamat, mintha mi sem történt volna. Nem hajlok meg, felőlem bármilyen szél fújhat, azt mondom, inkább kettészakadok, de nem hajlok meg. Nagyanyám azt mondja, ha így folytatom, akkor csak a kudarcaim számát növelem, de most még rúgok, harapok, ütök, vágok; ha kell, az arcukba köpök azoknak, akik ilyen szerencsétlenné tették az életemet.

Azt mondták, ma egész nap esni fog Los Angelesben. Északnyugat felől egyre sötétebb felhőket hoz a szél, és úgy formázza őket, mint fazekas a puha agyagot. Marlowe doktornő Tudor-stílusban épült háza sokkal sötétebbnek látszik, mint máskor. Ablakai a szürke égboltot tükrözik vissza. Óriási ház, ennél nagyobbát még nem láttam itt Brentwoodban sem, pedig ez az egyik leggazdagabb környék.

Kívülről nem árulja el semmi, hogy a doktornő a házában is fogadja a pácienseit, azaz a klienseit, ahogy ő nevez minket. Azt hiszem, szándékosan hív minket így; biztos nem akarja, hogy valamiféle szörnyszülötteknek vagy hasonlóknak érezzük magunkat. Azt szeretné, ha nyugodtan, ellazultan jönnénk hozzá, mintha a vendégei volnánk, pedig nekem semmi más okom nincs arra, hogy ebbe a városrészbe jöjjek a gazdagok közé, mint az, hogy rendbe rakja a fejemet.

Egyébként teljesen mindegy, mit mondtak a bíróságon, az iskolában, és mi volt más orvosok véleménye, még mindig nem hiszek a terápia sikerében, hiába tekinti szavait gyógyírnak Marlowe doktornő. Különféle gondolkodásmódokat ír elő, a kérdéseit úgy használja, mint más orvosok a röntgensugarat. Azon igyekszik, hogy csak önmagunkra figyeljünk, mintha ő nem is lenne mellettünk.

Elismerem, annyit elért nálam, hogy most már kétszer is átgondolom azokat a dolgokat, amelyek foglalkoztatnak, de attól még nem érzem jobban magam, és semmit nem felejtettem el abból, ami velem és az öcsémmel történt. És persze soha nem következhet be, hogy egy szép napon kilépek ebből a házból, és hipp-hopp, odakint szerető szülők várnak a kocsinál. Még Marlowe doktornő sem suhinthat a varázspálcájával, hogy mindazok a szörnyűségek, amelyeket átéltem, örökre eltűnjenek, mint egy lidérces álom. Továbbra is olyan árva maradok, akinek vannak szülei.

Milyen találó elnevezést ragasztott ránk Misty! A mamám és a papám nem halt meg, nem temették el őket, de számomra mégis halottak. Őket nem kísérte gyászmenet a temetőbe, engem viszont nyomorúságos hazugságaik és ócska ígéreteik követnek attól a naptól kezdve, hogy megszülettem, mind a mai napig. Megállnak ott, ahol én is, és arra várnak, mi lesz a következő állomás.

Én is, gondoltam. Arra várok, hogy megmondják, merre tovább. Marlowe doktornő el akarja érni, hogy felismerjem, van második esélyem, van reményteljes, új kezdet. Azt akarja, lássam be, hogy az egyetlen visszahúzó tényező a saját személyiségem. Ezt úgy mondja, mintha én nem vágnék rendes családra, kellemes otthonra, jó barátokra. Pedig nélküle is ez a vágyam.

A doktornő azt akarja, hogy saját magamat hibáztassam, de ennek még a gondolatától is dühbe gurulok. Elvárja tőlem, hogy belássam a hibáimat, ahelyett hogy egy részeges anyára és egy lecsúszott apára mutogatnék. Nem vagyok hajlandó megbocsátani nekik, és nem tudom elfelejteni, mit tettek velem. Ha pokolra kerülök, akkor se bocsátok meg nekik! Nagyinak igaza van, amikor azt mondja, gyűlölet

marcangolja a szívemet, de mostanáig nem találtam jobb helyet neki.

Marlowe doktornő szobalánya, Sophie nyitott ajtót, és hátrahőkölt, amikor meglátott. Lehet, hogy úgy könyvelt el magában, mint egy fertőző beteget. A doktornő nővére, Emma nem jelent meg a színen, és nekem jobb is volt így. Ez a nagydarab, idős asszony mindig úgy néz rám, mint valami tolvajra. Tudom, hogy rögtön ideges lesz, amint a közelébe kerülök, és már alig várja, hogy eltűnjek a szeme elől. Mit mondjak, én se vagyok oda érte.

Kiderült, én érkeztem utolsónak. Már mindannyian elfoglalták helyüket, mint az előző napon; Marlowe doktornő is ott ült a székén. Tengerésszék kosztümöt viselt, haját gondosan a fejére simította. Arra gondoltam, hogy az új frizurája öregíti.

Lehet, hogy azt gondolja, így kell kinéznie, amikor velünk találkozik. Magas, vékony nő, furcsa, hogy olyan hosszúak a végtagjai. Tegnap megkérdeztük, miért nem ment férjhez, de nem válaszolt. Kijelentette, hogy ő az orvos, csak ő tehet fel kérdéseket. Már a nyelvemen volt, hogy kimondjam: – Ön is csak a szőnyeg alá akarja söpörni a problémát, ahogy ön szerint mi tesszük. – De megígértem nagynak, hogy tartani fogom a számat.

Jade és Misty jelentőségteljesen ránéztek Cicára, majd önelégült mosollyal felém fordultak, mert nem volt igazam vele kapcsolatban. Miután Misty befejezte a történetét, azt mondtam, hogy Cica nem jön el többé a csoportterápiára. Mégis ott volt, csak, ha lehet, még inkább magába roskadt, mint tegnap. Viszont szépen megfésülködött, még egy kis rúzsot is kent az ajkára. Világoskék pamutruha és hozzá illő papucscipő volt rajta. Marlowe doktornő is elégedetten nézett végig rajta. Lehet, hogy hatással vagyunk erre a lányra, gondoltam. Legalább valaki hasznot is húz ebből az egészből. Csakhogy én nem hittem volna, hogy pont Cathy lesz az a valaki.

– Jó reggelt, Star – üdvözölt Marlowe doktornő kedves mosollyal. Nem tudom, tettett volt-e a kedvesség vagy sem, de jólesett, hogy úgy tesz, mint aki örül nekem.

– Jó reggelt – mormoltam.

Leültem a helyemre, és ránéztem Mistyre, látszott, alig várja, hogy belefogjak a mondókámba. Vajon mit gondolt, mit fogok elmondani? Talán valami szórakoztató történetet?

– Egyre sötétebb az égbolt – jegyezte meg a doktornő, és felkapcsolt még egy lámpát. – Vihar közeledik. Nos? Hogy érzitek ma magatokat? – kérdezte.

Egyedül Jade vette komolyan a kérdést, és válaszolt is.

– Fáradtan – közölte elgyötörten. Ugyanolyan elegáns volt, mint tegnap. Pöttyös blúzt, kék selyemnadrágot viselt, és egy bordázott kardigánt vetett át a vállán, mint egy hivalkodó egyetemista. Együttese mellett az én kis halványkék egybeszabott ruhám olyannak hatott, mintha nagymamám a turkálóban vette volna.

Mistyn farmer, sportcipő és póló volt. A póló elejére ezt írták: *Anya Párizsban járt, és csak ezt az idétlen pólót hozta.*

– Még mindig nem alszol jól? – kérdezte a doktornő Jade-et.

Jade mindig úgy tartja a fejét, hogy az álla jó magasan legyen. Csinos lány, kénytelen vagyok elismerni. Különösen szép a zöld szeme.

– Nem – felelte. – De mitől is aludnék jobban? Marlowe doktornő bólintott. Misty elhúzta a száját, Cica pedig olyan csodálattal nézett Jadere, mintha valami eget rengetőt mondott volna.

– Kértek valamit, mielőtt elkezdenénk? – kérdezte Marlowe doktornő.

– Van egy kis tej? – kérdezte Misty vigyorogva. Jade hangosan nevetni kezdett, még Cathy, a kiscica is elmosolyodott. Misty egyébként egy tévéreklám szavait idézte. Én is valami mosolyfélére húztam a számat. Legalább Misty képes arra, hogy a zokogás és a dühöngés mellett nevetést, jókedvet is elhítsen maga körül. Csak azt remélem, van benne annyi tartalék, amennyi mindannyiunknak elég.

– Jól van, amikor szünetet tartunk, majd harapunk valamit – zárta

le a kérdést a doktornő. – Star, ma te vagy a soros – fordult felém.

– Nem tudom, hol kezdjem – mondtam, és összefontam a karom, ahogy nagyfi szokta, amikor azon gondolkozik, hogy viselkedjen.

– Ott kezd, ahol neked tetszik – mondta a doktornő.

– Semmi sem jut az eszembe – közöltem mogorván.

– Emlékszel a szüleid első nagy veszekedésére? – kérdezte Misty.

– Igazán nagy veszekedésre gondolok, amilyen még sohasem volt azelőtt.

– Lehet, hogy nem is volt apja – vetette közbe Jade arrogánsan.

Gyorsan felé fordultam.

– Volt apám – rivalltam rá. – A mamám és a papám rendes esküvőt tartottak, úgy, ahogy szokás. Még a templomban is összeadták őket!

Jade vállat vont.

– Az én szüleimet is – mondta. – Láthatod, mi lett belőle. Most itt ülök egy pszichiáter rendelőjében.

Mereven bámultam rá egy darabig, majd végignéztem a másik kettőn is. Mindhármuk szemében kétségbeesett, reményvesztett kifejezést véltem felfedezni.

Eszembe jutott, hogy annak ellenére, mennyire különbözünk egymástól, mindannyiunknak van egy hasonló mondata: *Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány...*

És akkor jöttem rá, honnan kell elindulnom.

1.

– Nem tudom, hol kezdődött. Egyszerűen nem emlékszem, hogy ne lett volna baj otthon a mamám és a papám között – kezdtem a történetem.

– Néha úgy láttam, hogy kedvesek egymáshoz, de ahogy nagyi is megmondta, olyan volt az, mint amikor az ember szivárványt lát vihar után. Néhanapján látható az égen, de legtöbbször nem. Én már akkor csodálkoztam, amikor nem veszekedtek egymással.

Hallottam, Misty azt mondta tegnap, hogy az emberek olykor anyagi problémák miatt válnak el. Nos, az én szüleim esetében nem ez volt az egyetlen válóok, de annyi biztos, nem javított a helyzetükön, hogy apám keveset keresett és ritkán dolgozott. Főleg szobafestőként és ácsként vállalt megbízásokat, de mindenféle munkát el tudott végezni. Nagyon ügyesen elboldogult mindennel, kivéve saját háza táját. Amikor volt munkája, sokat és hosszú ideig dolgozott. Azt hiszem, amennyire lehet, jó hírnevet szerzett magának, de nem tartozott semmilyen szakszervezethez és céghez, amely rendszeres munkát biztosíthatott volna neki. Így aztán voltak olyan időszakok, amikor nagyon nehezen éltünk, a mamám pedig nem volt kifejezetten jó háziasszony. Nem is emlékszem, a papám nevezte-e valaha is a ház úrnőjének. Inkább más szavakkal illette, és azok közül egyik sem volt túlságosan hízelgő.

A papám magas – közel százkilencven centis –, izmos, jóképű férfi. Akárki ránéz, azt hinné, focista valamelyik jó csapatban, de ő mindig azt mondta nekem, túl lassú ahhoz, hogy sportoló váljék belőle. Úgy magyarázta, sokáig tart neki, míg dönt egy kérdésben, viszont szereti a pontosságot, és az hozzásegíti ahhoz, hogy jó szobafestő és ács legyen.

A mamám teljesen más. Ő sohasem gondolkodik túl sokáig, mielőtt csinálna valamit. A legtöbb esetben úgy tűnt, hogy egyáltalán nem is

gondol át semmit. Azt teszi, amit akar, és akkor, amikor neki tetszik. Sokat veszekedtek emiatt. A papám azt mondta, olyan a mamám agya, mint egy ház, amelyen nincsenek ajtók. Bármit mondanak neki, egyik fülén be, a másikon ki. A mamám szerint pedig a papám olyan, mint egy öreg szociális munkás, és lehetetlen kivárni, míg végre tesz valamit. Nagyi azt mondogatja, ők ketten olyanok, mint a tűz és a víz.

Talán először nem is akartak összeházasodni, de a mamám terhes lett velem, és ahogy időnként a papám beszélt róla, azt hihettem, hogy a korai házasságkötéssel járó nehéz időkért a mamámat hibáztatja. Ha a mamám panaszkodott valamiért, biztosra vehette, hogy a papám a fejéhez vágja, ő volt az, aki teherbe esett, mintha az férfiakkal is megtörténhetne, csakhogy nekik van annyi eszük, hogy ilyesmi ne forduljon elő velük.

Misty nevetni kezdett, Jade pedig elmosolyodott. Cathy sem maradt teljesen közömbös.

– Pedig de jó lenne! Úgy lenne tisztességes – jegyezte meg Misty. – Legalább akkor megtudnák, milyen is az. Tudom, hogy anyámnak tetszene a dolog. Jólesett volna neki, ha láthatja, amikor apám szenved a reggeli rosszulétektől vagy a szülési fájdalmaktól.

– A férfiak gyerekesek – jelentette ki Jade határozottan, mintha ő aztán értene hozzájuk. – Ha nekik kellene vállalniuk a terhességet, biztos hamarosan a veszélyeztetett fajok közé sorolnák az emberiséget.

Mindnyájan neveltünk, még Marlowe doktornő is. Megkönnyebbültem kissé, de még mindig habozva pillantottam pszichiáterünkre. Bátorítást reméltem tőle, mielőtt részletesen beszélni kezdtem volna a mamámról.

Nemcsak azért, mert szégyelltem magam miatta, pedig minden okom megvolt rá. A mamám olyasmiket művelt velem, hogy legszívesebben elmenekültem volna. Nem bírtam elviselni, ha találkoztam az iskolatársaimmal, amikor a mamámmal együtt voltam. Nemcsak azért, mert félttem attól, amit mondhat vagy csinálhat, de

általában vérben forgott a szeme, és úgy búzlott, mint egy kocsmatöltelék. Az egyik bárban még fenntartott helye is volt. Mondták, hogyha pont azon a széken ült valaki, amikor ő megérkezett, az illetőnek egyszerűen át kellett ülnie máshova.

Hétéves lehettem, amikor a papám már rendszeresen engem küldött érte, ha este nem találta otthon, és nem volt vacsora. Utáltam odamenni, de tudtam, hogy ha a papám menne, még tettlegességig is fajulhatnának a dolgok. Apám biztos öltre ment volna a kocsmából valakivel, aki úgy érezte, hogy anyám védelmére kell kelnie, mert éppen flörtöl vele, vagy meg kell mutatnia, hogy ő a Jani.

Időnként olyan sokáig tartott, míg végre sikerült anyámat rávennem, jöjjön haza velem, hogy a végén sírva fakadtam. Attól dühbe gurult, mert a többi kocsmatöltelék gúnyolódni kezdett vele. Amikor ivott, azt utálta a legjobban, ha valaki megmondta neki, mit kell tennie. Olyan volt, mintha meggyújtották volna egy dinamitrúd kanócát. Füstölgött-füstölgött magában, aztán szitkozódni kezdett, és a végén általában hozzávágott valamit valakihez, aki a közelében tartózkodott; a papámhoz vagy hozzám. Amikor Rodney még kicsi volt, és a konyha padlóján mászott, gyakran attól félttem, hogy megsebzí magát, mert esetleg maradhattak még cserepek az összetört tányérokából.

De amikor beszélni akartam róla, habozásomat valami más is befolyásolta. Annak ellenére, hogy annyit panaszkodtam a nagynak, nem akartam gyűlölni a mamámat. A sok rossz emlék között voltak azért jók is. Sokszor vett az ölébe, énekelt nekem, megsimogatta a hajam és megpuszilgatott. Az ő Drágaságának nevezett, és szép álmokat álmodott velem. Azok az emlékek mélyen belevésődtek az agyamba, és úgy éreztem, elárultam volna őket, ha rosszat mondok róla.

És mostanra kiderült, hogy Marlowe doktornő pontosan azt szeretné, hogy kiadjak magamból mindent. Azt mondta, olyan ez, mintha nem hagynám, hogy valamiféle méreg kiürüljön a szervezetemből.

– Nem emlékszem pontosan, mikor kezdett el inni a mamám – kezdtem hozzá –, de azt tudom, hogy sokat ivott, és nagyon rosszat tett vele különösen nekem és az öcsémnek, Rodneynek.

A lányok nem mosolyogtak többé, és a szemükbe olyan keménység és hidegség telepedett, mint amilyent csak azokéban látni, akik ismerik a szörnyűségeket, és tudják, milyen szörnyű pusztán csak felidézni is őket. Az emlékezéssel újra vissza kellett térnem ötéves koromba, amikor démonok és sötét árnyak kísértettek a hálószobámban, amikor valami baj történt a papám és a mamám között.

A szörnyek életem részévé váltak, ott settenkedtek körülöttem, és arra vártak, hogy cselekvésre készítse őket valakinek a segélykiáltása; szerencsétlen, nyomorúságos körülmények között élő gyerekek látványa, akikkel az anyjuk nem törődik; a mentők vagy a rendőrség szirénázása; vagy egyszerűen valakinek a sírása, aki fél a sötétben, magányos, és az is marad örökre.

– Amikor most visszagondolok, úgy tűnik, hogy mindig is ivászat folyt körülöttem. A mamám úgy búzlott az alkoholtól, hogy azt hittem, az a kölnije – mondtam.

Misty nevetett.

– Persze akkor még nem voltam elég idős ahhoz, hogy felfogjam, valójában miről van szó. Néha hagyta, hogy álljak az ajtóban, és úgy tett, mintha fogalma sem lenne arról, ki vagyok. Én pedig nem mertem szólani neki. Tudtam, mennyire felingerelném vele. Végül valaki odaszólt neki:

– Hazament urad és parancsolod – aztán az illető vihogott és gúnyolódott, ő pedig engem hibáztatott érte.

– Minek küldött ide? – ripakodott rám.

– Azt szeretné, ha hazajönnél és vacsorát főznél nekünk, mama – mondtam én, mire ő grimaszokat vágott.

Nézegette magát egy darabig a bár tükreiben, egy hajtásra megitta a sörét, majd kissé imbolyogva felállt.

– Mi lesz vacsorára, Aretha? – kérdezte valaki harsányan.

– A szívem – kiáltotta, és a többiek csak nevettek rajta. – Gyerünk – mondta –, indulj kifelé, már eddig is elég bajt okoztál nekem.

Kint vártam rá a járdán. Néha azonnal utánam jött, néha újra inni kezdett, és nekem megint be kellett mennem érte. Általában nem beszélt sokat hazafelé menet, de ha igen, akkor főleg arról, mekkora tévedés az egész élete.

– Az az ember, aki az apádnak nevezi magát, a Kánaánt ígerte nekem – jelentette ki. – Azt mondta, szép környezetben veszünk majd egy nagy házat, ahol kert is lesz, ahogy a mamámnál volt. Nem egy ilyen négyszobás patkányfészekben kell élnem, amit még csak kitakarítani sem érdemes. Letörlöd a port az asztalról, de pár perc múlva újra odatelepszik. Amikor szemrehányást tett, hogy hogyan végzem a házimunkát, megmondtam neki, nem érdemes törődni vele, de ő oda se figyelt.

Anyám megállt, megnézte magát egy kirakatban, és tett egy erőtlen erőfeszítést, hogy megigazgassa a haját és a ruháját. Érdekes, mindegy, mi zajlott közöttük, a mamám mindig csinosnak akart látszani a papám előtt.

A mamám körülbelül százhatvan centi magas. Bármennyit ivott, mindig megőrizte az alakját. Soha nem szélesedett ki csípőben, mint azok az asszonyok, akik túl sokat esznek vagy isznak. A papám azt mondta, az ital az agyára ment, nem máshova. Én mindig csinosnak láttam őt, kivéve, amikor igazán lerészegedett. Akkor az alsó ajka lefittyedt, és üvegessé vált a szeme. A papám azt mondta, nem bírja így látni őt, és amikor egyszer jól összevesztek, és megvolt a nagy ajtócsapkodás, fogott egy párnahuzatot, ráhúzta a mama fejére, és olyan szorosan összefogta a nyakán, hogy a mamám összevissza csapkodott a karjával, átesett egy széken, és olyan vadul rúgkapált, mint egy sarokba szorított állat.

Cica tátott szájjal bámult rám. Jade úgy nézett ki, mint aki menten elhányja magát, Misty pedig beharapott szájjal nézett Marlowe

doktornőre. Eszembe jutott, hogy az ő szüleik csak fenyegették, ócsárolták egymást, és azt is csak drága ügyvédeiken keresztül tették. Valószínűleg el sem tudták képzelni, hogy az apjuk vagy az anyjuk bántalmazza a másikat. Azt, amit én meséltem vagy elmondani készültem nekik, csak a moziban vagy a tévében láthatták.

– És nem ez volt a legrosszabb eset – folytattam –, pedig apám általában könnyen kezelhető ember.

– Könnyen kezelhető? – kérdezte Jade becsmérőn.

– Nem emlékszem egyetlen esetre sem, amikor kezet emelt volna rám vagy az öcsémre, Rodneyra, de amikor a mamám igazán részeg volt, és átkozódott és ocsmányságokat vágott a fejéhez, akkor tényleg kikelt magából.

Emlékszem, egyszer, amikor még csak ötéves lehettem, a papám úgy akart ráijeszteni a mamámra, hogy földhöz vágott egy tányért. Attól azonban a mamám még jobban megvadult; mindenféle edényeket kapkodott ki a konyhaszekrényből, ripityára törte őket a padlón, miközben azt kiabálta: – Azt akarod látni, hogy törnek szét apró darabokra a dolgok, Kenny Fisher? Majd én megmutatom neked!

A papám csak egyetlen módon tudta leállítani: ha kicsavarva a karját lefogta. A mamám megpróbált belerúgni, beleharapni, sikerült is neki néhányszor, de a papám erős ember. Becipelte a hálószobába, rádobta az ágyra, és szó szerint addig ült rajta, míg a mamámat ki nem merítette a rúgkapálás és le nem csendesedett.

Amikor a papám kijött a hálószobából, tele volt karmolásokkal, és még mindig vérzett. Én mozdulni sem mertem. Azt hiszem – mondtam, és rápillantottam Marlowe doktornőre –, még be is pisiltem.

A többiek úgy néztek rám, mint egy marslakóra. – Ezt akartátok, nem? – gondoltam. – Hát most mindent át fogok nyújtani nektek.

– Sokáig küszködtem ezzel a problémával, pedig már rég kinőttem abból a korból. A mamám még az orvoshoz is elvitt egyszer, aki azt mondta neki, a dolog lelki eredetű. Erre ő haragra gerjedt, és ostobának nevezte a doktort, mert szerinte minden a nadrágomban

volt, nem pedig a fejemben. Az orvos azt tanácsolta, vigyen el egy pszichiáterhez, erre ő ismét lehülyézte, engem pedig kivonszolt a rendelőből, miközben azt üvöltözte, hogy ezért a vizsgálatért egy árva garast sem fog fizetni. Megesküdött, majd ő kikúrál, és azt tartotta a legjobb módszernek, ha arra kényszerít, hogy nedves bugyiban járjak. Hiába mondta neki a papám, mennyire búzlóm.

– Jó ég – dünnyögte Jade. – Ez undorító. Kérhetnék egy pohár vizet vagy valamit, doktornő?

– Persze. És a többiek mit szólnának valami innivalóhoz? – Marlowe doktornő rámosolygott Mistyre. – Egy kis tejet?

– Nem, köszönöm – felelte gyorsan Misty. – Én is csak egy kis vizet kérek.

– Rendben van. Hozok nektek egy kancsó jeges vizet. Milyen páras ma a levegő, ugye? – Marlowe doktornő elégedetten pillantott rám. Gondolom, jólesett hallania, ahogy felrázom kissé a csoportot.

A doktornő felállt. Cathy azt mondta, ki kell mennie a mosdóba, így együtt indultak el kifelé. Jade és Misty felém fordult.

– Találkoztál anyáddal azóta? – kérdezte Misty.

– Nem. Mindent elmesélek, miután visszajöttek – válaszoltam. – Különbözik pedig végig ismételni fogom önmagam, pedig ezek nem olyan dolgok, amelyekről szívesen beszél az ember egyszer is, nemhogy még folyton ismételgesse őket.

Misty bólintott. Mindketten hallgattak egy darabig, de láttam, hogy Jade-nek motoszkál valami az agyában.

– Igazán nem tartozik rám – kezdte halkán –, de ilyen anyagi körülmények mellett a nagyanyád hogyan engedheti meg magának Marlowe doktornőt? Úgy értem, tudom, hogy mindez mennyibe kerül a szüleimnek – tette hozzá, és ránézett Mistyre, aki bólintott.

– A bíró azt mondta, hogy valamilyen ügynökség fog fizetni érte. Nem ismerem a részleteket, de a nagytól vagy tőlem senki se kért egy fillért sem.

Ha azt tennék, nem járhatnék ide. Az egyszer biztos. Van mire elköltenünk a nagymamám pénzét.

Mindketten szánakozva néztek rám.

– Ne aggódjatok miattam – szoltam rájuk élesen. – Nincs szükségem senki sajnálatára és jóindulatára. Legszívesebben el sem jöttem volna ide, de meg kellett tennem.

Mindketten bólogattak, és azon igyekeztek, hogy ne látszódjék rajtuk a szánakozás. Nem akarták, hogy még jobban haragudjam rájuk.

Cica tért vissza először. Kerülte a tekintetemet.

– De jól nézel ki ma! – mondta neki Misty. – Bár levágathatnád a hajad.

– Kicsit törik a vége is – tette hozzá Jade. – Hova jársz fodráshoz?

– Anyám szokta megcsinálni a frizurámat – mondta Cica.

– Akkor mondd meg neki, hogy igazítsa meg egy kicsit – vetette oda Misty egy vállrándítás kíséretében.

Pedig nem is olyan rossz lány, gondoltam. Legalábbis nem látszik nagyképűnek.

Marlowe doktornő visszajött a rendelőbe, a jeges vizet és a poharakat letette az asztalra.

– Meglepetésem van számotokra – közölte lelkesen. – Mivel kissé késve kezdtünk, elhatároztam, hogy igazi ebédszünetet tartunk, ezért hozattam néhány finom pizzát.

– Lehet, hogy az én mondanivalóm nem tart annyi ideig – jegyeztem meg.

– Akkor majd Jade folytatja következőként – javasolta Marlowe doktornő. Cica megkönnyebbülten pillantott fel. Örült neki, hogy nem őt szemelte ki. Arra gondoltam, ha majd rákerül a sor, egyszerűen megfutamodik, és nem jön el többé.

Marlowe doktornő mindenkinek töltött egy pohár vizet, majd intett,

hogy folytathatom.

– Majdnem kilencéves voltam, amikor a mamám újra terhes lett – mondtam. – Azt hittem, soha többé nem lesz gyereke. Hiszen olyan hosszú ideig nem esett teherbe. Nemrég tudtam csak meg, hogy amikor kétéves lehettem, elvesztett egy gyereket. A fürdőkádban.

A három lány szinte megdermedt az izgalomtól. Alig várták, hogy elmondjam, hogyan történt. Gondolkodtam egy darabig, aztán úgy döntöttem, nem mondom el. Inkább a következő terhességéről beszéltem, és nagy megkönnyebbülést láttam az arcukon. Én pedig majdnem hangosan felnevettem. Kezdtem élvezni a fintoraik, a rémült vagy utálkozó tekintetük látványát.

Ezt Marlowe doktornő is észrevette, és olyan pillantást vetett rám, mely arra készítetett, hogy letöröljem arcomról a vigyort.

– Miután a mamám újra terhes lett, egy időre helyrejöttek nálunk a dolgok. Visszafogta magát az ivászatban, mert az orvos azt mondta neki, árthat vele a kicsinek. Már takarítgatott is a lakásban. Újra főzni kezdett, a papámnak is több munkája akadt. Amikor volt egy kis pénzünk, kellemes időket töltöttünk együtt. Kisebb kirándulásokat tettünk a hegyekbe; meglátogattuk a papám unokatestvérét, Leonardót is San Diegóban; elmentünk az állatkertbe.

A mamámnak akkorra már jól megnőtt a hasa. Néha, amikor Rodney rúgkapált benne, odahívott, hogy tegyem rá a kezem. Még nem tudtuk, hogy fiú lesz, de én nagyon izgatott voltam. Arra gondoltam, milyen szórakoztató lesz, ha megérkezik a kisbaba, és én majd segédkezhetem körülötte. Még nem tudtam, mennyi törődést igényel majd, és mennyi munka vár rám.

– Miért? Sok? – kérdezte Misty. Egy pillanatig némán bámultam rá.

– Úgy gondolom, néha azt hitte, az anyja vagyok és nem a nővére.

– Ez borzasztó – vetette közbe Jade. – Ekkora felelősséget a nyakadba akasztani, hiszen magad is kislány voltál.

– Igen, de amit meg kell tenni, azt megcsinálja az ember, hacsak nincsenek cselédei, akik elvégzik a munkát helyette – válaszoltam.

Jade nem nézett rám.

– Amikor a mamám körülbelül a hetedik hónapban járt, a papámat elbocsátották, így ismét a fogunkhoz kellett verni a garast. A mama utálta ezt a helyzetet. Csupán daczból is szórni kezdte a pénzt. Gondolom, így akarta a papám tudomására hozni, hogy hamarosan újabb munkát kell találnia. Nem volt hajlandó megtagadni magától semmit, különösen a cigarettáját és az esetenként megivott sörét.

Nem sokkal ezután, egyik este, miközben a papám éppen munka után nézett, a mamám elment a törzshelyére. Amikor apa hazajött és látta, hogy nincs otthon, feldühödött, és ez alkalommal nem engem küldött, hanem maga ment el érte. Végül is terhes volt, nem lett volna szabad innia. Így amikor elindult, úgy tépte fel az ajtót, hogy az majdnem kiszakadt a keretéből.

A „Félszemű Bill”-ben megütött egy embert, aki közénk állt. Kihívták a rendőrséget is. Azt az esetet soha nem felejttem el – mondtam, miközben a padlót bámultam. Az emléktől hirtelen megint elfacsarodott a szívem. – A nappaliban ültem, és miközben tévét néztem, időnként a bejárati ajtóra pillantottam. Előre féltem attól, hogyan jön majd be a mamám rajta. Ekkor kopogtattak. Két rendőr – egy nő és egy férfi – lépett be a szobába. A nő fekete volt.

Tudta a nevemet. Azt mondta, azért jött, hogy megbizonyosodjon, minden rendben van-e velem. Közölte, hogy velük kell mennem. Én csak a fejemet ráztam, és sírva fakadtam. Megpróbáltam elszökni tőlük, de elkaptak, és magukkal vittek a rendőrségre. Azt hittem, le fognak tartóztatni azért, mert olyan rossz mamám van.

Felnéztem a lányokra. Csak bámultak rám, lélegzet-visszafojtva.

– Bevittek egy szobába, megkínáltak forró csokoládéval, süteménnyel, aztán elmentek, hogy utánanézzenek, mi van a szüleimmel. A mamám összetört valamit a kocsmában, de a tulaj őt nem jelentette fel, a papámnak viszont meg kellett jelennie a bíróságon. Miután a másik férfi nem ment el, ejtették a vádat ellene. Ez azonban elég volt ahhoz, hogy megrémíssze a mamámat. Ezek után

Látszott rajta, hogy vissza akar vágni, de végül is nem szólt semmit.

– Írd csak le pontosan, Star, hogyan történt minden – mondta Marlowe doktornő.

– A mama arra kért, hogy adjak neki egy törülközőt meg egy kis meleg vizet. Miután megtettem, amire kért, vártunk. Megérkeztek a mentősök, befejezték a szüléssel kapcsolatos teendőket, de mindkettőjüket beszállították a kórházba. Nagyi jött el rám vigyázni, végül apa is feltűnt a színen, hogy megnézze Rodneyt és a mamát. Ő jól érezte magát, csak rettenetesen mérges volt, amiért a papám nem jött haza akkor. Még a kórházban is veszekedtek. Apám azzal védekezett, hogy éppen munkát keresett, anyám pedig azt üvöltötte, majdnem belehalt a fia megszületésébe.

Kezdetől fogva úgy tüntette fel, mintha Rodney csak a papámé lett volna, és ő csak a világra hozta. A munkanélküliségért, minden problémáért őt hibáztatta. A nővérnek rájuk kellett szólnia, hogy hagyják abba az üvöltözést.

A mamám és Rodney csak egy éjszakát töltöttek a kórházban. Engem nagyi elvitt magához, majd másnap haza. Egészen másképp láttam Rodneyt a kórházi üveg mögött, mint a szüleim ágya mellett elhelyezett bölcsőben. Olyan csodálatos volt látni őt. A feje olyan apró volt, mint egy golyó, és amikor sírt, pufók karjával hadonászott. Kis öklét úgy rázta a levegőben, mintha meg akarna ütni valakit. Gyakran álldogáltam mellette. Nézttem, ahogy lélegzik, majd felébred, vesz egy nagy levegőt, és sírni kezd. Csak egyvalami hallgattathatta el, ha a mamám odanyújtotta neki a mellét.

– Te jó isten – mormolta Jade, de Cathyt és Mistyt elbűvölték a hallottak. – Most részletesen el akarod mesélni, hogyan szoptatják a gyerekeket?

– Talán visszataszítónak tartod? – vágtam vissza.

– Nem, de hogy én nem fogok ilyesmit csinálni, az egyszer biztos.

– Az én anyám sem szoptatott – mondta Misty.

– Azt olvasta, hogy megsértheti a mellét és elvesztheti az alakját tőle. Mi a helyzet a te anyáddal? – kérdezte Cathyt.

Cica élénken megrázta a fejét.

– Nem tudom – válaszolta alig hallhatóan.

– Nem is kérdezted meg tőle? – folytatta Misty.

– Nem – felelte. Úgy látszott, kirohan a szobából, ha Misty nem hagyja abba a kérdezősködést.

– Természetes, hogy az ember kíváncsi ilyesmire – tartott ki Misty, de végül elhallgatott.

– Semmi szükség rá, hogy megtudjuk – jelentette ki Jade. – Olyan, mintha valakinek a bélmozgása felől érdeklődnél.

– Egyáltalán nem!

– Remélem, nem az lesz a következő – mormogta Jade anélkül, hogy rám nézett volna.

– Azt hiszem, ő tudja, hol a határ – közölte vele Misty.

– Semmit se tudsz rólam! – kiáltotta Jade. – Milyen jogon ítélsz fölöttem?

– Lányok – szólt közbe Marlowe doktornő higgadtan –, nem lesz jó, ha a legcsekélyebb tiszteletet sem tanúsítjátok egymás iránt. Senkinek sem volt könnyű ebben a szobában, de ha a másíknak nem adjátok meg a lehetőséget arra, hogy a lehető legőszintébben beszéljen, nem fogtok segíteni egymáson.

Jade-et láthatóan nem győzte meg a szónoklat, de azért nyugodtan hátradőlt. Misty zavartnak látszott.

– Annak alapján, ahogy nagyanyám beszélt egy újszülöttről, mindig úgy gondoltam, hogy Rodney születése után boldog családdá válunk, de a mamám egyre többet panaszkodott. Papa végre kapott munkát, de nem tudott annyit keresni, hogy elég legyen. Amikor veszekedtek és kiabáltak egymással, hallottam, hogy a mamám folyton őt hibáztatja Rodney miatt. Azt mondta neki, egyedül csak ő akart egy fiút is. Úgy

beszél a kicsiről, mintha ő nem akarta volna, hogy megszülessen. Ránéztem a kisöcsémre, és el sem tudtam képzelni, hogy valaki ne akarja őt.

Hasfájós gyerek volt, és semmi sem segített rajta. Sokat sírt, a mamám gyakran dühödten tombolt, hogy az orvosok nem tudnak semmit, és ő hamarosan meg fog örülni. Éjszakánként a papámra bízta Rodneyt, nem érdekelte, milyen korán kell elindulnia dolgozni. Amikor úgy látta, hogy én is tudok segíteni: meg tudom fogni, meg tudom itatni a gyereket, el tudom ringatni, egyre többször előfordult, hogy nem engedett el az iskolába. El is jöttek hozzánk az iskolából, és amikor látták, hogy nem vagyok beteg, megfenyegették a mamámat, hogy a bíróság elé idéztetik, és talán elvesznek tőle. Hallottam, hogy anyám azt mormolja: – Vigyék mind a kettőt.

Lehet, hogy idegességében és kimerültségében mondta, de fájt hallani. Égett az arcom. Arra gondoltam, hogy valóban elvehetnek tőle. Nem tudtam aludni, és ha valaki közeledett az ajtóhoz, félelmemben kalimpálni kezdett a szívem. Azt hittem, hogy Rodneyért és értem jönnek, hogy elvigyenek és intézetbe zárjanak.

Nagyi ahányszor csak tudott, eljött hozzánk, de ő és a mamám mindig összevesztek azon, hogy rendetlen a lakás, és hogy anyám nem viseli gondját Rodneynek. Nagyi tudta, hogy a mamám újra inni kezdett.

Akkoriban a mamám mindenfelé italt rejtegetett a házban. Vodka-t ivott, mert az kevésbé búzlott, mint más. Samponos üvegekbe töltötte. Még a meleg vizes tömlőjébe is azt tett. A papám hónapokig nem fedezte fel, de a mamám hamarosan már nem is dugdosta az italt, és amikor a papa megkóstolt egy pohár narancslevet vagy valami mást, érezte, hogy vodka van benne.

Amikor szóvá tette, a mamám azt üvöltötte, hogy milyen nehéz az ő élete, mert két gyerekről kell gondoskodnia, és az napi huszonnégy óras elfoglaltság. Persze mindig előhozta az anyagi gondokat is, mire a papám azzal vádolta, hogy azt a kicsit is, amink van, italra költi. A mama erre azt válaszolta, hogy csak az ivás tartja vissza attól, hogy

megőrüljön, mire a papám azt mondta, hogy ennél már úgysem lehetne örültebb.

Hazaérve az iskolából sokszor láttam, hogy a mama nem cserélte ki Rodney pelenkáját. A combját és a fenekét kiütések borították, tehát ugyanabban feküdt egész nap. Persze hogy sírt szegény, de azzal még jobban felingerelte a mamámat, aki újra a pohár fenekére nézett. Elaludt mellette, nem is hallotta többé a sírását. Azt hiszem, annyit ivott, hogy inkább elájult, mint elaludt. Néha a padlón heverve találtam rá.

– Le kellett volna csukatni – szólt közbe Jade.

Hosszú ideig szótlánul bámultam rá, aztán kipillantottam az ablakon, mert megláttam, hogy eleredt az eső. Lehet, hogy Jade-nek igaza volt, de annyira fáj, ha más mondja ki az igazságot.

Sok rossz dolog történik az életünkben, olyan, ami csak velünk eshet meg, de a legrosszabb, ha az embernek gyűlölnie kell a saját anyját.

– Igaza van – fordultam Marlowe doktornő felé –, de nem akartam, hogy megtegyék.

– Tudom – felelte lágyan. – Ezért vagy most itt: hogy megtaláljuk, hogyan enyhíthetnénk a gyűlöletedet.

– Miért kellene enyhítenünk? – kérdezte Misty gúnyosan lebiggyesztve a száját.

– Azért, mert – gondolom, mostanra már megértettétek – nem gyűlölhettek a szüleiteket anélkül, hogy ne gyűlölnétek saját magatokat.

– Senki sem mondta ki hangosan, hogy igaza van, de egymásra néztünk, és láttuk egymás szemében, hogy Marlowe doktornőnek adunk igazat.

2.

– Amikor Rodney mászni és állni kezdett, rosszabbra fordultak a dolgok, mert kezdettől fogva kíváncsi gyerek volt, és egy szempillantás alatt helyet változtatott, vagy különféle tárgyakat ragadott magához. Egyik délután megyek haza az iskolából, és látom, hogy a mamám egyedül hagyta, mert elugrott pár üveg sörért. Gondolom, a kicsi aludt, amikor elment, és így azt hitte, hogy nem lesz semmi baja. Nem is tudom, mit mondjak, de sokszor hagyta már egyedül. Egyszer például az egyik barátnőjével, Maggie Custerrel mentek el valahová, és Rodneyt Maggie kocsijában hagyták. Amikor egy rendőr észrevette ezt, kis híján letartóztatta anyámat.

Ez alkalommal azonban Rodney felébredt, és kimászott a kiságyból – akkor már abban aludt –, és az anyja keresésére indult. Valahogy bejutott a fürdőszobába, ahol a mamám a kádban hagyta a gumijátékait. Szerencsére nem volt a kádban víz, különben Rodney belefulladt volna, ugyanis beleesett, amikor megpróbálta kihalászni a játékeit. A fejét beütötte a vízcsapba. Először azt hittem, hogy a mamám magával vitte, mert nagy volt a csend a házban, de amikor bementem a fürdőszobába, földbe gyökerezett a lábam. Csendben feküdt a hátán, szemében rémület tükröződött. Később megtudtam, hogy a fejsérülés általában nagy vérvesztéssel jár, de akkor azt hittem, megáll a szívem, mert csupa vér volt a feje. Sikoltozni kezdtem. Már tudtam, melyik számot kell hívni. Megmondtam a telefonkezelőnek, hogy a kisöcsém elesett, és megsérült a feje. Mint kiderült, a sérülés nem volt súlyos, de azért tíz öltéssel kellett összevarrni.

A mentősök még a mamám előtt odaértek. Ő összefutott kocsmái ismerőseivel, akik meghívták egy italra a „Félszemű Bill”-be. Nyilván megfélekedezett arról, hogy mennyi idő telt el. A mentősök bevitték Rodneyt a kórházba, és a sürgősségi ellátóban összevarrták a

fejét. Aztán kikérdeztek, míg egy rendőr elment a mamámért. El kellett mondanom nekik, mi történt, és amikor megtudták, nagyon haragos pillantásokat váltottak egymással. Amikor a mamám megérkezett, félrevonták, és megfenyegették, hogy feljelentik a rendőrségen és a Gyermekvédelmi Szolgálatnál, ha még egyszer ilyesmi történik. Azt is megmondták neki, hogy kiskorúak veszélyeztetéséért börtönbüntetést is kaphat.

Miután mindnyájunkat hazavittek, a mamám nekem esett. A papám pont a csetepaté közepén érkezett haza. Meglátta Rodneyt, és éppen eleget hallott ahhoz, hogy összerakja magában, mi történhetett. Gondolom, azért, mert már máskor is megesett ilyesmi, nem lett mérges annyira, mint amennyire számítottam rá.

Ehelyett – furcsa módon – nyugodtan ült, hallgatott, mint a csuka. Teljesen magába zárkózott. Rám nézett, aztán Rodneyra, aztán üveges szemmel meredt maga elé, miközben a mamám a régi nótát fújta: panaszkodott és jól ismert mentségeivel hozakodott elő.

– Mit gondolnak, kicsodák ők, hogy azt mondják nekem, nem vagyok jó anya, csak mert elugrattam pár pillanatra? He? – mondta. – Ki gondolta, hogy felébred, bemászik a fürdőszobába és beleesik a kádba, he? Nem vagyok jósnő. Azonnal haza akartam jönni. Hiszen még aludt. Hogy jönnek ők ahhoz, hogy kioktassanak? He? Mit ülsz ott és bámulsz a semmibe, Kenny? Mi akar ez lenni? Azt akarod, hogy büntudatom legyen? Tudod te, milyen az, ha egész nap egy gyerekhez vagy láncolva? Neked beszélek! Szólj már valamit, neked beszélek!

A papám nem szólt egy szót sem. Még mindig csak nézett maga elé, amikor hirtelen felugrott és kiballagott a lakásból. A mamám csak állt ott csípőre tett kézzel, és tátott szájjal, tágra nyílt szemmel bámult utána. Apa csendben behúzta az ajtót maga után.

A mamám felém fordult, és azt mondta: – Láttad ezt? Láttad? – A szívem olyan erősen dobogott, mintha egy dobót ütöttek volna. Képtelen voltam megszólalni. – Az embernek megáll az esze... De tudod mit, örülök, hogy megszabadulok tőled! – kiáltotta anyám apám után az ajtón keresztül. Aztán kinyitotta, kidugta a fejét a folyosóra, és

még egyszer elordította ugyanazt, de akkorra a papám már kiment a házból.

Azután már csak egyszer láttam a papámat.

– Csak egyszer láttad? Mit akarsz ezzel mondani? Az apád fogta magát és csak úgy otthagyt téged meg Rodneyt? – kérdezte Jade, és felugrott a kanapéről.

Furcsa, de amikor minderről meséltem a lányoknak, teljesen megfeledkeztem arról, hogy ők is jelen vannak. Ez korábban is megesett már velem, amikor Marlowe doktornővel beszéltem. Az emlékeim összesűrűsödtek, leblokkolták a jelent. Megszüntették a helyet és az időt, ahol éppen voltam. Úgy éreztem, visszakerülök a múltba, és újra átélek mindent. A mamám haragos arca nagyon is valóságos és élő lett megint. Láttam magam előtt vérben forgó szemét, eltorzult száját, felhúzott vállát... Úgy nézett ki, mint egy ragadozó madár, amely lecsapni készül.

Akármikor belefogott összefüggéstelen halandzszásásába, összeszorult a gyomrom és elakadt a lélegzetem; úgy éreztem, hogy megfulladok. Amikor újra felidéztem ezeket a nehéz időket, újra olyan állapotba kerültem, mint annak idején, és nem tudtam kitörni belőle addig, amíg belül el nem öntött valami forróság. Akkor egy pillanatra lehunytam a szemem, és örültem, hogy visszatérhetek a jelen valóságába.

Ezt éreztem akkor is, amikor Jade feltette kérdését. Hosszú ideig úgy bámultam rá, hogy azt sem tudtam, ki ő és hol vagyok. Az arca igen zavartnak látszott.

– Marlowe doktornő, miért nem válaszol? Miért bámul így rám? – hallottam, hogy Jade ezt kérdezi.

– Star! – szólt rám Marlowe doktornő. – Star! Ez az én nevem, gondoltam. Hallottam, de úgy hangzott, mintha egy alagút másik végéről szólnának hozzám.

– Marlowe doktornő! – szólt Misty. – Úgy néz ki, mint aki nincs magánál.

– Minden rendben van, lányok. Nyugodjatok meg. Ne éreztesétek velem, hogy pánikba estetek. Star, édesem!

– Star, édesem! – Nagyi szólított. – El kell indulnod az iskolába, gyermekem, különben nem hagynak nálam. Tudod, hogy mit mondott a bíró. Kelj fel, édesem. Rajta, gyermekem. Ébredj. Nyisd ki a szemed, és ébredj fel, Star!

Összerázkódtam.

– Gyerünk, Star. Nem ott vagy hanem itt – mondta Marlowe doktornő.

Úgy éreztem, jéghideg az arcom. Megtörölgetett egy nedves szalvétával.

– Ez az. Minden rendben van, Star. Rajta, térj vissza hozzánk.

Megfogta a kezem, és gyengéden megszorította. Reszketett a szemhéjam, és mintha pillangók röpdöstek volna előttem, de aztán lassanként megláttam Marlowe doktornő szemét. Úgy körözött előttem, mint valami keresőlámpa. Rám mosolygott.

– Itt vagy velünk, és minden rendben van – mondta.

Ránéztem a többiekre. Mindannyian mereven bámultak rám, az egyik rémültebbnek látszott, mint a másik.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Semmi. Csak elkalandoztál egy kicsit – felelte Marlowe doktornő. – Nem nagy ügy. Semmi probléma. Jól van. Igyál egy kis vizet – mondta, és odanyújtotta nekem a poharat. Belekortyoltam, aztán vettem egy mély lélegzetet.

– Elfelejtettem, miről beszéltem – mondtam. Az emlékeim összekuszálódtak, mint a szénaboglya száraz fűszálai.

Marlowe doktornő mosolyogva ült vissza a székére.

– Nos, arról az időről meséltél, amikor apátok fogta magát és elhagyott benneteket – folytatta. Úgy mondta, mintha nem lenne benne semmi szörnyűséges, és ez is csak a történet egyik részét képezné,

mint a többi esemény. De a hangja megnyugtató volt.

Bólintottam.

– Nem tett semmit, még csak el sem búcsúzott tőlem – mormoltam.

– Ez így igaz – szólt közbe Marlowe doktornő, mintha ő is ott lett volna velem akkor.

Amikor ránéztem a doktornőre, rádöbbenem, hogy bizonyos módon valóban így van, mert már annyiszor elmeséltem neki, és mindig gondot okozott a folytatás.

A többiek még mindig rám meredtek, mozdulatlan szemük mintha üvegből lett volna.

– Miért bámultok így rám? – csattantam fel. Jade gúnyosan elmosolyodott.

– Úgy látom, már jól van – közölte a többiekkel, és kényelmesen hátradőlt a kanapén. – Akár folytathatjuk is – tette hozzá.

– Az nem olyan egyszerű – vetette közbe Misty. – Tegnap én már áttestem ezen az egészen, de nem volt könnyű, mondhatom. És neked sem, neki sem és Cicának sem lesz az.

– Ne mondd meg nekem, hogy én hogyan fogom átélni – vágott vissza Jade.

– Én csak azt próbálom...

– Mit? Egy újabb Marlowe doktornőt játszani? Egy is elég. – Jade abbahagyta, és elfordult tőle.

– Jól van. Legalább nem unatkozunk – jegyezte meg Marlowe doktornő. Jade morgott valamit. Cica rémülten kapkodta a fejét.

– Próbáld meg folytatni, Star – sürgetett a doktornő. – Mondd el nekik, mi történt még azután. – Ezt úgy mondta, mintha fontosabb lenne, hogy a lányok meghallgassák, mint hogy én kiadjam magamból a nyomasztó eseményeket.

Jade lassan felém fordult, hogy lássa, mi következik ezután. Úgy döntöttem, csak azért is folytatom.

– Szóval, azután már csak egyszer láttam a papámat. Nem beszéltem vele. Hazafelé tartottam az iskolából, és éppen eleredt az eső, amikor megláttam őt kijönni a házunkból. Néhány holmiját vitte a kisteherautója felé. Felgyorsítottam lépteimet, és odakiabáltam neki. Tudom, hogy hallotta, mert megtorpant, de nem fordult felém. A járdát nézte, aztán gyorsan odasietett a kocsihoz.

Futni kezdtem, mert azt hittem, nem fogja föl, hogy én szólítom, de mielőtt odaértem volna hozzá, elindult az autóval. Torkom szakadtából kiáltottam. – Apa! Apa! – Addig kiabáltam, míg berekedtem, de hiába. A teherautó elért a következő kereszteződésig, befordult a sarkon, és eltűnt a szemem elől. Akkor már zuhogott az eső, így nem tehettem mást, bementem a házba. Az arcomon egybefolytak az esőcseppek a könnyeimmel.

– Mi történt az apáddal? Hova ment? – kérdezte Misty, miközben aggodalmasan ráncolta a homlokát.

– A mamám úgy hallotta, hogy összejött egy másik nővel, és ők ketten együtt elmentek San Franciscóba, de sohasem tudtam meg, hogy ez a történet igaz-e vagy csak pletyka.

– Apád csak úgy felpakolt, és elhagyott benneteket? Ugye, ezt mondod? – kérdezte Jade kétkedve.

– Nem ő az első férj és apa, aki ilyesmit tesz – feleltem neki. Végignéztem rajtuk. – A ti szüléitek is elhagytak benneteket. Csak ezt ők tisztelettudóan – vagy hogy is mondtad tegnap, Misty? –, civilizáltan tették. Én legalábbis így gondolom – jelentettem ki.

– Nem törvényellenes ez? – kérdezte Jade Marlowe doktornőtől. – Mármost az, amit Star apja tett.

– Nos, Star apját lecsúszott apának nevezhetjük, és igen, amit tett, az ellenkezik a törvénnyel – válaszolta a doktornő.

– Anyád feljelentette? – folytatta Jade a kérdezősködést.

– Elment a szociális központba, és beszámolt a helyzetünkről, de csak azért, hogy valami pénzhez juthassunk. Kaptunk is valamennyit, de azzal nem sokra mentünk – feleltem.

– A férfiak csúszómászók – mormolta Jade.

– Hát a mamám sem éppen angyal – mondtam neki, mire ő összehúzta a szemöldökét.

– Miért, mi van vele?

– Miért nem adod meg neki a lehetőséget, hogy a maga módján mesélje el, amit akar? – pírított rá Misty.

– Bocsánat – motyogta –, én csak... engem úgy idegesít ez az egész.

Csodálkozva bámultam rá.

– Éppenséggel én sem örülök neki – feleltem. Jade halványan elmosolyodott. A fene se tudja eldönteni, hogy gyűlöljem vagy kedveljem-e ezt a lányt.

– Persze a mamám nem fogta föl, hogy a papa végleg elment, amikor azon az estén kilépett a lakásból. Készített nekünk egy kis vacsorát, aztán fogta a sörét és a tévé elé telepedett. Ott ült egész este. Én fektettem le Rodneyt, aki kába volt, kimeríthette az egész tortúra, és biztosan fáj a feje is. Az orvosok azt mondták, adjak be neki egy kis fájdalomcsillapítót, meg is tettem. Addig énekeltem neki, míg le nem csukta a szemét.

Miután elaludt, kimentem a mamához, és én is tévét néztem egy ideig. Azt reméltem, a papám hazajön azelőtt, hogy lefeküdnék. De nem jött. Végül már nagyon fáradt voltam, ezért elmentem aludni.

Másnap reggel, alighogy kinyitottam a szemem, kiugrottam az ágyból, és benéztem a szüleim hálószobájába. Azt vártam, hogy a szokott látvány fogad: magas termetű apám ott fekszik, a paplan alól kilóg a lába, mert olyan hosszú, és a karja lelóg az ágyról.

Most azonban a mamám ruhástul, szétterülve feküdt az ágyon – egyedül. A száján keresztül vette a levegőt, és úgy nézett ki, mint aki transzba esett. Rodney, aki mellette aludt a kiságyban, már felébredt, és a játékait babrálta. Úgy látszott, örült nekem, amikor meglátott.

Majd megszakadt a szívem. Egész éjjel füleltem, vajon hazajött-e a

papám. Amikor azonban világosan láttam, hogy nem így történt, valósággal rosszul lettem a félelemtől.

Átvittem Rodneyt a nappaliba, és készítettem neki egy kis reggelit. A mamám is felébredt. Kábultnak és zavartnak látszott, mint minden alkalommal, amikor előző este leitta magát, de őt is meglepte, hogy a papám még nem jött haza.

– Hova ment apa? – kérdeztem tőle.

– Honnan tudjam? És kit érdekel? – felelte akkor, de másnap már őt is zavarni kezdte a papám távolléte. Felhívta a nagymamám, és elpanaszolta neki, mi történt, aztán két nappal később érdeklődni kezdett a papám barátainál. Gondolom, akkor tudta meg, hogy elment Los Angelesből. Ezután ment el a szociális központba, hogy sírjon a helyzetünk miatt.

Sokáig arra számítottam, hogy a papám visszajön hozzánk, annak ellenére, hogy amikor utoljára láttam, szinte elmenekült előlem. A mamámnak egyáltalán nem szóltam arról, hogy láttam őt. Tudtam, hogy csak felingerelném vele, és különben is, egy idő után kezdtem kételkedni abban, hogy valóban láttam. Lehet, hogy csak képzelődtem. Ha megszólalt a telefon, azt reméltem, ő hív, de egyszer sem telefonált. A mamám dühöngött, átkozódott, és azt mondta, nem veszi vissza, ha esetleg újra felbukkana, de a szívem mélyén éreztem, hogy megtenné.

A történetek után a nagymamám egyre több időt töltött velünk. Ő Venice Beachen lakik, így jó kis utat kellett megtennie, ha el akart jönni hozzánk. Ha én szerettem volna elutazni hozzá, buszra kellett szállnom, és átszállásokkal csaknem két óráig tartott az út. És tudjátok, hogy a buszok nem járnak túl sűrűn.

Rájuk pillantottam.

– Ja persze, ti biztos nem tudjátok, mert valószínűleg még sohasem ültetek buszon Los Angelesben, ugye?

– Én igen – szólalt meg Cica olyan hangon, mintha egy bűncselekményt vallott volna be, vagy így valahogy. – Anyám nem

tud róla, de már ültem buszon – tette hozzá.

– És milyen volt? – kérdeztem tőle.

– Semmi különös – válaszolta. – Senki sem háborgatott.

– Miért háborgattak volna? Csak azért, mert valakinek nincs elég pénze ahhoz, hogy saját kocsit tartson, még nem jelenti azt, hogy az illető erőszakoskodó vagy sorozatgyilkos, tudod?

– Én csak féltem – felelte Cica. Olyan őszintén mondta, hogy nem tudtam haragudni rá.

– Az igazság az, hogy én is féltem a buszon – ismertem el –, különösen esténként. – Mégis gyakran buszra kellett szállnom, mert túl sokáig maradtam a nagyinál, és nem akartam, hogy ő vigyen haza a sötétben. Már akkor sem volt jó a szeme, és azóta csak romlott.

Azért jártam olyan gyakran a nagymamámhoz, mert délutánonként utáltam hazamenni iskola után. Nem akartam látni, hogy iszik az anyám. Rodney rendszerint még mindig pizsamában volt, és a lakás úgy nézett ki, mint egy disznóól. Nagyi jól tudta, miért jelenek meg nála időről időre, de nem tette szóvá. Többször próbált beszélni a mamámmal, de végül csak az égnek emelte a kezét, és kijelentette:

– Az én Arethám csak egy azok közül, akik eldöntötték, hogy segítenek magukon, mert nem akarják, hogy más segítsen rajtuk. Egy napon majd arcra borulva találják rá a mamádra a csatornában. Talán akkor rájön, hogy csinálnia kell valamit magával.

Aztán még olyan sokszor elismételte ezt, hogy kezdtem azt kívánni, bárcsak az utca kövére borulva találnam a mamámat egyszer, amikor hazamegyek. Gondolom, nem értitek, hogy miért kívánja valaki azt, hogy a mamája minél hamarabb a gödör mélyére kerüljön, de én nem szégyellem kimondani: ezért imádkoztam.

Mereven bámultam rájuk, és még mielőtt ostoba kérdéseket tehettek volna fel, folytattam.

– Ez így igaz, ezért imádkoztam. Mielőtt aludni mentem, azt kértem Istentől, hogy juttassa olyan közel a mamámat a pokolhoz, amennyire

csak lehetséges. Egyszóval, igen, meggyűlöltem őt. Időnként úgy gondoltam, hogy a gyűlölet patkány, és az mardossa a szívemet. Valószínűleg egész életemben gyűlölni fogom – jelentettem ki határozottan.

Senki nem szólt egy szót sem. Mintha mindnyájan megdermedtek volna. Nem mozdultak, és még a lélegzetüket sem lehetett hallani.

– Miután a papám jó ideje nem mutatkozott, olyan volt, mintha egy kutyáról levették volna a pórázt. A mamámról beszélek. Többé nem kellett aggódnia amiatt, mi lesz, ha apám hazajön a munkából, és nem találja otthon. Az sem érdekelte, hogy néz ki a lakás, hiszen nem volt ott a papám, hogy szemrehányást tegyen emiatt. Anyám előtt szabaddá vált az út. Szinte most is hallom, ahogy azt rikácsolja: – Azt mondta, részeges, trehány nő vagyok? Akkor nézzen meg most!

Egyre többször nem mentem iskolába, mert Rodney után kellett nézmem, és mire mindennel végeztem, lekéstem az első iskolabuszt, és lemaradtam az első két óráról. Azután a mamám elkövette a legrosszabbat, amit csak lehetett: éjszakai állást vállalt a „Félszemű Bill”ben. Kisegített a konyhában és felszolgált. Akkor már egyedül is tudtam vacsorát készíteni Rodneynek és magamnak, én takarítottam a lakást, szinte minden munkát elvégeztem. Ezért mondtam nektek korábban, hogy a kisöcsém nem tudta megkülönböztetni, ki az anyja és ki a nővére.

A mamámnak általában egy órára haza kellett volna érnie, de sokszor csak hajnali háromkor vagy négykor jött meg. Rendszerint annyira kiütötte magát reggelre, hogy ha egy serpenyőt leejtettem volna az ágya mellett, arra sem ébredt volna fel. Néhányszor olyan részegen jött haza, hogy ruhástul feküdt az ágyba. Úgy bűzlött a sörtől és a whiskytól, hogy az egész hálósobának olyan szaga volt, mint a „Félszemű Bill”-nek. A bűz behatolt az én szobámba is, kénytelen voltam kinyitni az ablakokat.

– Pfu – mondta Misty undorodva. Jade nyelt egy nagyot, azután elfordította a fejét egy pillanatra, és eltakarta a száját a kezével. Nem hibáztathattam őket.

– Hozzá lehet szokni – mormoltam. – Álmában sem gondolná az ember, de hozzá lehet szokni. Más választása úgyszólván, a legtöbb esetben át kell állnia a másik oldalra.

– Értem – szólalt meg Cica suttogó, remegő hangon. Felemelte a tekintetét, és egyenesen rám nézett.

– Igazán? Jó neked, mert én magam egyáltalán nem értek semmit – mondtam. Továbbra is mereven bámult rám, és én éreztem, hogy saját emlékei között kutat, nem az enyéim érdeklik. Néhány pillanat múlva azonban lerázta magáról őket, és ismét lehajtott a fejét. – Nagygyakran átjött segíteni, és esetenként készített egy-egy igazán finom vacsorát – folytattam. – Ő és a mamám néha csúnyán összevesztek, de anyám nem hagyta abba a siránkozást, és kijelentette, hogy elhagyott feleségként minden tőle telhetőt megtesz, hogy jól nevelje a gyerekeit.

– Mit gondolsz, miért hagyott el a férjed? – kérdezte tőle a nagymamám, és ezzel csak olajat öntött a tűzre. A mamám éktelen haragra gerjedt, és üvöltözni kezdett vele.

– Hogy hibáztathat a saját anyám egy rohadék miatt? Miért mindig az én hibám minden? Nem ő tette a sok szép ígéretet? Én mindig gondosan beosztottam azt a kis pénzt, amit hazahozott. Bár legtöbbször nem hozott haza semmit, mert nem volt munkája. Nem nagy veszteség, hogy elment, érted?

És ez így ment folyton-folyvást, és amikor a tirádáit hallgattam, arra lettem volna kíváncsi, vajon ő elhiszi-e mindazt, amit mond. Lehet, hogy ő másképpen látta a helyzetet. Lehet, hogy ő teljesen más világot teremtett magának, és annak alapján hozta meg az ítéleteit. A kitörései után mindig olyan önelégültnek látszott, mintha roppant frappáns megjegyzései hallgatásra készítenének másokat. Akkor kezdtem el megérteni, hogy mit jelent, amikor azt mondják: „Csak saját magadat csapod be.” Az én mamám valóban becsapta önmagát. Igazán hitt abban, hogy ő az áldozat, nem pedig mi; nem én és Rodney. Mi... az ő szerencsétlenségére születünk meg.

Amint mondtam, szerintem teljesen mindegy, milyen az ember

élete, bármihez hozzászokhat, és elfogadhatja olyannak, amilyen.

Természetesen ismertem olyan velem egykorú lányokat, akiknek nem olyan volt az élete, mint az enyém. Persze ők is segítettek a kisöccsük, a kishúguk körül, de nem váltak az anyjukká. Maradt idejük arra is, hogy fiúkkal törődjenek, bulikba, moziba járjanak, szórakozzanak. Soha nem gondolhattam úgy semmire, hogy ne kalkuláltam volna bele Rodneyt. Egyetlen estét sem tölthettem házon kívül. Senkit nem mertem hazavinni hozzánk. Egyszerűen nem akartam, hogy a barátaim megtudják, milyen pocsék körülmények között élek az öcsémmel.

Ittam egy kis vizet, és elgondolkodtam egy pillanatra, majd folytattam.

– Azután a barátaim történetein keresztül kezdtem élni az életet. Az ő életük az én életem lett. Sokkal könnyebben volt elviselhető, ha azt képzeltem, Lily Porter vagy Charlene Davis vagyok, és képzeletben az ő házukba megyek haza, és az ő családjukkal élek. Úgy néztek rám, mintha megbolondultam volna. Lehet, hogy így is történt egy kis időre. Marlowe doktornő azt mondja, most már nem vagyok bolond.

– Ebben a szobában senki sem bolond, Star. Nem a megfelelő szót használod – vetette közbe a doktornő.

– Igen, talán, de biztos vagyok benne, hogy akkor nem volt tiszta a fejem. Furcsa dolgokat műveltem – mondtam. Pillanatnyi habozás után hozzátettem: – És erről még önnek sem számoltam be, doktornő.

Ha például találkoztam valakivel, akit addig nem ismertem, nem a saját nevemen mutatkoztam be. Általában azoknak a lányoknak a nevét használtam, akiket irigyeltem. Azt hazudtam, Lily Porter vagy Charlene Davis a nevem, és az otthonukról, a családjukról úgy beszéltem, mintha a sajátom volna.

Néhányszor elmentem Davisék házához, és úgy sétáltam oda a bejárati ajtóhoz, mintha hazamennék. Egyszer majdnem rajtakaptak ezen a hülyeségen. Nem tudtam, hogy Charlene testvére, Lori mögöttem jön. Aztán elém állt, és megkérdezte, hogy mit csinállok.

– Azért jöttem, hogy megnézzem, Charlene itthon van-e – válaszoltam.

Csodálkozva nézett rám, mert tudta, tisztában vagyok azzal, hogy a nővére a mazsorettekkel gyakorol éppen. Úgy tettem, mintha megfeledeztem volna róla, és gyorsan elmentem. Másnap, amikor Charlene rákérdezett az esetre, azt mondtam neki, hogy a környéken kószáltam, és agyon akartam ütni az időt. Nem hitt nekem. Azután egész nap úgy néztek rám, mint akinek nincs ki a négy kereke.

Nem tehettem róla, úgy szerettem volna úgy élni, ahogy ők, hogy még az anyjukat is követtem az áruházakba. Azt képzeltem, hogy együtt vásárolunk.

– Ugye, most azt gondolod, hogy milyen szánalmas voltam? – kérdeztem Jade-et.

– Nem – válaszolta. – Igazán – tette hozzá, amikor kételkedve néztem rá. – Megértem, hogy nem akartál az lenni, aki voltál. Én is sokszor éreztem ilyesmit.

– Én is – jegyezte meg Misty.

– Igen – szólta Cica. – Én is. – Úgy látszott, a többieknél sokkal mélyebben átéli az eset jelentőségét. Vajon miről fog mesélni nekünk?

– Van még más is – folytattam. Most már mindent el kellett mondanom. – Egyszer megrándult a bokám a tornateremben, és a tanár beküldött az öltözőbe. Észrevettem, hogy Charlene szekrénye nincs lelakatolva. Kinyitottam és elvettem a blúzát.

– Miért? – kérdezte Jade fintorogva.

– Azért, hogy felvehessem később, amikor egyedül vagyok a szobámban. Úgy tettem, mintha én ő lennék, szép házban laknék egy igazi anyával és apával. Charlene apja a városi közigazgatásban dolgozik valamilyen közlekedési igazgatóként, szépen keres, és az anyja mindig divatosan öltözködik. Eljöttek az iskolai kosárlabdameccsre is, amikor Charlene a csapatot biztató lányok között szerepelt. Charlene körülbelül akkora, mint én, így a blúza

illett rám.

– Mi történt, amikor rájött, hogy eltűnt a blúza? – kérdezte Misty. – Téged gyanúsítottak?

– Nem. A tanár mindenkivel kinyitatta a szekrényét, ő pedig mindegyiket alaposan átkutatta.

– Hogyhogy nem találták meg a tiedben? Hova dugtad?

– Nem tettem be a szekrényembe – válaszoltam.

– Mondtam már nektek, hogy haza akartam vinni, ezért a szoknyám alá rejtettem. Oda senki nem nézett be. Azt gondolták, hogy valaki idegen járhatott az öltözőben, és az lopta el a blúzt. Ilyen már máskor is történt. A nap hátralevő részében Charlene kénytelen volt a tornadresszét viselni. Körülbelül egy hónappal később visszavittem a blúzt, és a szekrénye előtti padra tettem. Mindenki igen különösnek találta a dolgot. És az is volt: roppant furcsa cselekedet – ismertem el.

– Nem, nem volt az – szólalt meg váratlanul Cica. Mindenki odakapta a fejét. Cica ez alkalommal nem a padlót bámulta.

– Miért nem?

– Én nemcsak más ruháját akartam viselni, hanem egyenesen más bőrébe akartam bújni – vallotta be.

Senki sem szólalt meg. A levegő hirtelen összesűrűsödött, még a fények és az árnyékok is megváltoztak a mennyezeten.

– Jól van – mondta Marlowe doktornő. – Megnézem, mi van a pizzánkkal. Lassan itt az ebéd ideje. – Felállt és rám nézett. – Ugye, ebéd után folytatod?

Bólintottam, ő pedig kiment a szobából. Amint egyedül maradtunk, Jade felém fordult.

– Sajnálom, hogy olyan undok voltam veled mostanáig – közölte, aztán gyorsan hozzáfűzte: – Nem sajnálatból mondom, így ne haragudj rám.

– Rendben van – válaszoltam. – De lehet, hogy most szükségem lenne egy kis sajnálatra.

– Azt hiszem, mindnyájunkra ráférne – szólt közbe Misty.

– Feltéve, ha nem alakul ki bennünk függőség iránta – mondtam. – Ezen a helyen kívül nem sok részvétellel találkozunk a világban. A nagymamám azt mondja, ha túl sokat várok mások sajnálatára, lekésem a boldogsághoz vezető vonatot.

Mindnyájan mosolyogtak, még Cica is. Úgy láttam, mindenki megkönnyebbült egy kicsit. Olyan volt ez, mintha kisebb igazításokat végeztünk volna egymáson: itt is egy kicsit, ott is egy kicsit, hogy aztán könnyedebben menjenek a dolgaink.

– A nagyanyád bölcs asszony lehet – jelentette ki Jade.

– Valóban az. De azt hiszem, éhes vagyok – mondtam. – Legalább legyen valami hasznunk is az egészből: egy ebéd. Remélem, nem vettem el az étvágyatokat.

– Az enyémet aztán nem! – kiáltotta Misty, és a szájára szorította a kezét, mintha rosszul lenne.

Azután mindannyian együtt nevtünk.

Jó érzés volt, mint a napsütés vihar után, ahogy nagyfi szokta mondogatni.

3.

Marlowe doktornő zárt verandáján készítette elő az asztalt nekünk. A hatalmas ablakokon át rá lehet látni az úszómedencére és a kertre. A verandáról tolóajtón keresztül juthat ki az ember a szabadba. Még mindig szemerkélt az eső. A lefolyó vízcseppek furcsa alakzatokat rajzoltak az üvegre. Odakint madarak röpdöstek fáról fára, valószínűleg izgalomba hozták őket a nedves földből előbújó férgek. Most a madarak is lakomát csaphatnak, gondoltam. Amikor az ablakban észrevettem a tükörképemet, azt láttam, hogy mosolygok. Mostanában olyan ritkán történt velem ilyesmi, hogy meglepetésemben megtapogattam az arcomat, valóban én vagyok-e az.

Milyen ritkán nézegetek madarakat, gondoltam. Tudom, hogy nagy kertjében is vannak, de mindeddig nem vettem a fáradságot, hogy odafigyeljek rájuk. Nem érdekelték. Itt, ezen a csodálatos telken, melyet teleültettek sövényvel, bokrokkal, virágokkal, ahol elhelyeztek egy kis szökőkutat is, valahogy másképpen éreztem magam, mintha nem is a városban volnánk. Arra gondoltam, a többieknek ez nem nagy ügy. Látszott rajtuk, hogy mindezt természetesnek veszik: a nagy házat, a madarakat, fákat, virágokat és a szökőkutat.

– Látom, hogy a kertésze kivágta a leandereket – szólalt meg Jade.

Biztos eszébe jutott, mit mondott tegnap Marlowe doktornő.

– Igen. Nem szívesen váltam meg tőlük, de szegények már majdnem kiszáradtak. Újakat kell ültetni helyettük.

– Anyám nem tudja megkülönböztetni a virágokat és bokrokat egymástól, csak azt tudja, hogy sokba kerülnek – mormolta Misty. – Nemrég szándékosan olyan új kertészt vett fel, akinek sokkal többet kell fizetni. – Mosolyogva hozzáfűzte: – Azért, mert az is része az egyezségüknek, hogy a ház fenntartásáról apámnak kell gondoskodnia. Az új kertész természetesen újabb veszekedés forrása lett. – Amikor

ezt vidáman bejelentette, gonoszkodó mosoly suhant át az arcán. Sophie kihozta a pizzákat és egy kancsó limonádét. Eszembe jutott, hogy ha a szüleink, a bírók, az iskolánk nem juttatott volna ide bennünket, akkora esélyünk lett volna a találkozásra, mint arra, hogy a nagymamám megnyerje a lottófőnyereményt. Lehet, hogy elmentünk volna egymás mellett egy bevásárlóutcában vagy egy mozi előcsarnokában, de biztos vagyok benne, még csak egy pillantást sem vetettünk volna egymásra.

Mind ez idáig úgyszólván láthatatlanok voltunk egymás számára.

– Nem voltam biztos benne, hogy mindenki szereti-e a pizzát – jegyezte meg Marlowe doktornő, miközben helyet foglalt. – De azért fogadni mertem volna rá.

– Én mindent megeszek – jelentette ki Misty. Azt azonban elvártam volna, hogy Cica mond valamit. Ő volt az egyetlen közöttünk, akinek le kellett volna adnia pár kilót. Alig csipegetett valamit. Úgy rágcsálta az ételt, mintha attól félne, hogy rajtakapják valamilyen törvénytelen cselekedeten.

– Természetesen anyám úgy gondolja, hogy a pizza maga a megtestesült gonosz – folytatta Misty. – A konyha falára ki van tűzve egy lista a káros ételekről. Ő „a tíz leginkább kívánatos nem”-nek nevezi őket, azért, mert pusztítást végeznek az ember arcán, és hizlalnak. A pizza a lista élén szerepel – mondta, miközben élvezettel beleharapott egy nagy szeletbe.

– A mamám néha maradék pizzát adott Rodney-nak reggelire – jegyeztem meg.

– Komolyan mondd? Pizzát reggelire? Legalább megkapta a napi vitaminadagját? – kérdezte Misty.

Úgy néztem rá, mintha megbolondult volna.

– Te egész jól nézel ki. Hogy áll az öcséd egészsége? – tette fel a kérdést Jade.

Marlowe doktornő csendben eszegette a pizzáját, és mosolygott. Azt az érzést keltette bennem, hogy videoszalagon rögzítik a jelenetet,

hogy ő elkészíthessen egy pszichológiai tanulmányt.

– A nagymamám égimeszelőnek hívja. Már majdnem olyan magas, mint én. Sokkal jobban hasonlít a papámra, mint a mamámra. Jó fiú.

Szerény és csendes az óvodában, bár nem túl jól ügyes.

– Hát igen – jegyezte meg Jade.

– Tessék?

– Nem túl jó tanuló.

– Igen, Tökéletes kisasszony, ő nem tanul valami jól. Talán ha időt szakítanál rá, átjöhetnél hozzánk, hogy tanítgasd egy kicsit.

Cica abbahagyta a rágcsálást, és előbb Jade-re, majd rám nézett. Arra várt, hogy megint csúnya szavakat vágunk egymás fejéhez.

– Nem is rossz ötlet – vetette közbe Jade. Mindannyian abbahagytuk az evést, és kérdőn néztünk rá, mire ő vállat vont. – Ha mindenről megfelelkezhetnénk, akkor tiszta lappal kezdhethetnénk újra. Mindössze ennyit akartam mondani vele.

– Nem szabad megfelelkeznetek a múlttól – szólt közbe Marlowe doktornő halkán. – Azt kell megtanulnotok, hogyan kezeljétek, hogyan éljétek vele együtt, hogyan alakítsátok általa a jövőtöket. Végül is pontosan ezt csináljuk mostanában – zárta le a kérdést.

Senki sem válaszolt. Folytattuk az evést, és reménykedtünk, hogy igaza van. Misty és Jade ruhákról beszélgettek. Kiderült, hogy Mistynek nagyon szép ruhatára van, de sokkal jobban érzi magát farmerban és pólóban. Miután befejeztük az étkezést, Marlowe doktornő felajánlotta, hogy körbevezet bennünket a házban. A többiek viselkedéséből arra következtettem, hogy a rendelőn kívül mást még ők sem láttak belőle.

Először átvitt minket a nappaliba, és megmutatott néhány festményt, sokok évvel ezelőtt vásárolta őket az apja Európában. Elmondta, hogy az öreg az impresszionistákat kedvelte a legjobban, és az egyik kép eredeti Monet. Én nem nagyon értek a művészetekhez, de láttam, hogy Jade-et lenyűgözi a látvány.

Az egyik kép azonban mindnyájunk érdeklődését felkeltette. Egy hétnyolc éves kislányt ábrázolt, aki egy tó partján áll, és saját tükörképét nézi a vízben.

– Apám is nagyon szerette ezt a festményt – szólt Marlowe doktornő, amint mögénk állt. – Azt mondta nekem, olyan, mintha a kislány életében először fedezné fel, hogy milyen szép ő maga.

– Ez azt jelentené, hogy életében először pillantja meg magát? – kérdeztem.

– Nem, nem hinném.

– Talán még senki sem mondta neki, hogy szép, így azt hitte, hogy nem az – magyarázta Misty.

– És nem is merte remélni, hogy másképpen van – fűzte hozzá Jade.

– Talán azt mondták neki, hogy csúnya, és akkor jött rá, hogy hazudtak neki – szólt közbe Cica, és furcsa módon harag csendült ki a hangjából.

Ilyet még nem hallottunk tőle. Misty lopva rásandított. Jade továbbra is a képet figyelte, de oldalba bökött. Én nyíltan ránéztem Cicára.

Összeszorította a száját, a szeme pedig villogott.

– Van címe ennek a képnek? – kérdezte Misty.

– Igen. Tükörképek a tóban – válaszolta Marlowe doktornő.

– Csak ennyi?

– Néha a dolgok nem jelentenek többet annál, amik valójában – magyarázta a doktornő.

– Ha ez folyton így lenne, akkor önnek nem lenne munkája – gúnyolódott Jade.

Marlowe doktornő hangosan elnevette magát. Szívből kacagott, és ezzel mosolyt csalt a mi arcunkra is. Olyan könnyednek és boldognak éreztem magam, hogy semmi kedvem nem volt visszamenni a rendelőbe, hogy befejezzem a történetem. Tudtam, hogy ami ezután

következik, el fogja rontani mindenki jókedvét.

De pontosan ezért jöttünk ide, és ezt várták el tőlem. Még bementünk a mosdóba, azután visszatértünk a rendelőbe.

– Bocsánat – mondta Jade. – Szokásom, hogy mindig kijavítom az embereket. Amikor anyámmal teszem, mindig felidegesítem vele. És még az is megtörténhet.

– Megtörténhet? Mi? – kérdezte Misty.

– Az, hogy átmegyek hozzájuk az öccsét tanítani. Már csináltam ilyesmit az iskolában a Nagy Nővér program keretében.

– Jól van – közöltem vele. – Csak azt ne várd, hogy elájuljak a megtiszteltetéstől.

– Az emberek olykor segítenek egymáson – vágott vissza Jade –, és egyáltalán nem számít, hogy neked mi a véleményed.

– Igazad van – feleltem. – Nézd csak meg, máris mennyit segítettünk egymásnak.

Jade gúnyosan elmosolyodott. Úgy néz ki, végül mégsem leszünk barátok, gondoltam. Talán olyanok vagyunk, mint a papám meg a mamám, ahogy nagyi tartja róluk: tűz és víz.

– Remélem, lányok, megesztek mindent. Egy szeletet sem akarok látni a házban. Túlságosan nagy lenne a kísértés – mondta Marlowe doktornő.

Rápillantott Cicára, aki megpróbálkozott egy igazi harapással.

– Hol van Emma? – érdeklődött Misty. Arra voltam kíváncsi, vajon arra gondol-e, amire én: ő képes lenne megenni az egészet. Marlowe doktornő nővére kétszer olyan széles volt, mint ő.

– Kicsit megviselte ez az időjárás. Szívproblémái vannak, és különösen az olyan napokon jönnek elő, mint a mai – magyarázta a doktornő.

– Mióta élnek Emmával ebben a házban? – tette fel a kérdést Jade.

– Én azóta, hogy megszülettem. A szüleim válása után az én

helyzetem kissé különbözött a tietekétől. A nővérem és én apánkkal maradtunk, mert anyánk így akarta.

– Miért? – kérdezte Misty.

Cica érdeklődve pillantott fel. Valószínűleg ugyanolyan kíváncsi volt, mint valamennyiünk, milyen az a személy, aki – a feltételezések szerint – önmagunkkal kapcsolatos fontos kérdések megválaszolásához vezet el bennünket.

– Anyám sokkal inkább a karrierjére, mintsem a gyereknevelésre összpontosított. Feltételezem, ez volt a fő ok, amely a válásukhoz vezetett.

Nem mintha másképp nem lehetett volna jó szakember.

– Ezek szerint az apjával élt itt? – kérdezősködött tovább Jade.

– Igen, Emma pedig huszonkét évvel ezelőtt, a válása után jött vissza – válaszolta.

– Akkor gyakorlatilag az egész életüket együtt töltötték itt, ebben a házban? – kérdezte Misty.

– Igen.

– Mivel foglalkozott az édesapja? – kérdeztem. Minthogy mindenki kérdésekkel zaklatta a doktornőt, és ő nem hárította el azokat, úgy gondoltam, én is kérdezhetnék valamit.

– Jogtanácsosként dolgozott, anyám pedig színpadi beszédet oktatott a Los Angeles-i egyetemen – válaszolta. – Miután bekerültem az egyetemre, sokkal gyakrabban láttam őt, mint korábban.

– Mindketten élnek még?

– Édesapám már meghalt – felelte. – Anyám egy intézetben él.

Alzheimer-kórban szenved. Tudjátok, mi az?

– Amikor az ember elfelejt mindent – mondta Misty.

– Igazán nagyra értékelem, hogy ilyen simán mennek a dolgok.

Köszönöm, lányok – mondta Marlowe doktornő, miután mindannyian helyet foglaltunk. Felém fordult.

Na, kezdődik minden előről, gondoltam. Mintha egy hullámvasútban ültem volna.

– Azt mondogatom, hogy romlott a helyzet, miután történt valami, és még tovább romlott, miután valami más is történt – kezdtem hozzá.
– Valószínűleg azt gondoljátok, hogy rosszabb már nem lehet, de nem így van. Sokkal rosszabb lett minden, amikor a mamám összejött egy férfival.

Tudtam, hogy időről időre más és más férfiakkal jár el szórakozni, de Aaron Markson kívül még senkit sem hozott haza. Új embernek számított a környéken és a „Félszemű Bill”-ben. Természetesen ott találkoztak. Meg kell mondanom, soha nem hittem, hogy amíg együtt éltek, a mamám hű volt a papához. Amikor apa napokra elment dolgozni, éreztem, hogy a mamám találkozik valakivel. Ő maga ezt soha nem ismerte be, de az ember hall egyet s mást az utcán, akár akarja, akár nem. Együtt voltam a mamámmal, amikor találkozott néhány barátnőjével a „Félszemű Bill”-ből. Beszélgettek, nevetgéltek, de én megértettem azt is, amit nem mondtak ki, hogy a mamám elment valakivel. Lehet, hogy csak az illető kocsjához ment ki a kocsmá mögé. Attól féltem, hogy összeszed valamilyen betegséget, vagy teherbe esik, de nem mondhattam semmit. Biztos gyanakvónak vagy meglepettnek látszottam, mert azt mondta:

– Shirley bolondozik, tudod? A fele se igaz annak, amit mond. Ne is szólj róla a papának vagy a nagymamának, hallod?

Minthogy nem válaszoltam, rácsapott a vállamra, mire én felkiáltottam:

– Mi van?

– Amikor hozzád beszélek, elvárom, hogy válaszolj. Megértetted, amit mondtam?

– Igen – szípoztam.

– Ne csinálj nekem több galibát. Elég bajom van nekem nélküled is – mondta, és egész úton hazafelé füstölgött magában.

Tudom, ez úgy hangzik, mintha soha nem beszélgettünk volna el

egymással, mint anya és lánya, ahogy ti annak idején, de nálunk is előfordult ilyesmi. Persze nem a vége felé, hanem azelőtt, hogy a dolgok olyan rosszra fordultak, hogy már ránézni sem bírtam, nemhogy beszélgetni vele.

Megálltam egy pillanatra, és Mistyhez fordultam.

– Emlékszem, tegnap azt a kérdést tetted fel, hogyan lehetséges az, hogy két szerető ember hirtelen meggyűlöli egymást. Mi történik az egymásnak mondott szép szavakkal, mi történik a közös élményekkel? Én is elgondolkodtam ezen, és egy nap, amikor a mamám elég józan volt, és foglalkozott Rodneyval is, valami ilyesmit kérdeztem tőle.

– Ugye, régen szeretted apát?

– Mit mondasz?

– Csak arra vagyok kíváncsi, miért lett vége mindennek – mondtam.

Nem akartam elrontani a jókedvét, megpróbáltam a legkedvesebben beszélni hozzá.

– Mert ő már nem az az ember, akibe beleszerettem – felelte. – Átvert.

Ez történt. Amikor együtt jártunk, mindig azt mondogatta, hogy más, mint a többiek, és nekünk más életünk lesz. Mi nem olyanok leszünk, mint ezek a csórók a környéken. Igazi otthont teremtünk magunknak. Saját céget akart alapítani, hogy előkelő hölgyként élhessek; hogy legyen saját autóm, szép házunk és így tovább. Ezzel a mesével teljesen behálózott, csapdába ejtett. Mert ezt tette. Megadtam magam neki, és arra vártam, hogy teljesíti az ígéreteit. Kiderült, hogy az egész süket duma, és amikor rákérdeztem, mi történt az ígéreteivel, azt válaszolta, hogy minden tőle telhetőt megtesz, legyek türelemmel. Legyek türelemmel? Lassan megöregszem, hogy lehetnék türelemmel? Ezt mondtam neki. Mire ő elhallgatott, és úgy tett, mintha nem is lennék a szobában. Ezt gyakran megcsinálta velem. Olyan idegesítő tudott lenni. De ezt te is jól tudod, hiszen magad is láttad.

– Lehet, hogy megpróbálta – kockáztattam meg. Nem haragítottam meg vele, ellenkezőleg: elnevette magát.

– Hát persze. Nézz csak körül, nézd meg, milyen palotát épített. A férfiak – jelentette ki – megrögzött hazudozók. Egynek se higgy. – Lenézett a kis Rodneyra, aki a padlón játszott, és megcsóválta a fejét. – Olyan édesek, amikor még kisfiúk, de aztán történik velük valami.

Hagyják, hogy a szerszámuk átvegye életük irányítását, és tönkretégye a miénket – mondta.

Tudtam, hogy miről beszél, de nem hittem el, hogy mindezt ő mondja.

A mamám és én soha nem beszélgettünk nyíltan a szexről és hasonlóról.

Feltételezte, hogy mindent megtanulok a barátnőimtől, ahogy annak idején ő is. Azt hiszem, amikor az ember a hormonjai miatt nem bír magával, egyszerűen bele kell ugrania. Hogy mit tegyen és mit ne, a legtöbb lány nem tudja, mit nem szabad tennie. Legalábbis azok közül, akiket eddig ismertem.

– Anyám nem adott semmiféle pontosan megfogalmazott, bölcs tanácsot – mondta Jade.

– Tessék?

– Nem beszélt a női dolgokról – mormolta Jade, a jól ismert módon gúnyosan mosolyogva.

– Nocsak. Nekünk mindent megtanított az iskolai védőnő, még egészségügyi betétet is adott. Emlékszem, amikor először voltak menstruációs görcseim. Elpanaszoltam a mamámnak, mi van velem, erre ő adott egy betétet, és azt mondta, ha úgy alakul, akkor használjam.

– Ha úgy alakul? – kérdeztem tőle.

– Na, ide figyelj – kezdte a mamám –, ugye, úgy érzed, hogy mindjárt szétrepedsz? Isten hozott a női bajok világában.

Mindössze ennyit mondott róla. Minden másról a barátnőimtől

hallottam és a tájékoztató füzetekben olvastam. Már majdnem tizenhárom éves voltam, amikor egy napon csak úgy megtörtént. Mintha felrobbant volna bennem valami. Borzalmas görcseim voltak, mozdulni se tudtam, hogy ne fájt volna. Az ápolónő bejött értem az osztályba, és segített átmenni a rendelőjébe. Láttam, hogy nevetnek a hátam mögött, de akkor annyira fájt, hogy nem érdekelt semmi.

Az ápolónő lefektetett, hazatelefonált a mamámnak. Miután beszámolt neki arról, hogy mi történt velem, a mamám azt mondta: – Igen, és most mit csináljak vele?

Az ápolónő megmondta neki, hogy a legjobb az lenne, ha értem jönne, mire ő azt felelte, hogy nem tud, mert Rodney megbetegedett. Éreztem, hogy hazudik. Valószínűleg valakivel iszogatót otthon. Amikor végre képes lettem arra, hogy felkeljek és megálljak a saját lábamon, hazamentem, és kiderült, hogy igazam volt.

Akkor találkoztam először Aaron Marksszal. Hangosan szólt a zene.

Gint vedeltek, és a mamám mindössze egy szál bugyiban kellette magát.

Amikor meglátta, hogy belépek a szobába, abbahagyta a táncot Aaronnal, megtántorodott egy pillanatra, majd nevetni kezdett.

– Ez itt Star, a lányom. Mától menstruál. – Felemelt egy poharat, melyet színültig töltött ginnel, és azt mondta: – Igyunk az ő boldogságára. Az első alkalommal meg se néztem magamnak ezt az Aaron Marksot.

Annyira megzavart a jelenléte, hogy berohantam a szobámba, és bevágtam magam mögött az ajtót. Hallottam, hogy nevetgélnek és iszogatnak. Amikor Rodney hazaért, éppen a mamám hálósobájában múltatták az időt. Kisiettem Rodneyért, bevittem a szobámba, és azt mondtam neki, jobb, ha ott marad. Elsírta magát, mert mindenképpen ki kellett mennie a fürdőszobába, így hát kiengedtem. Meghallotta a mama nevetését, ezért bement a hálósobába. Az idegen férfi látványától a földbe gyökerezett a lába.

Rodney nemcsak tartózkodó; ha megijeszti vagy felzaklatja valami, dadogni kezd. Mintha szegénynek megakadna egy csirkecsont a torkán.

Megfogtam a kezét, és visszavonszoltam a szobámba. Mozdulatlanul meredt rám, a szeme tele volt kérdésekkel, de hogyan is válaszolhattam volna rájuk.

– A mama már megint iszik – mondtam neki. – Itt kell várunk, míg abba nem hagyják.

Úgy éreztem, mintha egy tornádó vagy hurrikán elől keresnének menedéket egy pincében. Megpróbáltam lefoglalni az öcsémet, de akármikor meghallottuk a nevetésüket, vagy valamilyen tárgy csapódott a falnak, mindketten rémülten elhallgattunk. A szívünk úgy kalapált, hogy majd kiugrott a helyéről. Tudtam, hogy Rodney fél attól az új embertől, de nem mondhattam neki semmit, mert akkor még nem ismertem Aaron Marksot.

Azért imádkoztam, hogy minél hamarabb vége legyen az enyelgésnek és az ivászatnak, de egész délután folytatták, addig, míg a mamám teljesen ki nem ütötte magát. Akkor Aaron szép csendben elhagyta a lakást. Amikor hallottam, hogy kinyitja, majd bezárja a bejárati ajtót, kioldalogtam a szobámból. Rodneyt odabent hagytam. Megnéztem, mi van a mamával. Meztelenül, hason fekve horkolt az ágyán.

Lehet, hogy ezek az események tették olyan súlyossá az első menstruációs görcseimet. Hallottam, hogy a feszültség okozhat ilyen nehézségeket.

Rápillantottam Marlowe doktornőre, aki bólintással jelezte, hogy igazam van.

– Olyan görcsök kínoztak, hogy alig bírtam kivonszolni magam a konyhába, hogy készítsek Rodneynek valami vacsorát. Végül feladtam.

Nem kapott mást, csak egy kis mogyoróvajás szendvicset. Különben sem tudott volna túl sokat enni, annyira rémült volt.

Azon az estén az ágyamon aludt el. Hagytam, hogy maradjon, pedig szörnyű éjszaka várt rám. Fel kellett kelnem, hogy átöltözzem, aztán pedig egész éjjel nyöszörögve járkáltam. Valamikor késő éjjel hallottam, hogy a mamám felkelt, és a konyhában nekiment egy széknek. Átkozódott egy sort, ivott egy kis vizet, aztán visszafeküdt aludni. Akkor ébredt fel újra, amikor másnap reggel Rodney indítottam az óvodába. Úgy éreztem, mintha szétverték volna a hasamat. Sajgott az egész alsótestem, még a lábam is, és nagyon rossz hangulatban voltam. Így amikor a mamám benézett a konyhába, és megkérdezte, mi folyik itt, visszafeleseltem neki.

– Mégis mit gondolsz? Reggel van. Rodney az én szobámban aludt egész éjjel, mert te azzal az emberrel henteregtél! – kiabáltam rá. Csak pislogott, mint aki nem emlékszik, valóban így történt-e, aztán haragra gerjedt, amiért vettem a bátorságot és ráordítottam. Ő is üvöltözni kezdett.

– Nem volt elég nekem az az ember, akit apádnak hívsz, még te is itt vagy púpnak a hátamra! Te csak ne oktass ki engem, hallod? Ki ne merd nyitni a szád!

– Neked kéne megtanulnod inkább, hogy a tiédet zárva tartsd! – vágtam vissza. Láttam rajta, hogy majd szétrobban a méregtől. Elindult felém a konyhában, de eldöntöttem, hogy nem hagyom, hogy megüssön többé. Éppen eleget szenvedtem az előző délután óta, így az útjába löktem egy széket, ő pedig átesett rajta. Meglephette a dolog, de nem tett semmit, csak feküdt a konyha kövén, és a mennyezetet bámulta.

Rodney szörnyű állapotba került. Most nemcsak dadogott, nemcsak dermedt volt a félelemtől, hanem olyan erősen reszketett, hogy hallottam, amint vacog a foga. Kilöktem magam előtt az ajtón, majd kézen fogtam, és együtt kimenekültünk az utcára.

Megfeledeztem mindenről: a könyveimről, a táskámról és persze az egészségügyi betétről is.

– Ez nem lehet igaz – dünnyögte Misty.

– De igen, az – mondtam. – És meg is történt a baj, miután az öcsémet elvittem az óvodába.

– És mit tettél? – kérdezte Cica felém hajolva. Összekulcsolt kezeit az ölében morzsolgatta.

– El akartam menni a nagymamámhoz, de nem volt pénzem buszra, így nem volt más választásom, haza kellett mennem. Szó szerint besurrantam a lakásba. A mamám már visszafeküdt az ágyba, hideg vizes borogatást tett a homlokára. Nem hallotta meg, hogy bementem. Lábujjhegyen belopakodtam a szobámba, összeszedtem mindent, amire szükségem volt, átöltöztem, azután hangtalanul kisurrantam a lakásból. Elkéstem az iskolából, ezért beküldtek az igazgatóhelyetteshez, Mr. McDermott-hoz, aki be akart zárni, mert a késéseim listája olyan hosszú volt, hogy be lehetett teríteni vele az irodáját. Legalábbis így mondta nekem. Megmondtam neki, hogy nem maradhatok, mert a kisöcsémről kell gondoskodnom. Azt mondta, ha nem így van, nagy bajba kerülök.

Megjegyezte, hogy anyámnak kellene gondoskodnia a testvéremről. Azt hiszem, az volt az első alkalom, amikor bekattant kissé az agyam. Elhallgattam. Annak ellenére, hogy sokat ettem ebédre, szörnyen üresnek éreztem a gyomrom, de még ennél is rosszabb volt, amikor a gyomromat nyüzsgő férgeknek éreztem. Összerázkódtam, vettem egy mély lélegzetet, és behunytam a szemem. Szédülni kezdtem, ezért le kellett dőlnöm egy kicsit.

– Hagyjuk magára Start néhány percre – javasolta Marlowe doktornő. – Megmutatom nektek a könyvtáramat – folytatta. – Star, pihenj egy kicsit, dőlj le a kanapéra, ha akarsz.

Miután elmentek, le is dőltem.

– Mindjárt rendbe jön – mondta Marlowe doktornő a többieknek az ajtó előtt. Hallottam távolodó lépteiket.

Mindig, ha eszembe jut, hogyan esett át a széken a mamám, és hogyan terült el a konyha kövén, magam előtt látom Rodney tágra nyitott száját, amelyen egy hang sem jön ki. Vajon hova lett a

sikoltása? Ha az ember magába fojt egy sikolyt, nem a szívében visszhangzik? Van valami különösen szörnyűséges abban, ha az ember azt látja, hogy a szülei elájulnak, elesnek, megsebzik magukat. A szüleinket mindannyian szuperhősöknek képzeljük. Semmi rossz nem történhet velük. Mi megbetegedhetünk, felhorzsolhatjuk a térdünket, megégethetjük magunkat, elkövethetünk ostobaságokat, ők mégis mindig megvigasztalnak minket, gondoskodnak rólunk. Mi túl fiatalok és túlságosan rémultek vagyunk ahhoz, hogy vigyázhassunk rájuk. Velük semmi rossz nem történhet.

Szemernyi méltóság sem volt abban, ahogy a mamám átesett a széken.

Olyan volt, mint egy vergődő hal. Azután nyöszörgött. Amint sietve kivittem Rodneyt a lakásból, visszanéztem egy pillanatra, és láttam anyám alélt arcát. Fogalma sem volt, hogyan került a padlóra. Az eset sokkal inkább meglepte, megrémítette, mint amennyire fájt neki az esés. Rodney arcán olyan gyorsan peregtek a könnycseppek, hogy nem győztem letörölni őket. Nem tehettem mást, megígértem neki, hogy minden jóra fordul.

– Visszamegyek és segítek neki – Ígértem. – Te csak menj szépen óvodába, nem lesz semmi baj, majd meglátod.

Már nem reszketett annyira, és ahogy gyalogoltunk még egy kicsit, lehiggadt annyira, hogy be tudott menni az óvodába. Nekem azonban nehéz volt megemészteni a történeteket. Émelyegtem tőlük, mintha romlott ételt ettem volna. Szédültem és reszkettem.

A díványon megnyugodtam kissé, ismét egyenletesen vettem a levegőt.

Felültem, ittam egy kis vizet, aztán odamentem az ablakhoz. Az eső már elállt. A napfény áttört a felhőtakaró résein, és gyöngyökké változtatta a levelekre és a fűre telepedett esőcseppeket. Minden frissnek és tisztának látszott.

Nem volt valami nagy vihar, gondoltam, de hogy megszépítette a világot!

Miért nem történhet meg ez velünk is?

Marlowe doktornő miért nem tudja eloszlatni a sötét felhőket, hogy beengedhessen hozzánk egy kis napfényt?

Hallottam a lányok közeledését. Vettem egy nagy lélegzetet, és készen álltam az újabb próbára. Hajlandó voltam újra reménykedni. Ez is valami.

Nem igaz?

4.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Marlowe doktornő, miután mindnyájan visszatértek a rendelőbe.

– Jól vagyok – feleltem.

– Ha akarod, befejezhetjük mára – javasolta. Láttam, mennyire aggódik a többi lány is. Valóban aggódtak, nemcsak tettették.

– Nincs semmi bajom – állítottam határozottan.

– Jobb lenne, ha befejezhetném ma. Nem tudnék aludni azzal a tudattal, hogy holnap újra túl kell esnem az egész tortúrán.

Marlowe doktornő rápillantott a többiekre, mire ők leültek a helyükre. Én karba tett kézzel állva maradtam. Úgy állhattam ott, mint egy ügyész, aki az esküdtszék előtt beszél a filmekben. Marlowe doktornő játszotta a bíró szerepét, a lányok az esküdtszékét. De ki legyen a bűnös? Csak a szüleim vagy az egész világ?

– Marlowe doktornő mindig azt mondogatja, hogy szembe kell néznünk a bennünket üldöző démonokkal – mondtam.

Jade bólintott. Misty megkönnyebbülten elmosolyodott, Cica pedig olyan erősen bámult rám, hogy alig tudtam összpontosítani a szavaimra.

– Gyűlölök visszaemlékezni arra a napra, de többé nem akarok félni az emléktől. Szóval miután az igazgatóhelyettes megfenyegetett, ordítva ütni kezdtem a térdemet. Mondhatom, jólesett. Úgy éreztem, hatalmas súlyt dobok le magamról. Gondolom, az igazgatóhelyettes még sohasem tapasztalt ilyesmit, mert elrohant az ápolónőért. Jöttek is hamarosan mind a ketten. Akkor már a hajamat téptem, és a fejemet csavargattam, úgy, hogy beleroppantak a nyakcsigolyáim. Az ápolónő szorosan átfogott, hogy megfékezzen. – Hívja a mentőket! – rendelkezett, és az igazgatóhelyettes odarohant a telefonhoz. Már lecsillapodtam valamelyest, de még mindig zihálva vettem a levegőt.

Erősen csuklani kezdtem. Miután megjöttek a mentősök, egy hordágyra fektettek, rászíjaztak, és kitoltak az irodából, azután átvittek az ambulanciára. Az iskolatársaim az ablakokból és a kapuból bámultak utánam, de nem törődtem velük.

A kórház sürgősségi ellátójában átemeltek egy vizsgálóasztalra, aztán magamra hagytak. Egy ápolónő időről időre benézett hozzám, és azt hajtogatta, hogy hamarosan megérkezik az orvos. Legalább egy óra telhetett el, amikor végre feltűnt a színen. Néhányszor elbóbiskoltam, de mindig felébresztettek a folyosóról beszűrődő zajok: kiabáltak, utasításokat osztogattak, kerekas ágyakat tologattak.

Felhívták a mamámat, de nem tudták elérni. Azt gondoltam, elment otthonról. Később ő is mindenkinek ezt mondta. Amikor az ápolónő bejött és megkérdezte, vajon hol lehet az anyám, azt feleltem neki, hogy bizonyára a „Félszemű Bill”-ben.

Végül az orvos is megvizsgált. Amikor bejött a vizsgálóba, éppen aludtam. Felébresztett, és azt mondta, hamarosan rendbe jövök, még gyógyszereket sem kell szednem. Emlékszem, arra gondoltam, milyen fiatal az orvos. Túl fiatal ahhoz, hogy orvos legyen. – Sokkos állapotba kerültél a szorongástól – mondta. – Súlyos problémáid lehetnek. – Azt javasolta, hogy vizsgálattassam meg magam egy pszichológussal. Amikor végre a mamám is megérkezett, neki is elmondta ugyanezt, és felírta egy darab papírra a pszichológus nevét.

A mamámat nem az állapotom aggasztotta, hanem a dupla taxiköltség. Hiszen egyszer el kellett jönnie értem, aztán valahogy haza is kellett jutnunk. Csak annyit mondhatok, fogalma sem volt, mi történt aznap reggel. Azt mondta a fiatal orvosnak, hogy nem lesz velem semmi baj, nincs szükségem pszichológusra, különben pedig se pénzünk, se egészségbiztosítási kártyánk nincsen.

Miután hazamentünk, rögtön ágyba bújtam. Ő adott Rodneynek vacsorát. Később felébredtem, mert a mamám áthúzta az öcsém ágyát az én szobámba. Úgy tett, mintha nekem akarna jót, de hamarosan megtudtam, hogy csak azért költöztette át hozzám, mert hazahozta magával Aaron Marksot, és a férfit idegesítette a kisgyerek.

Aztán elment dolgozni a „Félszemű Bill”-be, mintha mi sem történt volna. Rodney nem értette, miért kerültem kórházba, de örült, hogy az én szobámban alhat és mindig a közelemben lehet. Engem annyira kimerítettek a görcseim és az események, hogy nem bírtam nyitva tartani a szemem. Emlékszem, még segítettem az öcsémnek lefeküdni, aztán magam is mélyen elaludtam. Azt álmodtam, hogy a mamám hazajön. Hallottam a nevetését és Aaron hangját. Igazán késő lehetett.

Másnap reggel korábban felébredtem, mint Rodney, és azon gondolkodtam, álmomban mi volt valóságos és mi nem. Egy kicsit féltem ugyan, de nagyon kíváncsi voltam, ezért mezítláb odaosontam a mamám szobájához. Az ajtó be volt csukva, de én lassan, óvatosan mégis kinyitottam, hogy bekukkanthassak rajta. Aaron Marks odabent feküdt az anyám mellett. Mindketten meztelenek voltak, és teljesen egymásba gabalyodtak.

Becsuktam az ajtót, és gyorsan visszamentem a szobámba. Még mindig rosszul éreztem magam, se étvágyam nem volt, se kedvem, hogy felkeljek és felöltözködjem. Rodney magától felkelt, de nem akart óvodába menni. Úgy kellett rábeszélnem. Azt akartam, hogy elmenjen otthonról, hogy ne lássa meg Aaront a lakásban. A szobámban maradtam mindaddig, amíg a férfi el nem ment.

Az iskola védőnője felhívott telefonon, és megkérdezte, hogy érzem magam. Megmondtam neki, hogy jól vagyok, csak pihenni szeretnék. A mamám még mindig nem kelt fel, de amikor kimentem a konyhába, meghallhatta, mert kikiabált, hogy főzzek neki egy kávé, és vigyem be a szobájába.

– Ha már úgyis itthon vagy, valami hasznodat is lássam – közölte.

Elkészítettem a kávéját, és bevittem neki. Nyögdecselve felült az ágyon. A szeme még mindig csukva volt, mintha valami súly nehezedett volna a szemhéjára. Néhány korty forró ital után sikerült kinyitnia. Véres volt a szeme, alig láttam a pupilláját.

– Az öcséd elment már az óvodába? – kérdezte. Vajon miért nem ez jutott eszébe először, gondoltam.

– Igen. Az az ember itt volt veled az éjjel – mondtam.

– És? Szokj hozzá. Belőlem aztán nem lesz apáca azért, mert az a semmirekellő apád itt hagyott. És az az igazság, hogy nem is volt valami nagy szerető.

Nem akartam többet hallani, ezért inkább visszamentem a szobámba. Az egész délelőttöt átaludtam. A mamám korábban elment dolgozni, valószínűleg azért, hogy Aaronnal találkozzon. Mint mindig, vacsorát készítettem Rodneynek, és segítettem neki megcsinálni a házi feladatát. Akkor már szinte teljesen magunkra voltunk utalva.

Amikor másnap iskolába mentem, az igazgatóhelyettes nem háborgatott. A legtöbb gyerek tudott az irodájában lezajlott epizódról. Pletykáltak rólam egy darabig, aztán nem törődtek velem többé. Számomra is olyan volt az egész, mint egy rossz álom.

Ezzel az epizóddal kezdődtek a ciklusaim, így lett érett nő belőlem. Egy darabig minden egyes menstruációmnál visszaemlékeztem az első alkalommal lezajlott eseményekre. Lehet, hogy az emlékezés tette nehezebben elviselhetővé azokat az időszakokat. A dolgok egyébként nem nagyon változtak, mindössze annyi történt, hogy Aaron sokkal többször volt nálunk, mint szerettem volna. Minél több időt töltött vele a mamám, annál kevesebbet törődött velem és Rodneyval. Nem mintha addig túl sokat tett volna értünk.

Voltak olyan napok, amikor nem volt mit ennünk, úgy kellett anyámtól kikönyörögni egy kis pénzt. Megpróbálta elintézni, hogy hitelbe vásárolhassak a spanyol élelmiszerboltban, de két alkalommal nem fizette ki a számlákat idejében, ezért nem adtak több hitelt. Rodney olyan sok mogyoróvaját evett, hogy akár a cég reklámja is lehetett volna.

Sorra nőtte ki a cipőit, ruháit, de a mamám mintha ezt nem vette volna észre, vagy nem akart tudomást venni róla, hacsak én nem szóltam neki. Akkor aztán újra panaszkodni kezdett, hogy micsoda költségekbe verjük, hol van az a semmirekellő apánk, aki gyereket

csinálni, azt tudott, de gondoskodni róluk, azt már nem... Ha részeg volt, órákig ezt hajtogatta. Álomban is hallottam a hangját. Már arra gondoltam, hogy a kiabálása, üvöltözése beleivódott a falakba, és csak azok visszhangozzák őket unosuntalan, míg párnával a fejemen vagy befogott füllel el nem alszom.

A fájdalom úgy verdesett minket, akár a záporosó. Egyszer, amikor a mamám belefogott szokásos tirádájába, odamentem a szekrényhez, elővettem egy esernyőt, kinyitottam és magam elé tartottam. Teljesen kikelt magából, és azt üvöltözte, hogy mekkora szerencsétlenséget hoztam a házba.

– És mi van azzal, amit te hoztál ebbe a házba? – ordítottam, mire ő hozzám vágott egy serpenyőt. Biztosan eltalált volna, ha nem tartom magam elé az esernyőt, mint valami pajzsot.

Rodney sírni kezdett, ezért felnyaláboltam, bevitettem a szobámba, és bevágtam magam mögött az ajtót. A mamám még üvöltözött egy darabig, aztán lehiggadt, de amíg folytatta, Rodney haját simogattam, mert nem tudta abbahagyni a sírást. Egyre nehezebben viseltem az életünket, míg egy napon találtam valamit, ami elállította a fájdalom záporát.

– Erről igazán szívesen hallanék – szólt közbe Jade. – Rajtam igazából semmi sem segít.

– Rajtam sem – kapcsolódott be Cica. Olyan halkán beszélt, hogy alig hallottuk. – Mitől múltak el a fájdalmaid?

Misty úgy mosolygott, mintha ő lenne a beavatott, aki mindenről tud.

– Amikor kicsi voltam, kaptam egy takarót, melyet a papám egyszer tréfából varázsszőnyegnek nevezett. Ez valahogy megragadt bennem, és amikor láttam az Aladdint, nagy hatással volt rám a szőnyege.

– Szóval elrepültél a takaródon? – kérdezte Jade csalódottan, elsötétülő tekintettel.

– Valami olyasmi történt – feleltem.

– Mit mondasz? – kapta fel a fejét Misty, és még szélesebben mosolygott. Ránézett Jade-re, aki fintorogva csóválta a fejét, majd hitetlenkedve felnézett a mennyezetre.

– Tessék csak, nevesetek, de rajtam segített.

– Mi segített rajtad? – türelmetlenkedett Jade. – Ennek eddig semmi értelme.

– Fogtam a takarót, ráterítettem az ágyamra, és ráfeküdtem. Felhúztam a térdem, átkulcsoltam a kezemmel, és rögtön jobban éreztem magam – Ó, hát erről van szó. – Jade azt hitte, hogy a póz a menstruációs görcseimet enyhítette.

– És azután elutaztam – mondtam, eloszlatva a félreértést.

– Elutaztál?

– Igen. Legalábbis képzeletben, de az a lényeg, hogy megkönnyebbültem. Láttam magam, amint kirepülök az ablakon, ki a városból. Minden helyet bejártam, amiről csak álmodoztam életemben, vagy a tévében láttam, vagy ami után vágyakoztam.

Erdők, városok és a tenger fölött repültem. Láttam mindent, amiért annyira odavoltam. Odafentről minden apró játékszernek látszott. Képzeletbeli utazásaim időnként hosszúra nyúltak, mert gyakran csak egy óra múltán tértem vissza az ágyamba, de mindig jobban éreztem magam utána.

Minden egyes alkalommal ráfeküdtem a takarómra, amikor boldogtalannak éreztem magam vagy a mamám felidegesített. Ha el akartam hagyni a szobámat, kiterítettem a takarót az ágyamon, ráfeküdtem, felhúztam a térdem, behunytam a szemem. Aztán útra keltem, és végre nem hallottam semmit, se a mamám üvöltözését, se a panaszáradatát, se a részeg nevetését, se a szidalmait. Egyszerűen otthagytam mindent.

Amikor visszaérkeztem, frissnek, könnyednek éreztem magam. Rodney is megmondhatná. Gyakran rázogatót, de nem reagáltam. Egyszer ott ült a padlón az ágy mellett, és arra várt, hogy kinyissam a

szemem. Elmesélte, hogy végig mosolyogtam. Tudni szerette volna, hogy miért, de én nem akartam mindent elmondani neki, ezért csak annyit árultam el, hogy szép álmot láttam.

– Ennyi az egész? – kérdezte Jade, és kérdőn nézett Marlowe doktornőre. – Egy álom? Persze, hova is mehetett volna.

Marlowe doktornő habozott egy pillanatig, mielőtt válaszolt volna. Nem akarta szétpukkasztani a buborékomat.

– Nyugodtan mondhatjuk, több volt, mint egy álom – mondta. – A meditáció egyik formájának nevezhetjük. Én magam is szoktam meditálni – ismerte el.

– Én igazából nem tudom, mi az – vetette közbe Misty. – Azt hittem, ugyanaz, mint az álom.

– Nem. Amikor az ember álmodik, valójában működik a tudata, de azt olyan képek kezdik el bombázni, melyeket a tudat nem ellenőriz. Az álmok többé-kevésbé véletlenszerűek. Összpontosíthatunk bizonyos dolgokra, de arra nincs garancia, hogy valóban azokról fogunk álmodni, miután elalszunk. A meditáció magasabb szintű, mint az álom. Meditáció közben a tudatunkat egy másik síkra, másik szintre emelhetjük. Star erősen koncentrált a vágyaira, mégpedig arra, hogy elhagyja a környezetét, ezzel egy másik síkra emelte a tudatát. Éppen ezért tudott ellazulni. Az emberek azért meditálnak, hogy elkerüljék a stresszt.

– Mi is meg tudjuk csinálni? – kérdezte Jade.

– Igen. Miután mindenkinek megadtuk a lehetőséget, hogy beszéljen, megvitatjuk, hogyan szabadulhatunk meg a feszültségeinktől, a stresszhelyzetektől. Bemutatok majd egy technikát, amely a meditáció egyik részét képezi. Nem azt mondom, hogy mindenható, de mindenképpen megkönnyítheti a helyzeteteket.

– Én minden alkalommal sokkal jobban éreztem magam – hangsúlyoztam. A többiek irigykedve néztek rám. – Néha azt kívántam, bárcsak soha ne kellene visszatérnem.

Marlowe doktornő elsötétülő tekintettel pillantott rám.

– Ez a veszély mindig fennáll – jelentette ki. – Azért vagyunk itt, hogy ne történhessen meg. – Végignézett a többiekén. – Közületek senkivel sem.

Talán a doktornő szavainak hatására, talán a többiek aggodalmas pillantásai miatt, hirtelen átfutott az agyamon, hogy milyen komoly ez a probléma. Mindannyian különböző sziklák peremén egyensúlyoztunk, és elég lett volna egyetlen szerencsétlen lépés, hogy belezuhanjunk a feledés szakadékába. Marlowe doktornő rendelőjében megváltozott a légkör. Egy-két pillanatra mindnyájan elgondolkoztunk azon, hogy veszélyes talajon lépkedünk. Még nem ismertem sem Jade, sem Cica történetét, de amikor körbenéztem, mindannyiuk szemében ugyanazt a félelmet láttam. Észrevettem, hogy Marlowe doktornő is aggódik, és eszembe jutott, mit mondott nagyfi, amikor ma reggel kiszálltam az autójából.

– Túlságosan fiatal vagy ahhoz, hogy csak úgy egyszerűen leírjanak, hallod?

Hallom, nagyfi, gondoltam. Hallom. Mindnyájan arra vártak, hogy folytassam. Mély lélegzetet vettem, és újra beszélni kezdtem.

– Figyelmesen hallgattam, mit mondtál tegnap, Misty, amikor arról beszéltél, mit éreztél apád barátnőjével kapcsolatban, és milyen érzésekkel mentél el a lakására úgy, hogy tudtad, az a lány is ott lesz veled – mondtam. – De neked legalább volt választási lehetőség. Megtehetted volna, hogy nem mész el.

Akkor már tizenöt éves voltam. Egyik délután, amikor Rodneyval együtt hazaértünk, bőröndöket és dobozokat láttam a mamám szobájában. Ő nem volt otthon. Rodney kérdően nézett rám, én pedig először azt gondoltam, hogy visszajött a papám. Végre hazajött, gondoltam.

Rodney nem emlékezett rá, én természetesen igen. Sokszor beszéltem már ebben a rendelőben arról, mit éreztem a papám iránt, talán most is ejthetnék még róla pár szót. Már mondtam nektek, hogy mindig abban reménykedtem, egyszer visszatér hozzánk, vagy egy

szép napon felhív, és azt fogja mondani, már úton van hazafelé.

Sokat beszéltünk már a gyűlöletről, talán én emlegettem legtöbbször. Lehet, hogy Jade és Cica még nálam is többet fognak mondani róla, de a nagymamámnak igaza van, amikor azt hajtogatja: a gyűlölet olyan, mint egy markolat nélküli kard, hiába döföd bele másba, önmagad is megsebzéd vele. Ezt mondta a pap is vasárnap, amikor nagyival elmentünk a templomba. Nagyfi végig rám nézett, amikor a tiszteletes arról prédikált, hogy a gyűlöletet ki kell irtani a szívünkéből, mielőtt tönkretesz bennünk a jót.

Azért gyűöltem meg a papámat, mert otthagyt bennünket, és semmit sem kívántam jobban, csak azt, hogy visszatérjen. Amikor még kicsi voltam, és voltak nálunk még jobb időszakok is, emlékszem, néha a nyakába vett. Arra is emlékszem, hogy belekapaszkodtam a kezébe, éreztem, milyen biztos, erős a fogása, és emlékszem, hogy sohasem féltém, ha velünk volt.

Miután elhagyott bennünket, és a mamámmal meg Rodneyval elmentünk valahová, éreztem a hiányát, az ürességet, amit hátrahagyott. Néha próbáltam elfelejteni a valóságot, és arra gondoltam, hogy csak néhány percre távozott el, és hamarosan újra velünk lesz. Ez persze nem történhetett meg, de attól még én gyakran néztem várakozva az üresen hagyott helyére.

A mamám apró, kemény asszony. Biztos, hogy nem sokan szeretnének összeakaszkodni vele – beleértve a férfiakat is. Olyan tud lenni, akár egy vadmacska, így nem kellett attól tartanom, hogy valaki bántalmazni fog bennünket az utcán. Én csak... az ürességet éreztem, ha értitek, mire gondolok – mondtam.

Misty mintha jobban megértette volna, mit akarok mondani, mint a másik két lány. Jade elfordította a tekintetét, Cica pedig a padlót bámulta.

– Szóval azt akarom mondani, hogy semmit sem nyertem azzal, hogy egy férfiember költözött hozzánk. Attól még nem éreztem magam jobban, és nem hittem, hogy nagyobb biztonságban vagyok. Sőt,

éppen ellenkezőleg. Mert azok a dobozok és bőröndök azt jelezték, hogy Aaron Marks odaköltözött a mamámhoz. Már éreztem is a szagát a szobában.

– Kié ez a holmi? – kérdezte Rodney. – Elköltözünk, Star? A mama már összepakolt?

– Nem, Rodney. Nem megyünk mi sehova. Mi ide vagyunk láncolva.

Úgy két órával később nyílt az ajtó. A mama és Aaron lépett be rajta. Mindketten vidáman nevetgéltek. Éppen krumplipürét csináltam Rodneynek. Egy kis hamburgert akartam sütni mellé. A mamám a vasárnapi ruháját viselte, Aaronon is öltöny és lazán megkötött nyakkendő volt. Nem volt olyan magas, mint a papám, és csípőben szélesebb volt nála, meg pocakot is eresztett. A feje kerekesebb volt, a haja vékonyabb szálú, a homloka magasabb, és ettől a szeme is nagyobbnak látszott. Az orra ferde volt, mert sokszor bevették. Hivatásos ökölvívónak indult fiatalabb korában, de mindig vesztett. Talán a sok veréstől nézett ki olyan ostobának.

Láthatjátok, sohasem szerettem Aaront, és nem értettem, mit eszik rajta a mamám. Amikor egyszer megkérdeztem tőle, nevetve azt válaszolta: – Ha majd együtt hálsz a férfiakkal, meg fogod érteni, hogy mi az, ami számít. – Nem voltam hülye, tudtam, hogy a szexre gondol.

Szóval ott álltam, bámultam, amint idétlenül vigyorognak, és végigfutott a hátamon a hideg. Közelebb húztam magamhoz Rodneyt, ő pedig átfogta a lábamat.

– Nos, itt az én kis szakácsnőm – kiáltotta a mamám. – Akarom mondani: a mi kis szakácsnőnk.

– Miről beszélsz, mama? Mi folyik itt? – kérdeztem.

Aaron elnevette magát, aztán odament a konyhaszekrény lefolyó alatti részéhez, ahol a mamám az italokat tartotta: vodkát, gint, whiskyt. Elővette a whiskyt, és azt mondta, hogy ideje ünnepelni.

– Igazad van – rikoltotta a mamám.

A férfi töltött mindkettejüknek jó félpohárnyit, koccintottak és inni kezdtek. Rodney nem tudta, mit isznak, de utálta a szagát, és tudta, amikor anyánk abból iszik, akkor kötözködő és durva lesz, így még inkább belém kapaszkodott.

– Mit ünnepeltek, mama? – tettem fel végül a nagy kérdést.

Ők ketten úgy néztek rám, mintha ennél nagyobb hülyeséget nem is kérdezhettem volna.

– Mama!

– Azt, hogy Aaron és én épp az imént házasodtunk össze – válaszolta.

Erre én elfintorítottam az arcom és megcsóváltam a fejemet.

– Te nem mehetsz hozzá Aaronhoz, mama, hiszen még nem váltál el – mondtam neki.

A mosoly az arcára fagyott. Úgy csapta le a poharát az asztalra, hogy kis híján szilánkokra tört.

– Egy ember egy nap csak úgy kimegy innen – mondta, és az ajtóra mutatott –, soha nem hív fel, soha nem küld egy sort sem, elmegy egy másik asszonnyal, akkor én miért vagyok még mindig a felesége? Szó sem lehet róla. Én aztán nem.

– De nem kellene azért elmenned a bíróságra? – kérdeztem.

– A bíróság ügyvédek jelent, az ügyvédek pedig egytől egyig szélhámosok, akiknek névtábla fityeg az ajtaján – válaszolta. – Aaron és én megbeszéltük ezt a dolgot, és én nyilatkoztam, hivatalosan is kijelentettem – mondta, és kihúzta magát, amennyire csak tudta –, hogy Kenny Fisher többé nem a férjem. Erről ma délután tettem nyilatkozatot, aztán elmentünk Longstreet tiszteleteshez, aki a Biblia szerint összehadott bennünket. Még gyűrűm is van. – Mindezt színpadiasan, hencegve adta elő. Gyűrűt pedig nem láttam rajta, de nem szóltam egy szót sem.

– Nem kell ehhez engedély vagy valami ilyesmi? – kérdeztem.

– Hagyd abba az ostoba kérdezősködést, inkább köszönj az új apukádnak – szólt rám.

Én megint nekiláttam a krumplipüré készítésének.

– Star, nem hallottad, mit mondtam? Mutass némi tiszteletet az új apád iránt!

– Ő nem az apám – feleltem.

– Micsoda? Mit mondtál?

Elindult felém, de Aaron visszatartotta.

– Maradj veszteg, Aretha – mondta neki. – Ne rontsuk el ezt az estét. Az esküvőnk estéjét. A nászéjszakánkat – fűzte hozzá, és sikerült is meggyőznie anyámat.

– Igazad van, Aaron – mondta a mamám. Vészjóslóan nézett rám, a szeme villámokat lövellt. – Erről majd még beszélünk. Aaronnal étteremben vacsorázunk. Megünnepeljük a házasságkötésünket. Felfrissítem magam egy kicsit – közölte, és bement a fürdőszobába.

Én folytattam a vacsora készítését. Rodney egész idő alatt belém kapaszkodott. Alig kaptam levegőt, majd megfojtottak a gyorsan zajló események.

– Ez a fiú elég nyámnyila lehet, ha annyira kapaszkodik beléd – szólalt meg Aaron.

Irtózatossá haragra gerjedtem. Úgy kalapált a szívem, hogy azt hittem, mindjárt kiugrik a helyéről. Odafordultam felé, és jéghideg tekintettel azt mondtam: – Ha megnő, kétszer akkora lesz, mint maga, bár nem mintha az olyan nagy dolog lenne.

Aaron mereven bámult rám egy pillanatig, láttam, hogy harag gyúl a szemében, de aztán hirtelen ki is hunyt. Talán tudta, hogy könnyen elvesztheti a fejét, ha nem gyúri le magában az indulatot. Kényszeredetten nevetni kezdett, hogy leplezze, milyen kényelmetlenül érzi magát.

Én továbbra is szikrázó szemmel néztem rá, ő pedig bütykös jobb mutatóujjával a levegőbe bökött.

– Anyádnak igaza van veled kapcsolatban. Túlságosan szemtelen vagy. Majd máskor foglalkozunk ezzel a kérdéssel is – mondta, majd bement a hálószobába, és hozzákezdett a kicsomagoláshoz, a beköltözéshez.

Miközben szünetet tartottam, rápillantottam a lányokra. Tekintetük azt sugallta, mindnyájan megértették, milyen nehéz helyzetbe kerültünk az öcsémmel. Meg se kellett volna kérdeznem, mégis megtettem.

– Mit szólnátok hozzá, ha ilyesmi történne veletek?

Marlowe doktornő sugárzott az érdeklődéstől. Izgatottan várta, hogyan válaszolnak a többiek.

– Úgy döntenek az életünkről, mintha karácsonyfadíszek volnánk, semmi több – szólalt meg Jade, és sötét tekintettel meredt maga elé. Lefoglalták a saját gondolatai.

– Apám egyáltalán nem mondta el, hogy találkozgat valakivel, és még kevésbé volt kíváncsi a véleményemre a kapcsolatát illetően – mondta Misty.

Cica hallgatott, de a szemében jeges félelem ült. Igazán tudni szerettem volna, milyen volt az élete korábban, milyen szörnyűségeket élt át, mi volt az, ami elrabolta tőle a mosolyát és a hangját.

– Nos, annak ellenére, hogy mind Aaron, mind a mamám megfenyegetett, aznap este nem hozták fel a témát. Elmentek ünnepelni, és nagyon későn jöttek haza. Amikor másnap reggel felébredtem, a hálószobájuk ajtaját zárva találtam. Rodney és én gyorsan megreggeliztünk, és elmentünk otthonról anélkül, hogy találkoztunk volna velük. És jobb is volt így.

Aaron feltehetően egy használtautó-kereskedőnek dolgozott, de én mindig is gondoltam, hogy vannak sötét ügyei. Miután beköltözött hozzánk, hallottam, hogy sokszor hívják telefonon, a legképtelenebb időpontokban, az éjszaka közepén is, ilyenkor mindig fojtott hangon beszélt, nehogy meghalljuk.

Kezdetől fogva kínosan éreztem magam a társaságában, különösen akkor, amikor a mamám nem volt otthon. Ideje legnagyobb részét a „Félszemű Bill”-ben töltötte a mamámmal, ha pedig otthon volt, Rodney és én is sokat idegeskedtünk miatta. Az öcsém inkább bevonult a szobámba, ki se mert jönni a nappaliba. Nem volt valami nagy a lakásunk, talán akkora lehetett az egész, mint ez a rendelő, és egyetlen fürdőszobát kellett megosztanunk egymással.

Azt azonban meg kell mondanom, hogy Aaron soha egy ujjal sem nyúlt hozzám. Tudom, hogy ez az első, amire az emberek gondolni szoktak, de ő nem közeledett felém úgy, és erre jó oka volt. Egyszer el is mondta nekem, hogy miért.

– Erről szívesen hallanék bővebben – szakított félbe Jade.

– Gondoltam.

– Mit akarsz ezzel mondani? – csattant fel. Mereven bámultuk egymást egy darabig, aztán Jade elmosolyodott, majd nevetni kezdett. Én csak a fejemet csóváltam. Cica teljesen összezavarodva, kérdően nézett Mistyre.

– Talán azután, hogy befejeztük a foglalkozásainkat, át kellene gondolnia, doktornő, hogy mikor ajánlatos használni a hülye szót – mondta Jade.

Marlowe doktornő elnevette magát.

– Csak egyetlen helyen tartom jónak a használatát, az pedig egy Patsy Cline-dal – mondta.

– Ki az a Patsy Cline? – tette fel a kérdést Misty, és hol rám nézett, hol Jade-re.

– Ugye, countryénekesnő? – kérdezte Jade Marlowe doktornőt.

– Igen.

– Nocsak.

– A rockon kívül vannak más zenei irányzatok is, lányok.

– Én tudom, hogy ki ő – mondta Cica. – Apám gyakran hallgatta a

zenéjét, de anyám kidobta az összes lemezét, miután apám elment, ahogy Misty anyja tette, azzal a különbséggel, hogy az én anyám még az ágyneműt is kidobta, amit apám használt.

Senki sem szólalt meg. Lépéseket hallottunk a folyosóról, aztán Sophie bekapcsolta a porszívót odakint.

– Szóval hajlandó vagy beszélni Aaron Marksról? – türelmetlenkedett Jade.

– Hidd el, egyáltalán nem olyan érdekes, hogy érdemes legyen beszélni róla – mondtam –, de azért még szóba fogom hozni. Mindent részletesen elmondok majd nektek.

5.

– Körülbelül két hónappal később, egyik este, miután megvacsoráztattam Rodneyt, elhatároztam, hogy beülök egy kád jó forró vízbe. Magammal vittem a CD-lejátszót, betettem a fülhallgatót, és nem hallottam, hogy Aaron hazajött. Valószínűleg sietett valahova; berontott a lakásba, majd egyenesen a fürdőszobába.

– Nem zártad be az ajtót? – kérdezte Jade.

– A zár jó ideje elromlott, de senki sem vette a fáradságot, hogy megjavíttassa – válaszoltam.

Már éppen folytatni akartam, amikor észrevettem, hogy Cica olyan erősen csavargatja a bal kezét, hogy csoda lett volna, ha nem fáj neki. És azt is láttam, hogy remeg a lába. A két térde – szó szerint – hallhatóan koccant össze.

Rápillantottam Marlowe doktornőre, aki még nálam is éberebben figyelte Cica minden mozdulatát. A doktornő végül előrehajolt, megfogta a lány jobb kezét, hogy ne csavargathassa vele a másikat. Ezután már a lába sem remegett annyira.

– Minden rendben van, Cathy – suttogta a doktornő. – Most éppen Star történetét hallgatjuk.

Cathy felnézett rá, és nyugalom költözött riadt szemébe.

– Minden rendben? – kérdezte Marlowe doktornő.

Cica bólintott. A pszichiáter elmosolyodott, megpaskolta a lány kezét, aztán hátradőlt a székében.

– Bocsánat – mondta. Én még mindig haboztam, hogy tovább meséljem-e a történetemet. – Mindenki jól van, Star. Folytathatod.

– Ne izgassa fel magát senki, nem ez a legrosszabb – mormoltam.

– Azt majd mi eldöntjük – mondta Jade. – Hogy te mit tartasz rossznak és én mit, az két teljesen különböző dolog.

– És ki dönti el, hogy neked van igazad?

– Senki. Én csak annyit mondtam, hogy nem vagyunk egyformák. Szükségtelen a torkomnak ugranod minden egyes alkalommal, amikor kinyitom a számat – mondta panaszos hangon.

– Jól van, de akkor ne mondd azt, hogy majd te ítélsz fölöttem. Semmi szükségem rá.

– Nem szó szerint értettem. Ha nem beszélnél annyit feleslegesen...

– Lányok! – szólt ránk Marlowe doktornő, mielőtt még válaszolhattam volna Jade-nek. A doktornő tekintete azt sugallta, hagyjam abba.

Újra hátradőltem, de még egyszer dühös pillantást vettem Jade-re. Ő elfordult tőlem, és keresztbe tette a lábát.

– Láttam, hogy nyílik a fürdőszoba ajtaja, és felkiáltottam, amikor megláttam, hogy Aaron jön be. Odament a mosdókagylóhoz, a szekrényből elővette a borotváját és a borotvakrémjét. Valósággal rosszul lettem, alig tudtam megszólalni.

– Kifelé innen! – kiáltottam, miután kirántottam a fülemből a fülhallgatót. – Nem látja, hogy fürdők?

– Gyorsan meg kell borotválkoznom – dünnyögte, miközben a ronda képét nézegette a tükörben. – Tíz perc múlva anyáddal találkozom. Jegyünk van a nehézsúlyúak meccsére, és nem késhetünk el, mert különben leülnek a helyünkre.

– Nem érdekel! Egyedül akarok fürödni! Kifelé! – ordítottam, és megpróbáltam eltakarni magam, amennyire csak lehetett.

Aaron lenézett rám: – Pár percnél tovább nem maradok, és nem vagy az esetem, szóval ne aggódj. Nem nyúlok szüzekhez.

– Tessék? – kérdezte Jade, aki közben újra hajlandó volt felém fordulni.

– Azt mondta, nem nyúl szüzekhez?

– Pontosan ezt mondta. Folytatta a borotválkozást, közben kedélyesen cseverészni próbált velem. Elmondta, hogy a szüzekkel sok baj van, éppen ezért jobban szereti azokat az asszonyokat, akik már be vannak törve, mint egy jó hátszló. Aztán jót nevetett a saját ízetlen tréfáján.

Eközben én reszkettem a vízben, de igazság szerint még csak rám se nézett. Sokkal jobban érdekelte a saját arca. Befejezte a borotválkozást, aztán kisietett a fürdőszobából.

A szívem vadul vert, és rettenetesen mérges voltam. Miután felvette az öltönyét és a nyakkendőjét, újra berohant, éppen akkor, amikor kiszálltam a kádból. Magamra tekertem a törülközőm, és mielőtt tiltakozhattam volna, felkapta a hajkefét, áthúzta a fején kétszer-háromszor, és volt pofája megkérdezni, hogy néz ki.

– Mint egy idióta! – kiáltottam rá.

Megállt egy pillanatra, beharapta a száját, bólintott egyet, majd kiment a lakásból. Aznap este megcsináltam a zárat, de elég gyenge volt, ha akart volna, ezután is bejöhetett volna.

– Elmondtad anyádnak, mi történt? – kérdezte Misty.

– Nem. Késő éjjel jött haza, de még ha fel is keltem volna, hogy beszéljek vele, nem lett volna olyan állapotban, hogy meghallgasson vagy törődjön velem. Különben is, ugyan mire panaszkodhattam volna? Védelmére kelt volna Aaronnak, akinek sietnie kellett, sőt a végén még én lettem volna a hibás. Őt védte volna, az egyszer biztos. Kezdetől fogva így volt.

– Mindig azt hittem, hogy az anyák minden körülmények között védelmezik a gyerekeiket – dünnyögte Misty.

Jade felhorkant, Cathy pedig a fejét rázta.

– Nem minden körülmények között – mondta Cathy alig hallhatóan.

– A mamám soha nem akart minket, és ebből egyáltalán nem csinált titkot – jegyeztem meg.

– És nagyanyád mit tett, miközben te azzal a szörnyeteggel voltál

kénytelen együtt élni? – kérdezte Jade, és nem is próbálta elrejtteni haragját.

– Nem habozott volna, hogy átjöjjön és elvigyen engem és Rodneyt onnan, ha beszámoltam volna neki a mocskos részletekről. De sokáig nem tehettem meg.

– Miért nem? – érdeklődött Misty.

– Körülbelül egy hónappal azelőtt, hogy Aaron beköltözött hozzánk, a nagymamám szívrohamot kapott – válaszoltam. Könnyek szöktek a szemembe, amikor erről beszéltem. – És én csak két nappal később tudtam meg. A mamám nem mondta el. Talán tudta, hogy majd azonnal el akarok menni a kórházba, és nem akart foglalkozni velem. Aznap is elment dolgozni, amikor nagyit bevitték a kórházba. Ezt is később tudtam meg.

Nagyi egyik barátnője, Mary Wiggins szerencsére éppen akkor ment hozzá látogatóba, amikor a nagymamám elvesztette az eszméletét, és elterült a kanapé előtt a nappaliban. A mellkasát szorongatta, kapkodva vette a levegőt, így talált rá Mary.

Tudta, hogy azonnal mentőt kell hívnia. Míg várakoztak, megpróbálta nyugtatgatni a nagymamámat. Ő nem volt ideges, pedig harcolnia kellett minden levegővételnél. Soha nem gondoltam, hogy az ember ilyen higgadtan is képes elfogadni a saját esetleges halálát. Nagyi megingathatatlanul hisz a túlvilágban.

– És veled mi a helyzet? – tette fel a kérdést Misty. Úgy nézett rám, mintha igazán érdekelné a válaszom.

– Mindig is úgy gondoltam, ha jól mehetnek a dolgok a túlvilágon, akkor miért nem mennek jól e világon is? De hát itt senki sem törődik velem, hogyan várhatnám el, hogy a másvilágon majd törődnek? – válaszoltam neki. Misty lassan, elgondolkodva bólintott. – Valószínűleg akkor is ugyanúgy saját magunkra leszünk ráutalva – fűztem hozzá.

– Anyám azt mondja, hogy az egész életünk csak egy nagy vizsga – vetette közbe Cica.

– Igen? Akkor én inkább csalogok és meghalok – jelentettem ki.

Jade elnevette magát, Misty halványan elmosolyodott, mintha félálomban volna.

– Egyébként egy telefonhívás révén tudtam meg, hogy a nagymamám kórházban van. A kórházból hívtak fel, amikor a mamám dolgozott.

Nagynak szüksége lett volna néhány holmira, ezért megkérte az egyik ápolónőt, hogy hívja fel a mamámat. Elég hülyén éreztem magam, hiszen azt sem tudtam, hogy odabent fekszik. És persze dühbe is gurultam.

Miután letettem a kagylót, átkutattam a mamám szekrényét, mert tudtam, hogy ott rejteget némi pénzt. Aztán kézen fogtam Rodneyt, és kivonszoltam magammal a várakozó taxihoz, amely bevitt bennünket a kórházba. Amint bementünk, vettem az öcsémnek egy nyalókát, hogy elfoglalja magát vele, én pedig megkerestem az intenzív osztályt. Azt hittem, nem fognak beengedni, de amikor az ápolónő meghallotta, hogy a beteg unokája vagyok, azt mondta, rendben van. – Éppen ideje, hogy valaki meglátogassa – közölte szárazon.

Elsírtam magam, és megmondtam neki, hogy csak most tudtam meg, hogy a nagymamám kórházban fekszik. Az anyám eltitkolta előlem. Az ápolónő ettől kezdve nem nézett rám olyan rosszállóan, mint előtte, és odavezetett a nagymamám ágyához. Azt mondta, hogy most már jól van, és az orvosok megállapították, hogy a roham nem ártott nagyon a szívizmoknak, ezután gyakran lesznek anginás fájdalmai. De kezelhető – fejezte be a tájékoztatást. Azt hiszem, örült, hogy végre van valaki, akit érdekel a nagymamám állapota.

A nagymamám meglepődött, de örült, hogy lát. Amikor elmondtam neki, hogy a mama nem szólt egy szót sem, csak összeszorította a száját és csóválta a fejét. – Semmi baj. Valószínűleg nem akart felizgatni – mondta.

– Ő még Júdásnak is megbocsátana – jegyeztem meg a többieknek.

– Kinek? – kérdezte Misty.

– Júdásnak. Tudod, aki elárulta Jézust.

– Aha.

– Te biztos nem jártál vasárnapi iskolába.

– Nem nagyon – mondta nevetve. – A mi házukban csak egyetlen imát hallgattam egész életemben: – Istenem, add, hogy ne legyenek ősz hajszálaim.

Jade végre szívből nevetett, Cica pedig elkerekedett szemmel, mulatságosan elhúzta a száját.

– Egyébként ameddig csak lehetett, bent maradtam a nagymamámnál, aztán elvittem Rodneyt a kórházi büfébe, és vettem magunknak pár szendvicset a mamám dugipénzéből. És aztán ugyanúgy viselkedtem a mamámmal, ahogy ő viselkedett velem.

– Hogyan? – kérdezte Jade.

– Nem mondtam neki semmit. Fogtam egy taxit, hazamentünk, tanultam, tévét néztem, aztán lefeküdtem aludni. Hallottam, amikor a mamám hazajött éjjel, de nem mentem ki hozzá, hogy beszélgessek vele. Reggel pedig még aludt, amikor Rodney és én felkeltünk. Reggelit készítettem, összeszedtük a holminkat, és elmentünk otthonról anélkül, hogy szóba hoztam volna a kórházi látogatást.

Otthon volt amikor délután hazaértünk, de akkor sem szóltam neki semmit. Biztos voltam benne, hogy nem hívta fel a kórházat, mert akkor nagy valószínűleg beszámolt volna neki a látogatásunkról.

Nem is tudta mindaddig, hogy ott voltunk, amíg végül rá nem kérdezett a nagymamám állapotára telefonon. Addigra nagyit az intenzív osztályról átvitték egy kórterembe, ahol megfigyelés alatt tartották még pár napig. Amikor hazamentünk Rodneyval, ő zavartan, zaklatottan ült otthon. Nem értette, hogyan történhetett. Láttam rajta, hogy nem emlékszik, említette-e nekem, hogy a nagy kórházba került.

– Miért nem mondtad meg nekem, hogy meglátogattad a nagymamát a kórházban? – kérdezte. – Tiszta hülyét csináltál belőlem.

– Nem én csináltam belőled hülyét, te viselkedsz úgy! – mondtam,

mire ő pofon vágott.

– Velem te ne felelelj, hallod? – üvöltötte.

– Miért nem szóltál nekem a nagymamáról? – kiáltottam a könnyeimet nyeldesve. – Az ápolónők azt hitték, hogy senki sem törődik vele. Még csak fel sem hívtad, hogy megkérdezd, hogy van.

– Nem az ő dolguk, a fene egye meg. Mindenki beleüti az orrát az életembe. Azért nem szóltam, mert tudtam, hogy addig nem hagysz békén, míg oda nem mehetsz, és csak gondot okozol nekem.

Elgondolkodott egy pillanatra.

– Hogy mentél oda, és hogy jöttél vissza? – kérdezte. – Honnan vetted a pénzt útiköltségre?

Mivel nem válaszoltam, elviharzott a szobájába, és átkutatta a szekrényét.

– Megloptál engem! – sikoltotta. – Fogtad és egyszerűen elvetted a nehéz időkre tartogatott pénzemet!

– Azt nem a nehéz időkre tartogattad, mama – mondtam. – Amióta az eszemet tudom, nehéz időket élünk, és te csak akkor nyúlsz hozzá, amikor vodkára vagy whiskyre kell – vágtam vissza.

Csak bámult rám, felemelte a mutatóujját, belebökött vele a levegőbe, aztán Rodneyra pillantott, aki rémülten meredt rá. Lassan lehiggadt, és csak a fejét csóválta.

– Ti ketten Isten büntetése vagytok nekem. Azzal büntetett, hogy megszülettetek.

– Mi mit mondjunk erre, mama? Nem mi iszunk, és nem mi keveredünk verekezésbe a „Félszemű Bill”-ben. Nem én cipelek férfiakat az ágyamba – közöltem vele, de akkor a könnyeim már végigfolytak az arcomon. – Itt minket büntet az Isten.

– Te aztán jól ki tudod forgatni a dolgokat – mondta a mama, és lassan bólintott. – Persze, engem nem kell sajnálni. Engem, akit otthagytak a gyerekeivel együtt. Csak azt remélem, veled nem történik meg ugyanez. Egyszer még megbánod majd, hogy miket mondtál

nekem – siránkozott. – Én mindent megpróbálok megtenni értetek abból a kis pénzből, amim van.

Leült, és zokogni kezdett. Rodney egész testében reszketett, majd ő is rázendített. Odaszaladt hozzá, a mamám pedig átölelte. Teljesen úgy nézett ki, hogy én vagyok a rossz. A végén nekem kellett sajnálnom őt, aki legszívesebben mindent megtenne öreg, beteg anyjáért, de túl nagy teher hárul rá. Én pedig megértőbb is lehetnék.

Ezek után inkább nem mondtam semmit. Néhány nap múlva a nagymamámot kiengedték a kórházból. Elmentünk meglátogatni. Már jobban nézett ki. A látogatás ideje alatt a mamám csak a saját problémáiról beszélt, így nagyi szinte egy szót sem szólhatott a betegségéről. Úgy tett, mintha nem is akarna mondani semmit, pedig ez egyáltalán nem így volt.

Ahányszor csak tudtam, elmentem hozzá. Buszra szálltam, végigutaztam a városon, hogy lássam, minden rendben van-e, azután pedig, ahogy már mondtam, Aaron odaköltözött hozzánk, és egy időre fenekestül felfordult az életünk.

Mielőtt a papánk elhagyott bennünket, a mamánk legalább egy kicsit törődött velünk. Volt, amikor bevásárolt és főzött is. Néha, amikor berúgott, érzelmössé vált, Rodneyba kapaszkodva sírdogált, és úgy tett, mintha sajnálna minket. Kizárólag ilyenkor mutatott némi gyengédséget az öcsém iránt. Én többé-kevésbé mindig is a saját lábamon álltam, de vele legalább törődött egy kicsit.

Miután összejött Aaronnal, úgy viselkedett, mint akinek nincs semmiféle felelőssége, kötelezettsége. Bármit tett értünk, úgy gondolta, különleges erőfeszítésébe kerül. Szabad akart lenni, hogy bulizhasson, és sokáig alhasson reggelente.

Hozzászóktam, ezért nem érdekelt. Mint mondtam, én egyáltalán nem jártam társaságba. Soha nem vettem részt az iskolai rendezvényeken, és csak ritkán jutottam el moziba. Ha mégis sikerült, magammal kellett vinnem Rodneyt, mert esténként a mamám soha nem ért rá vele foglalkozni, különösen hétvégén nem.

Időnként felderengett benne, hogy mit csinál, de akkor is egyre csak sóhajtozott és siránkozott, hogy fiatal korában átverte egy férfi, és teherbe esett velem. Amikor még velünk volt a papám, mindig érezte vele a „bűnösségét”. A papám azt mondta neki: – Aretha, ha így beszélsz, az emberek még azt hiszik, hogy megerőszakoltalak.

A mamám pedig így válaszolt: – Pontosan így történt. Nem kötöztél le éppen, de átvertél, Kenny Fisher. Megszédítettél, mielőtt még megállíthatalak volna.

A papám csak nevetett rajta. Rám nézett, de rajta nevetett. Misty, tegnap arról beszéltél, hogy a szüleid neked panaszkodtak egymásra. Végül is az én szüleim is ezt tették, csak hogy én még nagyon fiatal voltam ahhoz, hogy megértssem, miről van szó. A papám felém fordult, amikor kinevette a mamámat vagy róla beszélt, és a mamám is ugyanazt tette, én pedig nem tudtam, nevessek-e vagy sírjak. Igen, időnként én is legszívesebben befogtam volna a fülemet, ahogy te tetted.

De úgy alakult, hogy mégsem kellett megtennem. Egyszer csak nem hallottam őket többé, pedig ott kiabáltak mellettem. Nem is láttam őket. Pislogtam egyet, és rájöttem, hogy már mindketten elmentek. A papám elment otthonról, a mamám pedig a hálószobájában dűnnyögött magában a tükör előtt. Pedig akkor még nem is volt varázsszőnyegem.

Fogtam a vizemet, és belekortyoltam. Milyen más most a többiek arca, gondoltam. Jade nem néz rám többé olyan öntelten, mint korábban, Misty letörölte arcáról leereszkedő mosolyát, Cica pedig, aki eddig mindenfelé nézett, csak rám nem, együttérzéssel és megértéssel figyeli minden szavamat.

– Egy napon Aaron és a mamám arról kezdtek beszélgetni, hogy elutaznak nyaralni. Úgy tervezték, hogy kocsival elmennek San Franciscóba, ahol Aaronnak ismerősei laktak, és viszonzniuk kellett volna valamit neki. A terv szerint minket a nagymamámnál hagytak volna. Nem bántam, sőt már alig vártam.

De néhány nappal később Rodneynek felszökött a láza. Reggel vettem észre, miután felébredtem. Tüzelt az arca, szinte süttött. Alig bírtam felébreszteni. Nyöszörgött, és üveges volt a szeme. Talán nem is látott rendesen.

Odakiáltottam a mamámnak, aki azonnal panaszkodni kezdett, amiért felébresztettem, de amikor átjött és látta, hogy Rodneynek tényleg magas láza van, maga is igazán megrémült.

– Jobb, ha azonnal bevisszük a kórházba – mondta, és visszament a szobájába, hogy felébressze Aaront. Mindketten úgy néztek ki, mintha ők lettek volna lázasak. Aaronnak szinte ki kellett peckelnie a szemhéját, nehogy lecsukódjon. Az öcsémet becsavartuk a takarójába, és a mamám kivitte őt Aaron kocsijához.

Néhányszor már megfordultam a kórház sürgősségi ellátójában, többek között akkor, amikor össze kellett varrni Rodney fejét. Mindig tele volt egy csomó beteg emberrel. A folyosón várakozók köhögtek, tüszögtek, nyöszörögtek, és úgy néztek ki, mint akik a halálukon vannak. Így akármilyen rosszul is volt Rodney, nem kerültünk azonnal sorra. Majdnem két órát kellett várnunk. Aaron elaludt egy széken, a mamám pedig folyton szitkozódott, úgyhogy az ápolónők jó mérgesek lettek rá.

Arra gondoltam, mindennek Rodney látja majd kárát. Nem is nagyon siettek segíteni rajta. A nagymamám mindig azt mondja, hogy szép szóval többre megy az ember, mint veszekedéssel, de a mamámat annyira feldúlták vélt sérelmei, hogy képes volt bárkire rázúdítani a haragját.

Végül behívtak minket a rendelőbe, és az orvos megvizsgálta Rodneyt. Meg kellett várnunk a laboreredményeket, így még további öt órát ültünk a folyosón. Az orvos végre újra felbukkant, és azt mondta a mamámnak, hogy az öcsém gerincvelője megfertőződött.

– Azt hiszem, antibiotikumokkal elkerülhetjük, hogy komolyabbra forduljon a helyzet, de most elég beteg a kisfiú – mondta az orvos.

– Mi a francért várakoztatott meg bennünket ennyire? És nagyon jól

tudom, hogy a fiam beteg. Tudtam. Az anyák ezt vizsgálat nélkül is tudják – oktatta ki a mamám a doktort.

– Itt nagyon sok beteg ember van, Mrs. Fisher – felelte az orvos higgadtan. – Megteszünk mindent, ami csak lehetséges.

Persze ez a mamámnak nem volt elég. Egyre csak ugyanazt hajtogatta. Végül az orvos otthagyt minket, hogy kezelésbe vegye Rodneyt. Azt mondta, a héten még a kórházban kell maradnia, és ezzel újabb panaszáradatot indított el. A mamám nyaralási tervei összeomlottak.

Elmondhatom nektek, hogy a mamám elég sokáig igen jó hangulatban volt. Miután összeakadt Aaronnal, többet mosolygott, még énekelgetett is otthon, mint régen, amikor kislány voltam. Ebből arra következtettem, hogy Aaron jó hatással van rá, ezáltal a mi helyzetünk is javult egy kicsit.

De amikor Rodney megbetegedett a mamám első „igazi vakációja” előtt, minden megfordult, és anyám undokabb lett, mint valaha. A „Félszemű Bill”-ben már kivette a szabadságát, így más dolga nem lévén, egyre csak ivott és panaszkodott. Én többször meglátogattam Rodneyt, mint ő, mert a hét két napján az eszméletvesztésig leitta magát. Rodney betegsége megpecsételte a döntését, amely már régóta motoszkálhatott a fejében. És akkor kaptuk meg a kilakoltatási végzést.

– Nem fizette a lakbért? – kérdezte Jade. – Hiszen volt munkája, nem?

– Volt, de én nem tudtam semmit a számlákról. Emlékszem, hogy kétszer kikapcsolták a telefont, egyszer az áramot, mert nem fizette a számlákat. De akkor körbejárta a vállalatokat, és mindent elrendezett.

Három nappal azután, hogy Rodneyt bevittük a kórházba, kopogtattak. Egy öltönyös férfi állt az ajtóban, és anyámat kereste. Megmondtam neki, hogy dolgozik, mire ő gúnyosan elmosolyodott, és azt kérdezte, ha van munkája, akkor miért nem fizeti a számlákat? Nem tudtam válaszolni neki. Átadott egy borítékot, és azt mondta, az

anyámnak feltétlenül meg kell kapnia. Miután elment, megnéztem, mi van benne. Fizetési felszólítás volt. Azt olvastam, ha harminc napon belül nem fizetjük ki az összes elmaradt lakbért, akkor kilakoltatnak bennünket. Fogalmam sem volt, mit forral anyám a fejében. Amikor hazajött, átadtam neki a borítékot. Elolvasta, összegyúrte, és beledobta a szemetesbe.

– Most mit fogunk csinálni, mama? – kérdeztem tőle.

– Semmit. Emiatt ne aggódj – válaszolta. És nem akart beszélni róla többé.

Azon a hétvégén közölte velem, hogy Aaronnal újra átgondolták a vakációjukat, és már mindent elrendeztek a nagymamámmal is.

– De hogyan járok majd iskolába? – kérdeztem. – Nagyi nagyon messze lakik, onnan nem tudunk bejárni.

– Legfeljebb nem mész iskolába addig, amíg nem leszek itthon. Nem nagy ügy – förmedt rám.

– Az iskola nem így működik – figyelmeztettem, de körülbelül annyira érdekelte az egész, mint a kilakoltatás.

Egyébként én is túlságosan kimerült voltam, és nem nagyon foglalkoztatott az iskola. Minden tárgyból gyenge jegyeket kaptam, matekból megbuktam. A tanácsadónk havonta kétszer is behívott magához, úgy látszott, soha nem adja fel, de túl sok a problémás gyerek mifelénk, és egy idő múlva már oda sem figyeltek rám. Szerintem azt sem vették észre, hogy eljöttem onnan.

A mamám csaknem minden holminkat összepakolta, azután Aaron és ő elvittek bennünket nagyihoz. Nagyi lakása sokkal kisebb, mint a mienk volt, de földszinti lakás lévén, tartozott hozzá egy aprócska kert is. Igazi paradicsom. Továbbra is Rodneyval kellett osztoznom egy szobán, amely valójában a nagymamám varrósobája volt, de volt benne egy kihúzható ágy is. Aaron valahogy beprézelte a holmik közé Rodney kiságyát is, így kényelmesebben elfértünk.

A mamám előadta a nagyjelenetét, mielőtt elment. Figyelmeztetett bennünket, hogy viselkedjünk jól, míg vissza nem jön. – Azért

vagytok itt, hogy segítsetek a nagymamátoknak – mondta, és úgy tett, mintha ez lett volna a fő oka, hogy odavitt minket.

– Mama, egy-két nap múlva felhívlak – mondta nagyinak, és elmentek. Indulás előtt megpaskolta Rodney arcát, rám pedig úgy nézett, mintha kilométerek választanának el bennünket. Volt valami a tekintetében, amitől egy pillanatra megrémültem. A szívem nagyot ugrott, a gyomrom összeszorult.

Néha, amikor a mamám részegen, öntudatlanul feküdt, megpillantottam rajta valamit, ami olyanná tette, amilyen régen volt. Úgy éreztem, hogy valójában álarcot visel, és alatta ott van az én mamám, akit egykor úgy szerettem, ahogy az ember az édesanyját szereti. Ilyenkor lágyan mosolygott, és ez a mosoly megmelengette a szívemet, úgy gondoltam, biztonságban vagyok, legalábbis egy kis időre.

Mintha megcsillant volna a szeme, amikor ott állt a bejárati ajtóban. Szerettem volna odaszaladni hozzá, átölelni, és boldog lettem volna, ha ő is megölel, de arca ismét megkeményedett.

– Vigyázz mindenkire – rendelkezett.

– Mindig azt teszem – mormoltam. A válaszom nem tetszett neki. Gyorsan elfordult tőlem, és hamarosan elhajtottak.

Másnap nem telefonált a mamám, és a következő napon is hiába vártuk a hívását egész nap. Épphogy megvacsoráztunk, amikor megsörrent a telefon. Ő volt az. A nagymamám nem nagyon beszélt, inkább csak hallgatta, mit mond a mamám. Fél szemmel minket figyelt.

– Nem – mondta. – Szóval így állunk. Erről nem számoltál be nekem, Aretha. Természetesen megteszem – fűzte hozzá.

Nagyi közelében álldogáltam, azt reméltem, hogy a mamám a telefonhoz kér engem vagy Rodneyt, de nem volt kíváncsi ránk. Nagyi végül elbúcsúzott, és letette a kagylót.

– Mi a baj, nagyi? – kérdeztem.

– Anyád azt mondja, hogy kilakoltattak benneteket a lakásból. Tudtál te erről?

– Igen, tudtam. Én voltam otthon, amikor meghozták a végzést – válaszoltam –, de azt mondta, ne aggódjak miatta.

– Szóval nincs többé lakásokatok – szögezte le nagyfi.

Rodney nem értette, miről van szó, de tudta, hogy valami rossz dolog történt, ezért elsírta magát. Megpróbáltam megvigasztalni.

– És most mit fog csinálni a mamám, nagyfi? – kérdeztem.

– Azt mondta, Aaron és ő megpróbálnak letelepedni San Franciscóban. Aaronnak munkát ígért néhány barátja, és a mamád is keres valamit. Amikor lakáshoz jutnak, értetek küldenek – felelte nagyfi.

Talán akkor, amikor mindezt elmondta nekem, nagyfi még maga is hitt benne, de a következő napokban semmit sem hallottunk felőlük, így a mamámba vetett hite szépen szertefoszlott. A következő héten még egyszer felhívott minket a mamám, és nagyjából ugyanazt a történetet adta elő. Minthogy a rákövetkező héten egyáltalán nem telefonált, a nagymamám eldöntötte, hogy beírat engem – és most már Rodneyt is – a legközelebbi iskolába.

Teltek-múltak a hetek. A mamám egyszer-egyszer telefonált, és újabb történetekkel állt elő. Aztán egyszer azt mondta, hogy ő és Aaron a keleti parton próbálnak szerencsét. Aaronnak volt egy nagybátyja Wilmingtonban, Delaware államban, akinek kiségitőre volt szüksége a boltjában. Azt mondták, olyan sok ott a munka, hogy a mamámnak is lesz dolga. Nagymamám egy szavát sem hitte, de amikor ránk nézett, azt hiszem, azt gondolta, jobb is, hogy így alakultak a dolgok. Amikor legutoljára letette a kagylót, azt mondta: – Úgy látszik, hosszabb ideig kell ezen a világon maradnom, mint gondoltam.

– Jobb is így, nagyfi – mondtam neki.

– Így lettem én is ÁVSZ – ahogy Misty nevezett bennünket tegnap –, árva, akinek vannak szülei. Ügyesen megszabadultak tőlem mind a

ketten, mondhatom.

Elhallgattam, felnéztem a mennyezetre, aztán rápillantottam Marlowe doktornőre. Láttam rajta, azt várja tőlem, hogy mondjam el nekik a legfontosabbat, így összeszedtem minden bátorságomat, és folytattam a történetemet.

– De a bajok velem csak akkor kezdődtek igazán.

6.

– Mint már említettem, a nagymamám azt akarta, hogy új iskolába iratkozzunk be. Meg is tettük. Nem tehettem róla, de engem nagyon felzaklattak az életünkben bekövetkezett változások. Rodneyt még jobban megviselték az események, de ő nem egyszerűen elhallgatott, mint ahogy a papám szokott, hanem nagyon rossz magaviseletű gyerek lett belőle. Szándékosan tört-zúzott az osztályban, verekedett, visszafeleselt a tanároknak. Az első hónapban nagyinak kétszer is be kellett mennie az iskolába emiatt. Rodney otthon azt látta, hogy a mamánk mindent földhöz vág, ha dühös, káromkodik, főleg, amikor sokat ivott, és fogalma sincs, hogy mit beszél. Szóval nálunk otthon nem volt senki, aki jó példát mutathatott volna neki.

Én mindenesetre megpróbáltam leszidni, ha rosszul viselkedett, de amikor szomorú szemével rám nézett, képtelen voltam továbbra is veszekedni vele, egyszerűen átöleltem. Végül elmondtam neki, mennyire aggódom a nagymamánk egészsége miatt.

– Ne felejtse el, hogy szívrohama volt. És ha jön egy következő roham? Akkor mit csinálunk? Hova megyünk? Biztos bedugnak minket egy intézetbe – mondtam neki.

Úgy látszott, hogy megértette, miről van szó, mert nem rosszkodott többé, de továbbra is rosszul tanult.

Mellesleg én is. A rossz szokásaimat megtartottam az új iskolában is. Fogalmam sem volt, mire juthatok a tanulással, és amikor a tanácsadó megkérdezte, van-e elképzelésem, hogy mit szeretnék csinálni, mi szeretnék lenni, csak a fejemet ingattam, és kibámultam az ablakon. A jövő annyira homályos volt számomra, hogy homályosabb már nem is lehetett. Csodáltam, hogy mások mennyire előrelátóak, és hogy milyen tudatosan készülnek a jövőre. Engem csak a másnap aggasztott.

Hamarosan új barátokra találtam. Egy iskolában mindenki kíváncsi

az új gyerekekre, sok kérdést feltesznek nekik, és ráadásul elég sokan éltek hasonló körülmények között, mint én. Tudtam, hogy nem én vagyok az egyetlen, aki a nagymamájánál vagy a nagyszüleinél lakik. Az egyik lánynak, Tina Carternek volt egy unokatestvére az előző iskolámban, aki a barátom volt, így rögtön jó kapcsolatba kerültem Tinával. Sok mindent elmesélt az iskolatársainkról, különösen azokról a fiúkról, akiket kerülni kellett bűnöző életmódjuk vagy a bandájuk miatt.

Az egyik fiú Steve Gilmore volt, akitől óvott, pedig én érdekesnek és vonzónak találtam. Tina azt mondta: különöc. Steve mindig egyedül járkált. Az iskolában nem voltak barátai, nem sokat tudtak róla, és nem is látták a diákok jól ismert találkozóhelyein. Csak egy fehér fiúval volt néha-néha együtt, Matthew Langerrel, aki nagyon rossz tanuló volt, már kétszer is megbukott. Az, hogy ennek ellenére ezzel a fiúval töltötte az idejét, a szememben még érdekesebbé tette Steve-et. Mintha védelmezte volna Matthew-t.

Steve nem volt nagyon magas srác, és nem nézett ki valami erősnek sem. Úgy száznyolcvan centi lehetett, és körülbelül hetvenöt kiló, de olyan vad tűz lobogott a szemében, hogy a többi fiú kitért előle. Úgy nézett az emberekre, mintha elevenen el akarná égetni őket. Valaki a Lézerszemű becenevet ragasztotta rá, persze csak a háta mögött nevezték így. Sok olyan történetet meséltek róla, amelyeket én egyszerűen képtelenségeknek tartottam.

– Milyen történeteket? – kérdezte Jade.

– Azt mesélték róla, hogy verekedés közben megölt valakit még kilencéves korában. Ellopott egy autót, és olyan balesetet okozott vele, hogy annak következtében meghalt egy fiatal nő és így tovább. Mindennek ellenére Steve-nek alig voltak zűrös ügyei az iskolában. Egészen jól tanult, és a tanárokkal sem volt tiszteletlen. Egy tantárgyat, a történelmet egy csoportban tanultam vele. Időnként rápillantottam – nem messze ült tőlem –, de ő soha a legcsekélyebb érdeklődést sem mutatta irántam.

Kezdtém odafigyelni magamra. Új frizurát csináltattam, használtam

egy kis rúzszt, lereszeltem a körmeimet. A nagymamám vett nekem néhány jobb ruhát. Néha varrt egy áruháznak, és ennek fejében az igazgató jelentős árengedményt adott neki.

Nagyi azt mondta, hogy csinos vagyok, de azt hiszem, ezt csak azért mondta, mert az unokája vagyok. De aztán Tina és mások is azt bizonygatták, hogy én vagyok az egyik legcsinosabb lány az iskolában. Ha ez így van, gondoltam, miért nem figyel fel rám Steve Gilmore? Mások pedig nem érdekeltek.

Rájöttem, hogy kissé oldalvást kell ülnöm az órákon. Nem volt olyan feltűnő, ha abból a szögből néztem Steve-et. Azt hiszem, valami más is megfogott benne. A szeméből azt olvastam ki, hogy neki is vannak érzékeny pontjai, ahogy nekem is. Néha úgy látszott, hogy az ő gondolatai is elkalandoznak.

Látom, nem nagyon értitek, hogy mit akarok mondani. Amikor a tükörbe nézek, néha meglátom azt a sötét árnyékot a szememben, amely fájdalmas gyerekkori emlékeimre utal. S olyankor a szemem olyan, akár egy apró alagút, amely visszavezet hozzájuk. És elcsodálkozom, mennyi idő telt el azóta, hogy ezen az alagúton keresztül látom a világot. Azt hiszem, ezt neveztük visszapergetésnek, ugye, doktornő?

Marlowe doktornő bólintott.

– Úgy öt- vagy hatéves koromban tettem fel magamnak a kérdést, ki az, aki visszanéz rám a tükörből? Később mindig újra lepergettem magamban az életem eseményeit. És a végén nem maradt más, csak a szomorúságom súlya, ami olyan, mint egy vizes takaró, melyet az ember vállára dobnak.

A lányok csak bámultak rám, egyikük se szólt egy szót sem.

– Nem igazán tudom jól elmagyarázni – mondtam zavartan.

– Dehogynem – jegyezte meg Jade. Rámosolyogtam, és hálásan biccentettem.

– Szóval egyszer hosszú ideig bámultam Steve-et, és akkor ő lassan elfordította a fejét, és rám pillantott. Mintha sajátos módon

köszönt volna nekem. Mintha rájött volna, hogy ugyanahhoz a bolygóhoz tartozunk – a Fájdalom bolygójához.

Misty megbűvölve hallgatott, majd halványan elmosolyodott.

– Én is oda tartozom – suttogta. Tulajdonképpen nem lepett meg a megjegyzése.

– Valami történt abban a különleges pillanatban, amikor ránéztem Steve-re – folytattam a történetet. – Olyan volt, mintha akkor nyílt volna ki a szeme, vagy akkor ébredt volna öntudatára. Végül is észrevett engem. Kiderült, hogy egyáltalán nem különc, inkább tartózkodó. További két napig tartott, míg végre megszólított. Éppen Rodney iskolája felé tartottam, hiszen haza kellett vinnem őt is, amikor Steve felbukkant, megállt egy pillanatra, és köszönt. Mielőtt még viszonzozhattam volna a köszönését, befordult a sarkon, és eltűnt a szemem elől. Ez a kis epizód is elég volt ahhoz, hogy egész éjjel rá gondoljak.

Másnap, a történelem óra előtt megláttam őt a folyosón, összeszedtem minden bátorságomat, odaléptem hozzá, és megkérdeztem, hogy elkészítette-e a házi feladatát. Fel kellett sorolnunk legalább négy okot, amelyek miatt kirobbant az első világháború.

Rám nézett „lézeres” szemével, és egy pillanatra úgy tűnt, nem bízik meg bennem. Szinte elnyelt a tekintetével.

– Csak három okot találtam.

– Én is – mondtam.

Elmondtam neki az én három okomat, ő is elmondta az övéit, kiderült, hogy ötöt használhatunk fel belőle. Odamentem az asztalomhoz, és gyorsan lefirkantottam az egészet. Amikor átnéztem hozzá, láttam, hogy ő is ugyanezt csinálja. Rám mosolygott, és én úgy éreztem, mintha megcsókolt volna.

– Egy mosoly ilyen hatást váltott ki belőled? – kérdezte Cica. Olyan csendben és mozdulatlanul ült, hogy teljesen megfélelkeztem róla. Riadtan nézett rám, mintha meggondolatlanul beszélt volna.

– Igazán kedves mosolya volt. Az egész arca megváltozott tőle: melegség öntötte el, és nagyon barátságos lett. Még a szeme is nevetett. Ő olyan...

– Szexis? – találgatott Misty.

– Nem, nem egészen. Csupa megértés volt. Azt hiszem, ez a jó kifejezés. Úgy éreztem, hasonlóan gondolkodunk. A nagymamám szokta azt a szót használni, hogy „egyívású”. Gyakran megnézi az embereket az utcán, és olykor megjegyzi: azok ketten ott egyívásúak. Az emberek gyakran kigúnyolják az öregeket, mert furcsa, régies szavakat, kifejezéseket használnak, de egy csomó ilyen kifejezés mély bölcsességet takar, és sok értelme van. Legalábbis számomra.

– És azután? – türelmetlenkedett Jade. – Mi történt a nagy mosoly után?

– Gúnyolódhatsz is, ha akarsz – mondtam neki –, de olykor az emberek egyetlen pillantással többet tudnak kifejezni, mint ezer szóval.

– Nem akarok gúnyolódni. Én csak azt szeretném megtudni, mi történt azután – mondta.

Ránéztem Marlowe doktornőre, aki idegesítően türelmes arckifejezéssel ült a helyén, és azt várta, mikor tör ki valamelyikünk.

– Óra után Steve és én végre beszélgettünk – folytattam. Kissé megbicsaklott a hangom, amikor visszaemlékeztem az első pillanatokra. – Beszélgetésünket még ebédidő alatt is folytattuk Matthew társaságában. A fiú igen zaklatottnak látszott, és alig evett egy falatot.

– Lehetséges, hogy féltékeny volt rád, mert elraboltad az egyetlen barátját? – kérdezte Misty – Lehet. Megpróbáltam kedves lenni hozzá, de csinálhattam bármit, morcosan nézett maga elé. Miután már több napja beszélgettünk, megtudtam, hogy Steve anyja körülbelül öt évvel azelőtt autóbalesetben meghalt, és ő az apjával él. Nem voltak testvérei, és ha jól értettem, nem jött ki az apjával.

Később azt is megtudtam, hogy a baleset napján az apja vezette az autót – részegen. Gondatlanságból elkövetett emberöléssel vádolták, de felfüggesztett börtönbüntetést kapott, talán azért, hogy felnevelhesse Steve-et.

Minden alkalmat megragadtunk az iskolában, hogy beszélgethessünk egymással, de néha a városban ebédeltünk, és akkor nagyon élveztük, hogy csak kettesben vagyunk. Végre nem kíváncsiskodhattak az iskolatársaink. Aztán én is mesélni kezdtem neki az életéről. Elmondtam, mi történt a papámmal és a mamámmal és így tovább. Steve nem volt annyira nyitott. Bizonyos kérdéseimnél elfordította a fejét, vagy inkább bekapott egy falatot, hogy ne kelljen válaszolnia. Hamar rájöttem, miről kérdezhetem és miről nem.

– Hol volt ilyenkor Matthew? – kérdezte Cica.

– Néha velünk tartott, egy idő után ő is feloldódott a társaságomban, és kedvesebb lett hozzám.

Aztán egyszer Steve randevúra hívott. Igazából nem is randevúról volt szó, de számomra ez volt az első alkalom, hogy egy fiú elhívott szórakozni.

– Volt kocsija? – kérdezte Jade kíváncsian.

– Nem volt. Busszal mentünk – feleltem. – A szegény emberek limuzinjával – tettem hozzá szárazon. Jade hitetlenkedve a mennyezetre emelte a tekintetét.

– Hova mentetek? – érdeklődött Misty.

– A Santa Monica-i kikötőbe. Elkéredzkedtem a nagymamámtól, és amikor Rodney megtudta, hova megyek, olyan izgatott lett, hogy nem volt szívem otthon hagyni. És ez a másik dolog, amiért még jobban megkedveltem Steve-et. Nem bánta, hogy az öcsém is velünk tart. Talán még jobban is érezte magát. Azt hiszem, kissé idegeskedett amiatt, hogy kettesben lesz velem, így kapva kapott az alkalmon, és úgy tett, mintha Rodney bátyja volna.

Természetesen Rodney élvezte a legjobban a helyzetet. Sokat nevettem magamban, mert első pillanattól kezdve úgy tekintett Steve-

re, mint valami tévéhősre. Aztán arra is gondoltam, hogy Rodney nem is ismerte az apját, fiútestvére nincsen, Aaron pedig nem jelentett számára semmit. Az addig jó, hogy van egy nővére, de egy kisfiú számára ez nem ugyanaz, mint egy férfi társasága. Nem csoda, hogy izgatott volt, és Steve sokat foglalkozott vele. Felfedezték a vidámparkot a mólónál. Gondolom, ti mindnyájan ismeritek a helyet.

A lányok bólintottak. – Rodney mindent kipróbált, és mind a hárman jól szórakoztunk. Steve ragaszkodott ahhoz, hogy mindent ő fizessen, hiába tiltakoztam. Azt mondta, van pénze az édesanyja biztosításából, annyi, hogy az iskola befejezése után belefoghat valamibe, és az apja is jó kis zsebpénzt ad neki. Különben is az ő feladata a bevásárlás.

Arról is beszélgettünk, mit csinálunk majd az érettségi után. Én nem tudtam, mit kezdjek majd magammal, ő viszont be akart vonulni a hadseregbe. Bízott benne, hogy biztos jövő vár rá, ezért előtte ki akarta próbálni, milyen az, ha az embernek parancsolnak.

– Apám nem teheti rá a kezét a pénzre – mondta. – Anyám pontosan tudta, hogy apám nem tud jólétet biztosítani nekünk, ezért egész életében dolgozott. És biztos akart lenni abban, hogy velem minden rendben lesz.

Steve szeme megtelt könnyel, amikor a mamájáról beszélt, de tisztában volt azzal, hogy ami megtörtént, az megtörtént, nincs mit tenni.

A mólónál úgy láttam, valóban jól érzi magát Rodneyval. Nagyokat nevetett, amikor az öcsém arca ragyogott az örömtől. Rodney élvezte a játékokat, a hot dogot, a vattacukrot, a játékautomatákat, amelyekkel olyan silány tárgyakat lehet nyerni, hogy jobb, ha az ember megveszi valahol őket.

Azt hiszem, egy idő után féltékeny lettem.

– Féltékeny? – kérdezte vissza Misty. – És mire lettél féltékeny? A hot dogra, a vattacukorra vagy a játékautomatákra?

– Nem erről van szó. Steve sokkal szórakoztatóbbnak találta

Rodneyt, mint engem. – Rápillantottam Marlowe doktornőre. Sokszor megvitattuk már ezt a kérdést.

– Talán szociálisan éretlen volt még – vetette közbe Jade. – Azt mondtad, szégyenlős volt és tartózkodó.

– Nem erről van szó – válaszoltam gyorsan. – Steve sohasem lehetett olyan kisfiú, mint Rodney, nem élvezhette úgy a játékokat, mint az öcsém. Ezért Rodney keresztül élvezte ki a dolgokat, mert olyan kisfiú szeretett volna lenni, mint ő.

– Egyszerűen lenyűgöző, hogy itt mindenki pszichológus – jegyezte meg Jade mogorván.

– Ezt úgy mondd, mintha te soha nem elemeznéd a dolgokat! – támadt rá Misty. – Csak nem ezt akarod mondani?

– Steve bizonyára csupán szégyenlős volt – kerülte ki a kérdést Jade. – Különben is, nem mindegy, hogy milyen volt?

– Neked lehet, hogy mindegy, de Starnak nem – folytatta Misty. Jade rám pillantott, és nyilván belátta, hogy Mistynek igaza van, mert megváltozott az arckifejezése.

– Egész idő alatt nem vett tudomást rólad? – kérdezte kissé engedékenyebben. – Az első randevúk nem mindig sikerülnek. A fiúk néha olyan idegesítőek tudnak lenni.

– Nem azt mondtam, hogy nem vett tudomást rólam. Csak többet foglalkozott Rodneyval, mint velem, ennyi az egész. Elismerem, féltékeny voltam, és azt kívántam, bárcsak többet törődne velem, de láttam, mennyire jól érzi magát az öcsém, ezért nem szóltam semmit.

Azután Rodney leült a tengerparton, és a homokban játszott. Steve és én levettük a cipőnket, és élveztük a lábunkat nyaldosó hullámokat.

– Köszönöm, hogy annyi mindent megtettél ma az öcsém kedvéért – mondtam neki.

Bólintott, az óceánt nézte. Azt mondta, még sohasem volt a kikötőben. Ez meglepett.

– Én és az apám tulajdonképpen még sohasem mentünk el együtt

sehova. Soha életemben nem szórakoztam sehol. Ez a helyzet. Néha elmentünk vendégségbe a barátaihoz, de most nem erről beszélek. Pusztán az én kedvemért még nem voltunk sehol. – Azt mondta, arra se nagyon emlékszik, milyen helyekre mentek el a mamájával. Azután Rodney felé pillantott, és azt mondta: – Tudom, mit jelent részeges szülők mellett felnőni.

– Még mindig sokat iszik az apád? – kérdeztem. Tudtam, milyen nehéz válaszolni erre a kérdésre, de megfordult a fejemben, hogyan képes inni az apja azok után, ami történt. Steve elnevette magát.

– Hogy sokat iszik-e? Emlékszel, meséltél nekem egy kislányról, aki azt hitte, hogy a mamája whiskyje kölni.

– Igen.

– Nos, én úgy nőttem föl, hogy azt hittem, a whisky a vízcsapból folyik. Még mindig kíváncsi lennék, így van-e – mondta. – Mi a különbség? Hamarosan meghal, és itt hagyja ezt az egész nyomorúságos helyzetet.

– Gyűlölöd?

Persze hogy gyűlöli, gondoltam akkor. Amikor elmesélte az édesanyja halálát, már tudtam, hogy soha életében nem tud majd megbocsátani az apjának.

De amikor rám nézett, láttam, hogy szemében keménység, harag és sajnálat keveredik.

– Nem érdekel annyira, hogy gyűlöljem – válaszolta. – Egyáltalán nem is gondolok rá, ha nem muszáj.

– De egy lakásban laksz vele. Mindennap találkoztok, nem?

– Nagyjából olyanok vagyunk, mint két ember, akik közösen bérelnek lakást. Legtöbbször én már elmegyek otthonról, amikor ő felkel. Este pedig még azelőtt megvacsorázom, hogy hazajönne.

– Te főzöl magadra?

– Igen. Én vagyok a szakács – mondta. Hallgatott egy darabig, majd hozzátette: – Ő is azt eszi, amit én főzök, ha éppen otthon akar

vacsorázni.

– Nahát, ez lenyűgöző!

Elnevette magát. Ha nagy ritkán elnevette magát, a nevetése nagyon vonzó volt. Mintha a szívébe zárta volna a vidámságot, aztán résnyire nyitotta az ajtót, hadd lélegezzon egy kicsit az odabent rostokoló jókedv. A szomorúság olyan, mint valami fertőzés. Könnyen beteg lesz tőle az ember.

Mind a három lány megértette, mire gondolok.

– Steve azután hirtelen felém fordult, és azt kérdezte: – Átjönnél hozzám vacsorázni holnap este? Készítek egy óriási adag fasírtot.

– Fasírtot? Jól hangzik. Én magam is főzök – mondtam neki. – Nem olyan jól, mint a nagymamám, de sokkal jobban, mint a mamám. Rendben van. Én csinálom a salátát. És sütök almás pitét is.

Steve szeme olyan boldogan csillogott, mint Rodneyé a vidámparkban.

– Tényleg? Sütsz almás pitét és eljössz?

– Tényleg. Különbem nem mondanám – feleltem, és olyan erősen a szemébe néztem, mint ahogy ő szokott az enyémben.

– Oké – mondta mosolyogva. – Oké, akkor ez egy randevú.

Nevetni kezdtem, és éreztem, hogy nem egyszerűen vidám vagyok. Izgatott voltam.

– Furcsa, hogy milyen apró dolgok is képesek elhinteni az emberben a reménykedés magvait – dűnnyögtem, és a poharamért nyúltam.

Mindenki hallgatott. Csak nézték, ahogy iszom.

– A nagymamámnak van egy mondása a reménnyel kapcsolatban – folytattam. – Azt mondja, a remény olyan, mintha kivetnél egy horgászsinórt és egy horgot, hogy boldogságot fogj vele, de ha túl messzire veted ki, elszakadhat, és nézheted, ahogy elúszik.

– Mit jelent ez? – kérdezte Misty az orrát dörgölve.

– Azt jelenti, hogy ha túl sok időt töltesz álmodozással és reménykedéssel, akkor csalódní fogsz. Keményen meg kell dolgoznod a boldogságért, nem várhatod el, hogy magától odarepüljön hozzád – válaszoltam.

Marlowe doktornő elmosolyodott.

– Talán jó lenne, ha leülnénk egyszer a nagyanyáddal beszélgetni – mondta Jade szárazon.

– Star nem is bánna – jegyezte meg a doktornő. Jade elhúzta a száját. Majd szétrobbant a méregtől.

Hirtelen eszembe jutott valami vele kapcsolatban. Nincs senkije, gondoltam. Ezért ilyen. Emiatt olyan elviselhetetlen és undok néha.

És lehet, hogy nem is olyan gazdag.

7.

– A nagymamám kezdetben nem akart elengedni Steve-hez vacsorázni.

– Hogy képzeled, hogy te és az a fiú vacsorát főztök magatoknak, és te pitét sütsz? Hol van a mamája? Miért nem ő főz? – tudakolta.

Mondtam neki, mi történt Steve anyjával, de arról nem beszéltem, hogy az apja iszik. Tudtam, hogy ez nem hagyta volna nyugodni, de egyre csak az apja felől érdeklődött. Kénytelen voltam elismerni, hogy szinte semmit nem tudok róla.

– Odamész annak az embernek a házába, eszed a vacsoráját, és nem tudsz róla semmit? Mi van, ha nem akarja, hogy ott legyél? Nem tetszik ez nekem – mondta a fejét csóválva.

– Nagyi, ha valami probléma van, esküszöm, hogy azonnal eljövök onnan – Ígértem.

– Miért nem hozod ide azt a fiút először? – kérdezte. – Majd én főzök neki vacsorát.

– Nagyon visszahúzódo, nagy. Nem jönne el.

– Akkor visszahúzódo, amikor ide kellene jönnie, akkor nem, amikor odahív téged? – kérdezte nagy, és gyanakvóan összehúzta a szemöldökét.

– Olyan magának való, nagy. És az apja ritkán van otthon.

– Nem tetszik nekem ez az egész, Star, úgy, ahogy van – mondta, és a fejét csóválta.

– Nem kerülök bajba, nagy – mondtam neki. – Ugye, nem gondolod, hogy rossz lány vagyok? Vagy nem bízol meg bennem?

– Dehogynem – mondta –, de néha a dolgok csak úgy megtörténnek.

– Kedvelem őt, nagy. Kedves fiú. Jó volt Rodneyhoz, és te is hallhattad, hogy Rodneynek is tetszik.

– Rodneyt is magaddal akarod vinni? – kérdezte nagyí.

Fogalmam sem volt, mit mondjak. Örülne neki, ha elvinném, vagy még jobban aggódna.

– Nem, nagyí. Szeretnék egyszer egyedül is csinálni valamit. A mama miatt ilyesmire soha nem volt alkalmam – mondtam. – Már majdnem tizenhat éves vagyok, és még egyetlen igazi randevúra se mehettem el.

Utáltam ezt a nyafogást, de így kellett tennem. Nagyí kénytelen volt elgondolkodni a dolgokon, és azt hiszem, azt a következtetést vontale, hogy kiérdemeltem egy kis szabadságot. A mamámról nem hallottunk semmit, és nem sok remény volt rá, hogy hamarosan visszajön értem és Rodneyért. A nagymamámmal együtt most nagy felelősség hárult rám.

– Jól van. Hívj fel, ha valamiért el kell jönnöd onnan, és légy nagyon óvatos, Star. Már nincs erőm hozzá, hogy egy újabb problémával megbirkózzam.

– Ezt én jobban tudom, mint te, nagyí. Nem mondom mindig, hogy túl sokat dolgozol? Mindig mondom, hagyd rám a mosogatnivalót, de mire hazajövök az iskolából, már mindennel kész vagy. Nem engedsz főzni, nem is beszélve a takarításról – mondtam.

Nagyí rám nézett, és nevetni kezdett.

– Ez így igaz – ismerte el. – Jól van, segíték megsütni a pitét – zárta le az ügyet, és hozzáfogtunk a sütéshez.

Rodney csalódott volt, hogy nem viszem magammal, de megígértem neki, hogy a hétvégén majd kiszórakozzuk magunkat, így sikerült leszerelnem.

Nem emlékszem, voltam-e valaha olyan izgatott, mint aznap, amikor Steve Gilmore-hoz készültem vacsorára. El tudom képzelni, hogy nektek unalmasan hangzik, ha az ember fasírtot vacsorázik egy fiúval, de nekem a nagy találkozást jelentette, az édes tizenhatodik évemet egyetlen estébe csomagolva.

– Én szórakoztatónak találom – ismerte be Misty ártatlan tekintettel.

Jade nem nézett rám, hogy ne kelljen semmit mondania. De úgy láttam, Cica egyetért Mistyvel, bár nem szólt semmit.

– Így aztán miután másnap Rodneyt hazavittem az iskolából, összecsomagoltam a salátát, a pitét, és elindultam. A buszmegállótól háromsaroknyira állt Steve-ék háza, nem a legszebb környezetben. Úgy láttam, sok házban nem lakik senki. Az utcák piszkosak voltak, lerobbant autók álltak az út szélén. Úgy festettek, mintha évekkkel ezelőtt hagyták volna ott őket.

Steve-ék kis háza előtt a tenyérnyi gyeplap elhanyagoltnak látszott. Kiszáradt, megritkult. Az elülső veranda megroggyant, talán a tartógerendák korhadtak el, de lehet, hogy a földrengés tett benne kárt. A homlokzat ablakai megrepedtek, a deszkaburkolatról lepattogzott a festék, ami még rajta maradt, az is megfakult. Az igazság az, hogy a látvány alapján azt hittem, rossz címre mentem. Nem gondoltam volna, hogy egy ilyen házban lehet lakni.

Steve azonban megláthatott odabentről, mert amikor tétován megálltam a ház előtt, kilépett az ajtón.

– Üdvözöllek a palotámban – mondta, és kényszeredetten mosolyogva széttárta a karját.

– Mióta laktok itt? – kérdeztem, miközben igyekeztem palástolni csalódottságomat.

– Időtlen idők óta. Ez a nagypapám háza volt. Apám apjáié. Amikor meghalt, mindössze ez maradt utána. Valamikor szép lehetett, láttam róla fényképeket. De menjünk beljebb. Ne álldogáljunk itt – tette hozzá.

Ahogy beléptem az ajtón, azonnal láttam, hogy férfiember laknak a házban. A nappali bútorairól le kellett volna törölni a port, a szőnyegek kopottak, piszkosak voltak. Az asztalokon poharak, üvegek és csikkel teli hamutartók. Közelebbről megnézve azt is láttam, hogy Steve apja számtalan helyen kiégette cigarettájával a kanapét és a

fotelt. Tudtam, hogy az apja volt, mert Steve nem dohányzott, és még emlékeztem rá, milyen gondatlan volt a mamám, amikor részegen dohányzott. Az ablakokon redőny, függöny nem volt egyiken sem, és az egész házban dohszag terjengett.

Jade fintorgott, mintha hányingere lenne.

– A konyha valamivel jobban nézett ki, talán azért, mert Steve kitakarította egy kicsit az utolsó pillanatban, érkezésem előtt. Nagy, kör alakú, erősen repedezett asztal állt közepén. De volt mikrohullámú sütőjük, tűzhelyük és egy olyan hűtőszekrényük, amely bármely pillanatban széteshetett. És úgy zúgott, mint egy repülőgép hajtóműve. A falakra ráfért volna egy alapos festés. A konyha linóleumpadlója hullámos volt és koszos.

Sehol egy virág, kép vagy dísz tárgy, női kéznek nyomát sem lehetett látni. Vettem egy pillantást az apja szobájára is, amikor Steve megmutatta a ház többi részét. Ruhák heverték szanaszét: a padlón, a székeken és a vetetlen ágyon is. Steve szobája rendesen nézett ki, de a bútorok ott is kopottak, repedezettek voltak. Az ócskapiacra sem tudtak volna mit kezdeni velük.

Steve jól látta, milyennek találom a házukat. Nem tudom eltitkolni, amit gondolok. A szemem olyan, mint egy lencse, amely kinagyítja gondolataimat.

– Ezt az utolsó mondatot nem ismételnéd el még egyszer? – gúnyolódott Jade.

Metsző pillantást vettem rá, de nem szóltam semmit, inkább visszatértem a történetemhez.

– Amikor anyám még élt, túrhetően nézett ki a ház – magyarázkodott Steve.

– Gondoltam – mondtam, mire ő elnevette magát a hangsúly miatt.
– Azt akarom mondani, hogy az apád és te nem sokat törődtök a házimunkával.

– Ez így van – mondta Steve, és a vacsora után nézett.

A pite egészen lázba hozta. Elmondtam neki, hogy a tésztáját a nagymamám készítette. Ez az ő specialitása, és én hiába próbálkozom vele, sohasem sikerül olyan finomra, mint a nagyié. Szívesen hallgatta a nagyanyámról szóló történeteket: hogyan sürgölődik a konyhában, milyen nevezetes mondásai vannak.

Kérdeztem a nagyszüleiről, de csak az apai nagyapjára emlékezett. Sohasem találkozott édesanyja szüleivel, mert meghaltak, amikor ő ötvagy hatéves lehetett. Tudni szerettem volna, miért nincsenek testvérei, mire ő azt felelte: – Egyszerűen így alakult. El tudsz képzelni egy másik gyereket ebben a házban? Különösen egy olyan kicsit, mint Rodney? Te magad is tudod, hogyan élte meg a családi problémáitokat – mondta, és leültünk, hogy beszélgessünk egy kicsit arról, milyen az élet, ha alkoholisták az ember szülei. Akkor döböntem rá igazán, hogy mi valóban egyívásúak vagyunk.

Elhallgattam egy pillanatra.

– Miért? – tette fel a kérdést Jade. Láthatóan nem akarta, hogy megpihenjek. Miért érdeklis olyan átkozottul az egész életem? Amikor reggel idejöttem, azt hittem, unottan hallgatják majd a szegény lány történetét, és kiderült, hogy jobban érdeklis őket, mint Mistyé vagy a sajátjuk.

– A gondolkodásunk és az érzéseink miatt.

– Néha legszívesebben darabokra törtem volna mindent – mondta Steve. – Apám annyit ivott, hogy soha nem törődött velem. Az iskolai tanácsadók azt mondták, nem tehetek semmit. Apám beteg. Azt javasolták, úgy gondoljak rá, mintha elkapott volna valami súlyos betegséget. Én nem vagyok vallásos, de mindig azt kérdezem magamban, hogy miért hagyta Isten, hogy mindez megtörténjen velünk, különösen azt, ami anyámmal történt? Te gondoltál már erre?

– Nagyon sokszor – válaszoltam neki. – A nagymamám azt szokta mondani, hogy mindez csak próbatétel, és egyszer sajnálni fogjuk azokat, akik fájdalmat okoztak nekünk.

– És te elhiszed ezt? – kérdezte. Nem akartam azt válaszolni, hogy

igen. Tudtam, ő nem hisz ilyesmiben.

– Néha igen – ismertem el –, de nem mindig. Steve elnevette magát, aztán elmondta, hogy folyton azon járt az esze, hogy elszökik.

– Tavaly majdnem meg is tettem – mondta –, de beszéltem az iskolai tanácsadómmal, Mr. VanVleet-tel, és ő azt javasolta, fogadjam el azt, ami van, és készüljek az önálló életemre. Amikor az apám majd eljut odáig, hogy segítsen önmagán, meg is fogja tenni, addig viszont hiába próbálkozik bárki is. Úgy gondoltam, van értelme annak, amit mond, ezért azt csináltam, amit javasolt: amennyire csak lehetett, kerültem apámat, nem vettem tudomást a dolgairól. Ha nem jött haza vacsorázni, hát nem jött. Ha elesett és a padlón aludt egész éjjel, az ő baja. Még akkor is, ha közben leokádta saját magát. Kis idő múlva mintha békésebb lett volna a hangulat ebben a házban. Nem beszélgettünk, nem is láttuk egymást, esetleg csak akkor, amikor józan volt.

– Hatásos volt ez a módszer valamennyire? – kérdeztem.

– Azt hiszem, igen. Egy ideig kevesebbet ivott, és mintha valamivel többet is törődött volna velem. Megkérdezte, hogy megy a tanulás, mit akarok csinálni, ha befejeztem az iskolát. Pedig nem különleges kérdések ezek, normális családban napról napra felteszik őket. De aztán... – elhallgatott, és mintha nem akart volna tovább beszélni.

– Mi volt aztán? – noszogattam.

– Összejött egy olyan nővel, aki még nála is többet iszik. Utálok azt az asszonyt. Mocskos szájú, és ráadásul ha apám hátat fordít vagy egyedül hagyja velem, akkor...

– Akkor...?

– Hagyjuk ki ezt a részt – zárta le Steve a további kérdezősködést. – Szerencsére legtöbbször az ő lakásán vannak. Valószínűleg ma este is ott van az apám.

Annyi harag gyűlt össze benne, hogy mellette az én dühöm olyan volt, mint záporosó mellett a szemerkélés. Sokáig hallgattunk, míg

Steve le nem higgadt kissé.

– Mivel foglalkozik az apád mostanában? – kérdeztem tőle. Steve egyszer azt mondta, hogy az apjának jó állása volt a vízműveknél, de kirúgták, mert sokszor késve ment a munkahelyére, egy alkalommal pedig részeg is volt.

– Egy garázsban dolgozik, ahol gyanús ügyleteket bonyolítanak le.

Amikor megkérdeztem, ezt hogy érti, elmagyarázta, hogy abban a garázsban lopott autókat szerelnek szét, és az alkatrészeket értékesítik. Kissé megrémített vele, de ő csak vállat vont, és azt mondta: – A tanácsadóm javaslatára ezzel a kérdéssel sem foglalkozom.

A hanyatló nap bíborfényében megcsillant a szeme. Találkozott a tekintetünk, és hosszú pillanatokig néztük egymást. Az ő szíve jobban összetört, mint az enyém, és éreztem, mennyire vágyik arra, hogy újra összerakhassa, és szeretettel töltsen meg. És tudta, mire gondolok, de azt már elmondtam, hogy miért. A gondolataimat felnagyította két lencse...

– Igazán kedves lány vagy – mondta.

– Köszönöm.

– Nemcsak úgy egyszerűen kedves – folytatta –, hanem szép is vagy kívül-belül.

Elmosolyodtam, és nem igazán tudtam, mit mondjak erre. Idegesnek látszott, azt hiszem, attól félt, nem tudja helyesen kifejezni magát.

– A nagymamám azt mondja, hogy csinos vagyok. – Más nem jutott az eszembe.

– Igaza van, de én többre gondolok. Az iskolában sok csinos lány van, de nekik csak a külsejük szép. A te szépséged belülről fakad. És ez az, ami igazán számít – mondta Steve.

Még egyszer megköszöntem neki. Zavarba jött, ezért kijelentette, hogy ideje asztalhoz ülnünk. A salátával, friss kenyérrel igen ízletes

volt a fasírt. Aztán sorra került az almás pite, a tetejére fagyaltot is tettünk. Mindketten dupla adagot ettünk belőle.

– Fogadni mernék, azt hiszed, annyit zabálok, mint egy disznó – jegyeztem meg. – Pedig nem szoktam ennyit enni.

– Azt hiszem, amikor az ember boldog, jobb az étvágya is – mondta Steve.

Nekem is ez volt a véleményem, és még azt is mondtam, hogy a szomorúság egyfajta betegség. Hihetetlenül könnyű volt beszélgetni vele, és nekem annyi mondanivalóm volt a számára. Minél többet beszélgettünk, annál közelebb kerültünk egymáshoz.

Amikor felálltunk, hogy beletegyük az edényeket a mosogatóba, egy pillanatig szorosan egymás mellett álltunk. Megcsókolt. Egy rövid kis csók volt, azt mondanám, próbacsók. Az ember odanyújtja az ajkát, és kíváncsi az eredményre.

– És mi volt az eredmény? – kérdezte Misty.

– Még egyszer megcsókolt, ezúttal hosszabban, aztán...

– Megfeledkeztetek az edényekről – szólt közbe Jade, és olyan arcot vágott, mint aki mindent tud. Ragyogott a szeme, látszott rajta, hogy a saját élményeire gondolt.

– Pontosan így történt – feleltem.

Misty mosolya gyöngyöző nevetéssé változott. Cica elsápadt, talán azért, mert túl sokáig tartotta vissza a lélegzetét.

Jade-nek fanyar mosolyra húzódott a szája.

– Gondoltam – közölte önelégülten.

– Igen, de az nem történt meg, amire te gondolsz.

– Soha? – kérdezte kihívóan.

– Azon az estén nem – válaszoltam, mire ő elégedetten dőlt hátra a kanapén.

Rövid hallgatás után Misty kíváncsiskodott tovább. – Miért nem?

– Hazajött az apja – válaszoltam –, és hamarosan igen

kellemetlenné vált a helyzet.

Jade felhúzta a szemöldökét, Cathy pedig beharapta az alsó ajkát. Marlowe doktornő ivott egy kis vizet, aztán újra rám nézett. Feltettem magamnak a kérdést: folytathatom én ezt?

– Steve és én rendet raktunk a konyhában, közben nem sokat beszéltünk. Néha egymás szemébe néztünk, és olyankor megálltunk egy pillanatra. Hangosan és gyorsan vert a szívem, és akármikor egymáshoz értünk, kisebb áramütést éreztem a testemben.

Tudom, hogy sokan vannak, különösen korombeli lányok, akik azt gondolják, hogy sok fiúval volt dolgom, pedig egyetlen barátom sem volt Steve előtt. Beleestem egy-két fiúba, és ők is belém, de soha nem történt köztünk semmi komoly. Sok romantikus történetet olvastam, és láttam, mit művel a mamám, tehát eleget tudtam a szexről, de az ember önmagát teljesen más kategóriába sorolja, és úgy is cselekszik. Legalábbis az én esetemben így volt.

– Ez így szokott lenni mással is – jegyezte meg Misty. Cica csodálkozva nézett rá egy pillanatra, majd várakozóan visszafordult felém.

– Először csak megfógtuk egymás kezét. Olyan érzés volt, mintha mindkettőnk tenyere mágnest rejtett volna. A kezem valahogy önmagától belecsúszott az övébe, aztán már csak azt vettem észre, hogy a szobája felé megyünk. Egy szót sem szóltunk. Odabent Steve az ágyára vetette magát. A hátán feküdt, a feje alá tette a kezét, és a mennyezetet bámulta.

– Azt hiszem, te tudod, milyen érzés itt feküdni, amikor éjszakánként apám hazajön az ivászatból és mindenbe beleütközik – szólalt meg Steve.

– Hallom, hogy káromkodik, és összefüggéstelenül motyog. Olyankor a falon keresztül azt is hallom, hogy sír. Ilyenné teszi az embert az ivás.

– Talán rossz a lelkiismerete a mamád miatt – mondtam neki.

Steve tágra nyitott szemmel bámult rám.

– Igen, talán így van – suttogta. – Lehet, hogy azért iszik egyre többet, hogy el tudja felejtetni. De szerintem, ami történt, azt nem lehet elfelejtetni, mert újra és újra visszatér, mint egy lidérces álom.

– Igazad van – mondtam neki.

Leültem mellé az ágyra, ő átkarolta a derekam, és megfogta a kezem. Az ujjaimat nézegette, mintha valami különösét látna rajtuk. Aztán felnézett rám, és szó nélkül magához húzott. Nem is tudtam, mi történik, csak újra csókolózni kezdtünk.

Hirtelen ráébredtem, hogy mellette fekszem. Aztán fölém került. Olyan komolyan nézett rám, hogy egészen megrémített. A szívem majd kiugrott a helyéről. Újra és újra megérintett az ajkával, majd kigombolta a blúzomat. Akkor már úgy éreztem, hogy a szívem olyan, mint a ketrecéből szabadulni igyekvő vadállat. Örületes erővel döngötte a bordáimat. Félttem, de kellemes izgalom járt át.

Nem tartott sokáig, hogy Steve levegye rólam a blúzomat. Eszembe jutott, hogy a nagymamám beleőrülne, ha látna. Azt mondtam neki, hogy rendes lány vagyok, és tessék, mit csináljak? De egy hang azt súgta, hogy ettől én még maradhatok rendes lány. Hiszen mi abban a rossz, ha az ember azt akarja, hogy szeressék, ha szüksége van rá, hogy szeressék.

És Steve is így gondolta. Valami különlegesen értékeset adtunk egymásnak, amit olyan hosszú ideig megtagadtak tőlünk. És nemcsak a szexről volt szó – tettem hozzá gyorsan, villogó szemmel Jade-re pillantva, de úgy tűnt, ez alkalommal nem akar kigúnyolni. Váratlanul együttérzés jelent meg a tekintetében, különben pedig szomorúan bámult maga elé.

Jólesett érezni az ajkát a testemen. Legszívesebben odaadtam volna neki magam akkor és ott azonnal. Tudom, hogy meggondolatlanság lett volna, hiszen nem volt mivel védekeznünk. Tisztában voltam vele, és most már értem, hogyan veszi el a fejét egy-két lány. Emlékszem, milyen türelmetlen és mohó voltam, magam húztam le a szoknyám cipzárját.

Steve visszahajtotta a takarót, és én alábújtam addig, amíg ő is levetkőzött. Csókolt, simogatott, és én arra gondoltam, érett nő vagyok, nem érdekel, mi lesz utána, történjen bármi.

Éreztem, hogy hamarosan belém hatol, amikor odakint hirtelen kivágódott a bejárati ajtó, és hangos nevetés verte fel a ház csendjét. Aztán hangos robajjal felborult egy szék is. Steve megdermedt, arcán félelem suhant át. Elhúzódtam tőlem.

– Öltözz fel gyorsan – mondta. – Megjött az apám.

Magamra kapkodtam a ruháimat. Váratlanul női hang ütötte meg a fületem.

– Itt van a barátnője is – mondta Steve. – Így még rosszabb lesz.

Dörömbölt a szívem a mellkasomban, de most egészen máshogy, mint az előbb. A csontjaim is beleremegtek. Végigfutott a hideg a hátamon. Még nem fejeztem be az öltözködést, amikor kinyílt az ajtó, és Steve apja állt meg előttünk imbolyogva.

Nagydarab ember volt, legalább tíz-tizenöt centivel magasabb a fiánál, és körülbelül húsz kilóval nehezebb. Kopasz feje kiemelte durva vonásait. A szeme a jól ismert módon vérbe borult, mint minden alkoholistáé. Ugyanaz a nyáladzó száj, ugyanaz a bizonytalan tartás, tántorgás, ugyanaz a valóságtól elrugaszkodott gondolkodás.

– Na nézd csak – fröcsögte –, a fiú akcióba lépett.

– Fogd be a szád! – kiáltotta Steve.

Az apja csak nevetett rajta. Azután megjelent mellette egy alacsony telt asszony, aki még nála is részegebbnek látszott. A haja a szemébe lógott, nyitott blúzából kilátszott a melle, majdnem egészen a mellbimbójáig. Karamellszínű arcát sötét szeplők borították. Különben elég vonzó nő volt, nem is értettem, mit keres Steve apjának a társaságában. Steve szemlátomást a mamájától örökölte a külsejét, nem az apjától.

A nő vihogni kezdett.

– Hagyd békén a fiadat – mondta a férfinak. – Annyi tapasztalatot

kell gyűjtenie, amennyit csak tud.

– Az biztos. Már épp itt az ideje, hogy legyen egy barátnője. Kezdtém azt hinni, hogy valami baja van – jelentette ki az apja imbolyogva.

– Fogd már be a mocskos szádat! – kiáltotta ismét Steve.

Az apja nyakán kidagadtak az erek, láthatóan dühbe gurult.

– Kihez beszélsz, te gyerek?

– Gyere már, hagyd őket a fenébe – mondta a barátnője, és megpróbálta elrángatni a férfit, de az nem mozdult. Ott tornyosult az ajtóban. A nő hiába rángatta.

Steve hátat fordított az apjának.

– Csak ne nagyon jártasd a szádat – figyelmeztette a férfi Steve-et, és felemelte a mutatóujját, amely majdnem olyan vastag volt, mint az én kezem.

– Gyere – szólt rám Steve –, menjünk innen. Nagyon megijedtem, de elindultam vele az ajtó felé. Az apja nem mozdult. Bambán mosolygott, és tetőtől talpig végigjártatta rajtam a szemét.

– Szép a kicsike – mondta. – És vajon mit csinált veled?

Jót nevetett saját ostoba megjegyzésén. Steve odalépett közénk, és meglökte az apját, éppen annyira, hogy kiferjek mellette az ajtón. Nem láttam, de hallottam, hogy a férfi nyakon vágja Steve-et. Ő azonban nem törődött vele, azt akarta, hogy minél hamarabb kikerüljünk az utcára. Az apja a részegekre jellemző hosszú monológba kezdett.

– Kit lökdösöl, te fiú? Mutass egy kis tiszteletet, az apád vagyok, hallod? Kit lökdösöl te?

A konyhában megálltunk egy pillanatra. A nő éppen gint töltött magának. Felemelte a fejét, és ránk nézett.

– Gyertek, igyatok egy kortyot – hívott. – Ne többet, csak egy kortyocskát. Nem azért, mert túl fiatalok vagytok, hanem azért, mert

nem akarom, hogy elfogyjon. – Ismét vihogni kezdett.

– Tartsd meg magadnak, és fulladj bele – mondta neki Steve.

– Mit mondtál Debbynek? – üvöltötte az apja.

Steve sürgetett, sietve igyekeztünk kifelé a házból. Steve apja üvöltve rohant utánunk. – Mit mondtál, fiú? Mit merészeltél mondani Debbynek?

Hallottuk, hogy a nő nem tudja abbahagyni a vihogást. Örültem, hogy az ajtó bezárult mögöttünk. Végigsiettünk a kerti járdán, ki az utcára.

– Elkísérlek a megállóig, és együtt várjuk meg a buszt – ajánlotta fel Steve. – Elnézést kérek ezért az egészért, de most legalább tudod, hogyan élek.

Rettenetesen sajnáltam őt, de örültem, hogy kijutottam abból a házból, és alig vártam, hogy hazakerüljek a nagymamámhoz. A buszmegállóban Steve lehajtott fejjel ült mellettem. Még egyszer bocsánatot kért, és megesküdt, hogy nem hagyja a dolgot annyiban.

– Ne keresd a bajt, kerüld az összeütközést az apáddal – tanácsoltam neki. – Hamarosan a saját életedet élheted. Felveszed a pénzedet, és oda mehetsz, ahova akarsz.

– Az még messze van – mondta Steve szomorúan.

Sokáig vártunk a buszra, így elég időnk volt ahhoz, hogy mindketten megnyugodjunk. Megmondtam neki, hogy nagyfi meghívta hozzánk vacsorára.

– Tényleg szeretne találkozni veled – mondtam neki. – És Rodney is állandóan rólad beszél.

Steve elmosolyodott, és megígérte, hogy eljön hozzánk, mielőtt megbeszélem a nagymamámmal, melyik napon legyen a vacsora. Én úgy gondoltam, a hétvége lenne a legmegfelelőbb.

– Akkor Rodneyt is elvihetnénk valahova, például az állatkertbe vagy máshova, aztán este hazamennénk vacsorázni.

Steve azt mondta, neki jó. Jött a busz. Búcsúzóul megcsókoltuk egymást. Ott állt a járdán, és megvárta, míg elindul a busz, aztán kelletlenül elindult hazafelé, ahol ki tudja, mi vár rá.

Nagyinak igaza volt, gondoltam. Képes vagyok rá, hogy mást jobban sajnáljak önmagamnál. Azon az estén Steve-et jobban sajnáltam magamnál.

Végignéztem a lányokon. Mozdulatlanul, lélegzetvisszafojtva ültek a helyükön.

– De akkor még fogalmam sem volt, milyen borzalmakat fogunk átélni mind a ketten – folytattam.

8.

– Másnap reggel az öltözőszekrényénél vártam Steve-re, egészen addig, míg fel nem hangzott az utolsó, órára hívó csengetés. Egész délelőtt nem láttam az iskolában. Ebédidőben telefonáltam neki, de a kezelő azt mondta, kikapcsolták a vonalat.

– Miért? – kiáltottam bele a kagylóba.

A kezelő azonban már bontotta a vonalat, én meg csak füstölögtem magamban. Iskola után gyorsan hazavittem Rodneyt, bekiáltottam nagyinak, hogy el kell mennem valahova, és nemsokára hazajövek. Utánam szólt, de én kirohantam a házból. Eleredt az eső, én pedig lekéstem a buszt. Futva igyekeztem egy másik megállóhoz, amely körülbelül nyolcsaroknyira volt. Már majdnem öt óra volt, mire Steve-ék utcájába értem. A hajam, a ruhám és az edzőcipőm teljesen átázott.

A házuk pontosan úgy festett, mint előző nap, kivéve, hogy sötét volt odabent, és persze komorabbnak látszott az esős időben. Bekopogtam és vártam, bekopogtam még egyszer, ezúttal hangosabban. Végre kinyílt az ajtó. Steve állt előttem. A fél arca fel volt dagadva, és csúnya zúzódásokkal volt tele. Először nagyon meglepődött, majd öröm csillant meg a szemében, amit egy pillanat múlva harag váltott fel.

– Mit keresel itt? – kérdezte mogorván, és elfordult, hogy ne lássam az összevert arcát.

– Nagyon aggódtam miattad, mert nem jöttél iskolába. Megpróbáltalak felhívni ebédidőben, de a központos azt mondta, hogy kikapcsolták a telefonotokat.

– Hát ez az. Apám már megint nem fizette be a számlát – mondta Steve.

– Az én mamámmal is gyakran előfordult ilyesmi. Újra zuhogni

kezdett az eső, és heves szélroham rázta meg a verandát.

– Bemehetek? – kérdeztem. Steve félreállt az ajtóból.

– Miért van itt ilyen sötét? – érdeklődtem.

– A szobámban voltam, és itt nem kapcsoltam föl a villanyt – válaszolta. Folyton a padlót bámulta.

– Mi történt, Steve? Ugye, apád tegnap megvert, amikor hazajöttél?
– kérdeztem tőle.

– Nem akarok erről beszélni – felelte. – Nem kellett volna idejőnnöd.

– Most itthon van? – Azt hittem, azért mondja, mert nem akarja, hogy összefussak az apjával.

– Nincs. Debbynél van. Ma van a nő születésnapja – válaszolta. – Újabb ürügy az ivásra.

– Sajnálom, Steve – mondtam, mire ő felém fordult.

– Mit sajnálsz? – kérdezte dühösen.

– Én hoztam rád a bajt, mert tegnap idejöttem – feleltem.

– Volt már itt baj jóval azelőtt, hogy idejöttél volna – mondta, és végre elmosolyodott. – És még többet is kockáztatnék csak azért, hogy itt lehess – fűzte hozzá. Csak most nézhetett végig rajtam, mert azt mondta: – Teljesen átáztál.

– Igen. – Megborzongtam, hisz csuromvíz volt a ruhám.

– Gyere, adok neked egy tiszta törülközőt – mondta Steve. – Használhatod anyám régi hajszárítóját. Még működik.

Adott egy törülközőt, és nézte, ahogy szárítom a hajam. Miután kész lettem, úgy döntöttem, hogy levetem a ruháimat, és megszáritom azokat is. Gondoltam, húsz percnél nem tart majd tovább. Csak állt ott, és nézett, én pedig pillanatokon belül anyaszült meztelenül álltam előtte.

Hallottam, hogy Misty nagyot sóhajtott. Cathy lehajtotta a fejét, mintha nem tudna a szemembe nézni, amikor ilyenekről beszélek.

Egyedül Jadeet szórakoztatta a dolog, mosolyogva hallgatott.

– Igen – mondtam neki –, megtörtént. – Pillanatnyi szünetet tartottam. Jade csalódottnak látszott, azt hitte, nem mondom el, hogyan és miért tettem. – Steve arca egészen átváltozott, ellágyult. Mintha minden fájdalma elpárolgott volna ott a szemem előtt. Akkor egészen kisfiúsnak láttam.

Még mindig nedves volt a bőröm az átázott ruháktól, de nem törülköztem meg. Izgalom fogott el, és megmelengette a szívemet.

– Olyan szép vagy – mondta Steve, odajött hozzám, és megcsókolt. Felnyalábolt, és gyengéden az ágyára fektetett, aztán ő is levetkőzött. Bebújtunk a takaró alá, ölelkeztünk, csókolóztunk. Egyszer csak abbahagyta, és azt mondta: – Tegnap este, amikor végre elcsendesedett minden, elaludtam és rólad álmodtam. Azt reméltem, sőt azért imádkoztam, hogy ez megtörténhessen. Amikor kinyitottam az ajtót és megláttalak, beteljesülni látszott az álmom.

– Még így, vizes hajjal is? Nem úgy néztem ki, mint egy fuldokló patkány? – kérdeztem.

– Dehogy! – válaszolta. – Rendszerint nem hiszek az álmokban, az imákban és a reményekben, de hihetővé tetted őket, amikor tegnap eljöttél hozzám – mondta, mintha olyan nagy dolog lenne egy vacsora. – Valahogy számítottam arra, hogy újra eljössz.

Bizonyítékképpen előhúzott a párnája alól egy kondomot. Természetesen láttam már ilyet, tudtam, hogy mire való, de megrémültem egy pillanatra, és ez látszott is rajtam.

– Ennél tovább nem megyünk, ha nem akarod – suttozta.

– És te mit mondtál erre? – kérdezte Misty türelmetlenül. Nem tehettem róla, egy kicsit meg kellett állnom, mert ezt a részt nem lehetett csak úgy kitalálni.

– Nem mondtam semmit – feleltem neki. – Csak megcsókoltam. Az volt a válaszom. Nekem nem volt olyan fájdalmas, mint neked, pedig még én is szűz voltam. Nem egyformán éljük át az elsőt, és gondolom, a továbbiakat sem.

Miután megtörtént, elaludtunk egymás karjában. Úgy másfél órát aludtunk. Én ébredtem fel először, és amikor Steve meghallotta, hogy fent vagyok, kinyitotta a szemét és megcsókolt. Akkor döbbsentem rá, hogy hány óra van. Rögtön a nagymamám jutott eszembe, aki már biztosan mérges és ideges. Fel akartam hívni, de eszembe jutott, hogy kikapcsolták Steve-ék telefonját.

– Mennem kell. Kereselek egy telefont, aztán azonnal hazamegyek – mondtam Steve-nek. A ruháimat persze elfelejtettem betenni a szárítóba.

Steve adott egy pulóvert meg egy farmert, ami túl nagy volt rám, de ez akkor nem számított. A derekát összehúztuk egy övvel. A cipőmet hajszárítóval szárítottam meg, de a nedves zoknimat kellett felhúznom. Furcsa látványt nyújthattam, de nem törődtem vele, különben is örültem, hogy az ő ruhájába bújhatok. Az enyéimet egy papírzacskóba tettem, aztán kimentünk a buszmegállóba. Útközben találtunk egy telefont, de rágógumival betömtek a pénzbedobó nyílást.

– Mindegy. Akkor nem telefonálok – mondtam.

– Jössz holnap iskolába?

– Igen – válaszolta. – Az öltözőszekrényeknél találkozunk.

A busz pillanatokon belül megérkezett, így búcsút intettem neki. Olyan boldognak látszott. Az én szívemet pedig remény töltötte be. Múltam minden szörnyűségét szertefoszlatta a mosolya. A szerelem valóban hatalmasabb, mint a gyűlölet, gondoltam akkor.

– Nem tudtam. Nem tudtam – mondtam, és elhallgattam.

Belül rázkódtam a zokogástól, és úgy feszült a torkom, hogy nyelni sem tudtam.

– Nyugodj meg – bátorított Marlowe doktornő.

– Igazán remekül megy, Star. Hosszú ideig tartott az út idáig. Ne add fel most.

Bólintottam, nagy levegőt vettem, és végignéztem a többiekén. Mindannyian rémulten néztek rám. Misty és Jade közelebb húzódtak

egymáshoz, Cica pedig a saját kezét-lábát szorongatta, azt a benyomást keltve, hogy nyomban darabokra hullik szét.

– Nagyi természetesen nagyon zaklatott volt, amikor hazaértem. Rodneynek már adott vacsorát, rendet rakott, csak egy tányért hagyott nekem az asztalon, és melegen tartotta a pörköltet, amit aznap estére készített.

– Hol jártál, kislányom? – szólt rám a hintaszékéből. – Teljesen belebetegedtem az idegességbe. És honnan van ez a ruha? És hol vannak a te ruháid?

– Itt vannak ebben a zacskóban, nagyi – válaszoltam, és megmutattam neki. – Elkapott az eső útközben, és bőrig áztam.

– De mégis, kié ez a ruha, ami rajtad van? – kérdezte a homlokát ráncolva.

– Steve-é – feleltem, aztán gyorsan magyarázkodni kezdtem. – Sajnálom, nagyi, hogy úgy kellett elrohannom, és aztán még csak fel sem hívtalak. Steve apja nem fizette a számlákat, ezért kikapcsolták náluk a telefont. Tudtam, hogy valami baj történt Steve-vel, mert ma nem jött iskolába.

Elmondtam neki, milyen csúnya zúzódás van Steve arcán, azt is, hogy ott kellett maradnom egy ideig, hogy a segítségére lehessenek. Nem – mondtam ki gyorsan, mert láttam, hogy Jade szája szóra nyílik –, nem mondtam el a nagyanyámnak, hogy mi történt kettőnk között.

– Újra csak azt mondom, nem tetszik nekem ez az egész, Star. Az lenne a legjobb, ha nem mennél többet abba a házba. Ígérd meg, hogy nem mész – mondta nagyi szigorúan. Megráztam a fejem.

– Nem ígérhetem meg, nagyi. Szeretem Steve-et – vallottam be neki.

Nagyi elhúzta a száját, és gondterhelten a fejét csóválta.

– Te jó ég, nem szerethetsz bele valakibe ilyen gyorsan, és különben is, túl fiatal vagy te még az ilyesmihez. Ne kövesd anyád példáját, mert ő nagy hibát követett el. Nehogy zsákutcába kerülj

nekem, ígérd meg, hogy nem mész többé abba a házba, hallod?

A fejemet ráztam. – Nem! – kiáltottam. – Ezt nem ígérhetem meg!

Beszaladtam a szobámba, és a tükör elé álltam. Bámultam magam egy darabig, majd zokogni kezdtem. Nagyanyám utánam jött.

– Ettél már valamit? – kérdezte.

– Nem.

– Akkor gyere, egyél. Csináltam egy kis pörköltet.

– Nem vagyok éhes – feleltem.

– Ha nem eszel valami meleget, miután így megáztál, megbetegszel. Egyél egy kis pörköltet – noszogatótt. – Öltözz át, aztán gyere ki enni.

Nem akartam még jobban felidegesíteni, ezért azt csináltam, amit mondott. Rodney ott ült az asztalnál, amíg ettem, és egy új játékról mesélt, amit a testnevelésórán tanultak. Alig hallottam valamit abból, amit mesélt. Gondolatban visszatértem Steve-hez, az együtt töltött időhöz, a tekintetéhez, amelyet akkor láttam, amikor kiintegtem neki a buszból. Olyan volt, mint egy fénykép, mely örökre belevésődött az agyamba.

Nagyi nem hozta szóba többé a dolgot. Bement a nappaliba tévét nézni. Rodney odaült mellé, én pedig bementem a szobámba. Csak Steve-re gondoltam, közös életünkről fantáziáltam. Mikor lesz elég felnőtt ahhoz, hogy feleségül vegyen, hogy úgy szerethessük egymást, ahogyan senki más. Jó anya leszek, ő pedig jó apa, mert mindketten jól tudjuk, milyen borzalmas felelőtlen, gonosz szülőkkélni.

Mielőtt elaludtam aznap este, nagyi még benézett hozzám, és megkérdezte, jól vagyok-e.

– Igen – válaszoltam. – Sajnálom, nagyi. Nem akartalak felidegesíteni, de el kellett mennem – mondtam neki.

Egy hosszú pillanatig csak nézett rám, aztán azt mondta: – Remélem, hogy még mindig rendes lány vagy, Star. Az önbecsülésünket a legkönnyebb elveszíteni és a legnehezebb

visszaszerezni. Nézd csak meg anyádat.

Nem akartam, hogy a mamámhoz hasonlítson. Ennek még a gondolatát is gyűlöltem. Így elfordultam, és úgy tettem, mintha aludnék. De hosszú ideig nem tudtam elaludni. Nagymamám arca és szavai kísértettek, pedig még mindig úgy éreztem, hogy rendes lány vagyok. Szívből szerettem Steve-et. El sem tudtam képzelni, hogy mást szeressek. Arra gondoltam, ha ez nem szerelem, ha túl fiatal vagyok a szerelemre, akkor nem leszek szerelmes soha.

Másnap reggel nagy éppolyan volt, mint máskor. Rodney és én elmentünk az iskolába. Soha nem voltam még olyan izgatott, mint akkor. Korán odaértem a szekrényekhez, ott lebzseltem a sajátom körül, és csak telt az idő. Már elhangzott az első csengetés, de Steve még nem volt sehol. Tovább vártam, és elkéstem az óráról. A tanár idegesen kiabált velem, de egy szavát sem hallottam, mert még mindig arra vártam, hogy megérkezik Steve.

– Látom az arcotokon, hogy tudjátok, mit fogok mondani – mondtam a lányoknak. – Soha többé nem jött iskolába.

– Ó, ne! – hüledezett Misty.

– De igen – mondtam. – Ő és az apja még keményebben egymásnak estek előző este. Nem tudom, miért, soha nem tudtam kideríteni a részleteket, de mindig is volt egy olyan érzésem, hogy miattam.

– Miért nem tudhattad meg a részleteket? Steve nem mondta el neked? – kérdezte Misty – Nem tudta elmondani – válaszolta Jade helyettem. Majd átdöfött a tekintetével. – Ugye?

– Igen – feleltem neki. – Nem tudta elmondani.

– Miért nem? – érdeklődött tovább Misty.

– Az apja nagyon megverte. Steve megpróbálta védeni magát, de az apja olyan erősen megütötte, hogy kómába esett.

Csukott szemmel és olyan gyorsan mondtam el mindezt, amennyire csak tudtam. Úgy, mint amikor csukamájolajat itatnak az emberrel. Minél hamarabb túl akar esni rajta.

Mindenki hallgatott. Arra vártak, hogy kinyissam a szemem, és lélegezzek egy mélyet. Ránéztem Marlowe doktornőre. Mindig is nehéz volt túljutni ezen a ponton. Volt, amikor sikerült, volt, amikor nem.

– Az iskolában egész nap abban reménykedtem, hogy Steve mégis megérkezik majd, akármilyen későn is. Tudtam, ha tehetné, eljönne, mert tisztában van velem, mit élnék át, ha nem tudnék róla semmit. De nem jött. Véget ért a nap, és ő nem volt sehol. Én olyan voltam aznap, mint egy élőhalott. Szinte nem láttam, nem hallottam. Matekórán nem hallottam, hogy a tanár felszólít, le is szidott, amiért ilyen trehány vagyok.

Rögtön iskola után nem mertem elmenni Steve-ékhez. Félttem, mit mondana nagy. Biztos mérges lett volna, így nem tudtam, mit tegyek. Még csak fel sem tudtam hívni Steve-et, hiszen a telefonjukat kikapcsolták.

Elmondtam a nagymamámnak, hogy Steve megint nem jött iskolába. Azt tanácsolta, ne nagyon bonyolódjak bele az ügyükbe, ha tudom, milyen rossz a kapcsolat apa és fia között. De már mélyen benne voltam, túl késő lett volna úgy tenni, mintha semmi közöm nem lenne az egészhez. Enni sem tudtam. Segítettem nagyinak mosogatni, takarítani, igyekeztem mindig a telefon közelében maradni, arra számítottam, hogy Steve majd felhív. Vajon miért nem hív? Ezen gondolkoztam egész idő alatt.

Aznap este többször is el akartam rohanni otthonról, alig tudtam ellenállni a kísértésnek, csak a remény tartott vissza. Arra gondoltam, Steve másnap biztosan ott lesz az iskolában, és véget ér ez az egész lidércnyomás. Lehet, hogy a zúzódás és a tojás nagyságú duzzanat miatt nem akar mutatkozni az iskolában, gondoltam.

Természetesen azt nem értettem leginkább, miért nem telefonált, vagy miért nem hagyott üzenetet valamiképpen. A szívem azt súgta, valami baj történt. Éreztem a zsigereimben.

Másnap ismét az öltözőszekrényeknél vártam rá, de nem jött.

Becszengetéskor azonban nem az órára mentem, hanem az igazgatói irodába. Mr. VanVleet-tel akartam beszélni, Steve tanácsadójával.

– Mit tehetek érted, Star? – kérdezte Mr. VanVleet. – Ugye, tudod, hogy már megint elkésel az első óráról?

– Igen, tudom, de beszélnem kell önnel – válaszoltam, és meglehetősen kétségbeesett arcot vághattam, mert hajlandó volt beszélni velem. Megkérte a titkárnőjét, szóljon az osztályfőnökömnek, hogy az irodájában vagyok.

– Rendben van – mondta, és leült az íróasztalához. – Mi olyan fontos ma reggel?

– Nagyon aggódom Steve Gilmore miatt – feleltem, és elmondtam neki, hogy előző nap is találkozniunk kellett volna a szekrényeknél, és ma is hiába vártam. Gyorsan beszámoltam neki arról, miért aggódom annyira. Nem szakított félbe, de amikor befejeztem, lenézett az asztalára, megcsóválta a fejét, aztán újra rám nézett.

– Sajnálattal közlöm veled, hogy tegnapelőtt este családon belüli erőszakos cselekmény színhelye volt az a ház. A rendőrség letartóztatta Steve apját, miután egy asszony kihívta a mentőket, és Steve-et eszméletlen állapotban találták. Jelenleg a St. Mary Kórházban fekszik kómában – mondta.

Ettől kezdve mindent homályosan láttam. – Ránéztem Marlowe doktornőre. – Azt hiszem, akkor és ott dőlt el, hogy végül ide fogok kerülni – mondtam. A doktornő bólintott. – Emlékszem a fájdalomra. Olyan volt, mint amikor az ember megvágja magát egy késsel, és hirtelen metsző fájdalmat, majd sajgást érez. Én ugyanezt éreztem a szívemben. Kiszaladt a vér a fejből, összecuklott a térdem, de nem ajultam el. Emlékszem, bólintottam Mr. VanVleetnek, aztán kimentem az irodából.

Amikor kiléptem a folyosóra, még lenéztem az osztálytermünkre, de a következő pillanatban már az utcán voltam. Futottam. Sokat futottam, szinte önkívületi állapotban. Nem tudom, hogyan, ne is kérdezzétek, de valahogy jó buszra szálltam. Talán a második énem

vette át az irányítást fölöttem, akár egy robot.

Aztán már a kórház bejáratánál álltam. Akkor eszembe se jutott, hogy az iskola vagy a nagymamám miatt aggódjak. Csak az járt a fejemben, hogy beszélnem kell Steve-vel, meg kell fognom a kezét. És akkor minden jóra fordul, együtt építhetjük fel a jövőnket.

Ez adott erőt ahhoz, hogy bemenjek a kórházba, és érdeklődjek az információs pultnál. Azt mondták, az intenzív osztályon fekszik, és csak közvetlen hozzátartozók látogathatják. Azt válaszoltam, akkor minden rendben van, mert én a testvére vagyok. Senki sem kérdezősködött, így az útbaigazításnak megfelelően a lifthez mentem.

Amikor kinyitottam az intenzív osztály ajtaját, azonnal ott termett egy ápolónő és üdvözölt. Elismételtem, hogy Steve testvére vagyok. Látszott rajta, hogy nem hiszi el, de látta a szememben a kétségbeesést, ezért odavezetett hozzá. – Még nem reagál – csak ennyit tudott mondani. Közölte, hogy csak tíz percig maradhatok.

Steve fejét bepólyálták, és arcának másik felén újabb zúzódást fedeztem fel. A szeme csukva volt. A karjából csövek lógtak ki. Megsimogattam, és beszélni kezdtem hozzá.

– Én vagyok itt, Steve – mondtam. – Én vagyok az, Star. Tudtam, hogy valami baj van, ezért nem jöttél. Tudtam, hogy nem akarsz fájdalmat okozni nekem. Gyógyulj meg, kérlek. Steve, kérlek... – Ezt hajtogattam szakadatlanul.

Azt mondták, olyan hevesen zokogtam, hogy ki kellett vezetniük a teremből. Egy óra múlva visszamehettem. Minden órában tíz percet tölthettem nála. Valamelyik ápolónő megengedte, hogy tovább maradjak. Volt, amikor beszéltem hozzá, volt, amikor csak a kezét fogtam.

Senki más nem jött el hozzá. Az apját lecsukták, de amúgy se jött volna el. Debbyről beszélni sem érdemes.

Nem ettem egész nap, és Rodneyről is teljesen megfeledkeztem. Később megtudtam, hogy megunta a várakozást, és egyedül indult útnak. Sírva ért haza. A nagymamám azonnal felhívta a rendőrséget.

Bizonyára az iskolában is érdeklődtek, és Mr. VanVleet elmondhatta nekik, hogy biztosan a kórházba mentem Steve Gilmore-hoz.

Késő délután, mielőtt a rendőrség megérkezett a kórházba, valami történt Steve fejében. Talán vérrög képződött benne. Nem tudok beszámolni a részletekről, hiszen nem vagyok orvos, de azt tudom, hogy megállt a szíve, és éppen akkor élesztették újra, amikor bementem hozzá. Rengetegen sürgölődtek körülötte, velem senki se törődött. Így ott álltam végig, míg fel nem adták a küzdelmet.

Csak halvány emlékeim vannak arról, ami ezután történt. Egy rendőr beszélt hozzám, kimentünk a kórház főbejáratán, futottam az utcán, valamilyen fasorban, aztán egy szeméttelre kerültem, egy fogatlan csavargó vigyorgott rám, valamilyen forgalmas út közepén álltam... – Most ránéztem Marlowe doktornőre. – Azt mondják, öngyilkos akartam lenni. Ott álltam az út közepén, autók dudáltak körülöttem, fékcsikorgást hallottam, aztán valami összetört. Üvegszilánkok repültek szerteszét. Nagy zaj volt, és tolongás. Befogtam a fülem. Beraktak egy rendőrautóba, és én még mindig a fülemhez szorítottam a kezem.

Én is kórházba kerültem. Egyszer kinyitottam a szemem, és egy orvost láttam magam előtt, aki mosolyogva nyugtatgatott. Hol álomba zuhantam, hol felébredtem, minden összefolyt előttem. Nagyi azt mondta, két napig feküdtem ott anélkül, hogy tudtam volna, ki vagyok és hol tartózkodom.

Természetesen nagyon megrémültem. Később megtudtam, hogy nagy bajt okoztam: autóbalesetet, amelyben valaki súlyosan megsérült. A nagymamámat is nagyon felzaklattam, attól féltem, hogy újabb szívrohamot kap. De gyenge voltam és kimerült. Sokat aludtam.

A kórházban pszichoterápiára utaltak, és amikor kiengedtek, nagyi elvitt a tárgyalásra, ahol próbaidőre elengedtek. Így kerültem Marlowe doktornőhöz. Emlékeztek? Mindegyikünknek meg kellett válaszolnia a kérdést, hogy hogyan került ide.

Mindannyian bólintottak.

Hátradőltem a kanapén.

– Nemrég tudtam meg, hol temették el Steve-et, de képtelen voltam kimenni a sírjához. A nagymamám ezt örömmel vette tudomásul. Attól félt, hogy megint valami hülyeséget csinállok, ha az autópálya közelébe kerülök. Az újabb hülyeséget Marlowe doktornőnek kell megakadályoznia. Ugye így van, doktornő? – kérdeztem leplezetlen ingerültséggel.

– Mindent megteszek, de elsősorban neked kell segítened magadon, Star. Mindnyájatoknak kötelezettséget kell vállalnotok arra, hogy ezt megteszitek – válaszolta.

– Ez elég kényelmes lehet önnek – mondta Jade ellenségesen. – Ha javul az állapotunk, akkor ön a hős. Ha nem, akkor a mi hibánk, mert nem akartunk eléggé meggyógyulni.

– Jobb lenne, ha úgy tennék, hogy mindenre tudom a választ, és én vagyok a csodatévő? – kérdezte a doktornő Jade-et. – Azt hiszem, mindnyájatoknak elege van a hazug ígéretekből.

– De hát mit tegyek, felejtsem el, ami történt? – támadtam a doktornőre.

– Mindannyian azt hittük, Jade hülyeséget beszél, amikor azt mondta, bárcsak megkapnánk az Alzheimer-kórt, mint az ön édesanyja – mondta Misty.

– Lehet, hogy ez nem is olyan nagy hülyeség, és talán pont az a hülyeség, amit most csinálunk.

– Gyűlölöm az emlékeimet – szólalt meg Cica.

– Nem akarom, hogy emlékeztessen rájuk – mondta Marlowe doktornőnek. Olyan haragosnak és agresszívnek látszott, mint még soha.

Egy pillanatig úgy tűnt, hogy összefogunk Marlowe doktornő ellen. Ha érezte is ezt a doktornő, nem bánta. Úgy tűnt, egyáltalán nem zavarja.

– Mindnyájan így vagytok ezzel – mondta lassan. – Olyan

embereket kerestek, akikről azt gondoljátok, megbántott benneteket, és akire haragudhattok. A haragotok jogos és érthető, de ha hagyjátok, hogy eluralkodjon rajtatok, tönkretelitek vele az életeteket. Én azt szeretném, ha közelebb kerülnétek a haragotokhoz, megállapítanátok, mi váltotta ki belőletek, aztán felhasználnátok, mégpedig a saját javatokra. Röviden: meg kellene szabadulnotok tőle.

– Igen, ennek így kell lennie – mondta Jade, és elfordította a tekintetét.

– Star, akarsz még valamit mondani nekünk? – kérdezte a doktornő.

– Nem, azt hiszem, nem – válaszoltam.

– Mi van az anyáddal? – kérdezte Misty váratlanul.

– Ó, igen, a mamám. Felhívta nagyit, amikor kórházban feküdtem. Akkor Észak-Carolinában lakott, de nem Aaronnal, hanem a férfi unokatestvérével. Amikor megtudta, mi történt, azt mondta nagyinak, undorodik az egésztől, és egyelőre képtelen arra, hogy ilyen problémákkal foglalkozzon. Szándékában állt magához venni bennünket Rodneyval, mondta, de amikor megtudta, milyen bajok vannak, jobbnak látta, ha távol tartja magát tőlünk. Mit is mondott az ígéretekről, doktornő?

– Neked kell tudnod, melyiket veheted komolyan, melyiket nem – válaszolta Marlowe doktornő.

– Ez nem is olyan nehéz feladat, doktornő. A mamám ígéretei fabatkát sem érnek. Bárki másé jöhet, de neki egyszerűen nem hiszek.

Misty elnevette magát.

Cica bólintott, Jade továbbra is a plafont bámulta, nagyot sóhajtott, aztán kijelentette, hogy lehangoló találkozásunk tönkretette az egész napját.

– Remélem, azért nemcsak ennyi rakódik le benned a mai napból – mondta neki Marlowe doktornő.

Jade rám nézett.

– Dehogyan – ismerte el. – Bocsánat. Hidd el, nem a történetedet

akartam lekicsinyelni.

– Ettől egyáltalán nem félek – közöltem vele.

– Tudtam, hogy nem fogsz félni – vágott vissza. Mereven bámultuk egymást egy darabig, aztán Marlowe doktornő felállt, és mi elindultunk utána.

– Jól van, lányok. Köszönöm, hogy eljöttetek. Ugye, holnap te következel, Jade?

– A világ minden kincséért sem hagynám ki – mondta Jade ridegen.
– Mármint a lehetőséget, hogy én legyek a sztár.

Rám nézett, és mindketten elneveltük magunkat.

Kiléptünk a szabadba.

Misty anyja taxit küldött a lányáért.

– Apának újabb számlát kell majd kifizetnie – jelentette ki Misty.

Jade limuzinja a taxi mögött állt. Nem messze tőle Cica anyja várakozott, és a szeme sarkából figyelt minket. Nem nézett ránk egyenesen, de figyelte minden mozdulatunkat.

A nagymamám érkezett utoljára.

– Hogy hívják a nagyanyádat? – kérdezte Jade. – Csak úgy emlegetted, hogy „nagyi” vagy „a nagymamám”.

– Bettynek – válaszoltam. – Betty Anthonynek. Jade odaballagott a nagyi kocsijához.

– Jó napot, Mrs. Anthony – üdvözölte. – Én Jade vagyok.

Nagyi mosolyogva köszönt neki.

– Jó napot – mondta Misty útban a taxijához. – Engem Mistynek hívnak.

– Jó napot – köszönt vissza a nagymamám nevetve.

Cica lassan közeledett az anyja autójához, és menet közben biccentett nagyinak.

– Cathy vagyok – mondta halkán, majd lehajtotta a fejét, és gyorsan

továbbment, mielőtt nagy válaszolhatott volna.

Beszálltam a kocsiba.

– Milyen szégyenlős ez a lány – mondta nagy Cathyre.

– Igen, az – válaszoltam. Láttuk, hogy ők hajtanak el először. Az anyja idegesnek látszott.

– Nahát – kezdte nagy –, ki gondolná, kedves lányok ezek, ahhoz képest, hogy kényes gazdagok.

– Nem is annyira kényesek. Persze lehet, hogy azok. Nem tudom – dűnnyögtem.

– Minden rendben van, kislányom?

– Igen, nagy.

Visszanéztem, miközben kifelé hajtottunk. Milyen fura egy karaván, gondoltam.

– Hogy sikerült? – kérdezte.

– Nem tudom, nagy. Azt tettem, amit Marlowe doktornő elvárt tőlem.

– Akkor az csak jó lehet, kislányom, nem így van?

– Nem tudom, nagy – ismételtem.

A nagymamám csalódottnak látszott. Nem akartam elszomorítani.

– Igen – fogtam bele újra. – Minden jól sikerült. Nagy!

– Mit akarsz, Star?

– Azt szeretném, ha holnap reggeli után elvinnél oda, ahol Steve-et eltemették.

Rám pillantott, szemébe kiült a félelem.

– Minden rendben lesz, nagy. Megígérem. Csak szeretnék elbúcsúzni tőle. Még azt sem tehettem meg. Itt lenne az ideje.

Nagy bólintott.

– Oké – mondta. – Ha azt mondod, hogy itt az ideje, akkor biztosan úgy is van.

– Köszönöm, nagyi. Nagyi!

– Tessék, kislányom.

– Szeretlek.

Elmosolyodott.

– Én is szeretlek téged – mondta.

Nem lehet, hogy a világon minden rossz legyen, gondoltam.

Ugye, nem lehet?